

BURMESE
CLASSIC

မုပိုင်နှင်းသစ်

အိမ်ရှင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၀၃၀၀၀၃၀၀

ဇာတ်နာရီခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၀၃၀၀၀၃၀၀

ထုတ်ဝေသူ

- ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ)

- အမှတ်(၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်နီနီခိုင် (၀၇၁၃၅)

သီရိမေ ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)

ကန်တော်ကလေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊

ရန်ကုန်မြို့။

- ဦးထွန်းဆိုင်

- သီရိမေ

- (Asia Glory)

- ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ မေလ

(ပထမအကြိမ်)

- ၅၀၀

- (၁၅၀) ကျပ်

တွင်းဖလင်

ဒုင်ချပ်

ပျူတာစာစီ

ဝိခြင်း

အုပ်ရေ

တန်ဖိုး

မိဘတွေရဲ့ရင်ထဲကို အဆုံးစွန်ထိ ထိုးဖောက်ဝင်ကြည့်ပြီး နားလည်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ သားသမီးတိုင်း မိဘကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ် နိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဒီ 'ရွှေရုပ်'ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးကို အသက်သွင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

'ရွှေရုပ်'ကို ဖတ်ပြီး
ငိုရတယ်... မျက်ရည်ကျရတယ်ဆိုရင်
ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်
ကျွန်မရဲ့အဖေ မြိတ်တင်အောင်မှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်
ဘာလို့ဆို အဖေက ကျွန်မ Drama ရေးရင်
သိပ်ကျေနပ်တာလေ...

ဆောင်ရွက်သူ

၈၉၅ - ၈၃

မူပိုင်ခွင့်အသိ
ရွှေရုပ်/ပူပိုင်နင်းဆီ-ရစ်ကပ်
သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၀
ပြန်လည်ထုတ်ဝေရေး ၂၀၂၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်၊ ၂၀၂၁ ခုနှစ်၊ ၈၅ ခုနှစ်
(၀) ရွှေရုပ်

www.burmeseclassic.com

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၈

Drama တောင်မှ Heavy Drama မှ ကြိုက်တာ..
 အနုပညာဖန်တီးမှုသက်သက်ဆိုပေမယ့်
 ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ
 သားသမီးမသိအောင် ကြိတ်ပြီး ကျနေတဲ့
 မိဘတွေရဲ့မျက်ရည်တွေ
 နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေမှာပါ. . .
 ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်မယ်ဆိုရင်
 ကျွန်မတောင်းချင်တဲ့ဆုက တစ်ဆုတည်းပါ
 မိဘတိုင်း
 မျက်ရည်မိုးတွေ စဲပါစေလို့. . . .

မူပိုင်နှင်းဆီ

မူပိုင်နှင်းဆီကို Facebook ပေါ်တွင်လည်း
 အားပေးနိုင်ပါသည်။
 Find "Mu Paing Rose" on Facebook and
 become a fan.

ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်စာပေ

မိုးကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ စုံညီနေသည်။ မြောက်ပြန်
 လေတိုက်ပြီး ချမ်းချမ်းစီးစီးရှိတဲ့ ဒီလိုလတွေမှာ တောင်သူတွေ လုပ်
 ငန်းခွင်ထဲက ပြန်ရောက်တာနှင့် ထမင်းစောစောစားပြီး စောစီးစွာ
 အိပ်တတ်ကြပါသည်။

ခြေတံရှည်တဲ့ လယ်ကောင်တဲကလေးတစ်လုံးမှာ မရင်ငွေ့
 တို့ မိသားစုခုနစ်ယောက် နေထိုင်ကြပါသည်။

ဘာအဆောင်အယောင်မှမရှိတဲ့ ပကတိ အဖြူထည်ဘဝ
 လေးမှာ မရင်ငွေ့ မက်မောတာဆိုလို့ သားသမီးဆိုတဲ့ ရတနာလေး
 တွေပါ။

သား ငါးယောက်ရှိတာကို သူမ အလွန်ဂုဏ်ယူသည်။ တစ်

ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်စာပေ

နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ် နှစ်နှစ်ငယ် သားလေးတွေရှိနေရင်ပဲ သူမဘဝ ပြီးပြည့်စုံနေပြီဟု ထင်သည်။

မရင်ငွေ ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နို့စို့ပြီး မှေးနေတာက အငယ်ဆုံး သားလေး နီတွတ်. . အမေ့လက်ချောင်းကို သူ့လက်လေးတစ်ဖက် နှင့်ဆုပ်ထားသေးသည်။

နို့ညှာလေး တုံတုံက အနားမှာထိုင်ပြီး သူ မစို့ရတော့တဲ့ နို့ကို အစားဝင်စို့နေတဲ့ သူ့ညီလေးကို ငေးပြီး ကြည့်နေရှာသည်။ ဒီလိုမြင်ရပြန်တော့လည်း မရင်ငွေ စိတ်မကောင်းပါ။

‘သားလေး. . ချိုစို့ချင်လို့လား’

တုံတုံလေးက အံ့ဩဝမ်းသာသွားပြီး ခေါင်းလေး ညိတ်ပြ သည်။ ခမ္မာ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ စို့ချင်ရှာ မှာပေါ့။ ကလေးနီးလို့သာ ထမင်းရည်တိုက်ပြီး နို့ဖြတ်လိုက်ရတာ။

‘လာ. . သား. . ဒီဘက်ကနို့ လာစို့’

သားတွေအတွက်ဆို မေတ္တာတရားက တစ်ပြေးညီရှိသည်။ အာဟာရ မပြည့်လို့ ပိန်လို့နေပေမယ့် သူမရဲ့ နို့ရည်ဟာ မေတ္တာ ဓာတ်တွေ လွှမ်းခြုံနေတဲ့အတွက် ကလေးတွေ အာဟာရဖြစ်စေမည် ဟု သူမ ယုံကြည်ပါသည်။

ငါးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သော အကြီးဆုံးသားလေး စာဝါက သူ့

အောက် ညီလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ စုဘူးနှင့် ဘောလုံးကို ပြတင်း ပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသော ကြယ်ကလေးတွေကို ခေါ်ပြီး ပြနေသည်။

‘ဝါ. . ကြယ်တွေ. . ကြယ်တွေ. . အားကြီးပဲနော် ကိုကို စုဘူးက အံ့ဩပြီး အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ ထ၊အော်သည်။

သုံးနှစ်ကျော် ဘောလုံးလေးက သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြည့်သလို ကြယ်တွေကို လိုက်ကြည့်နေသည်။’

စာဝါက သူ့မေမေကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကြယ်လေးတွေကို ပြ သည်။

‘မေမေရေ. . မေမေမြင်လားဟင် ကြယ်လေးတွေ အများ ကြီးပဲနော်’

မရင်ငွေက သားကြီးကို ကြည့်နူးစွာ ပြပြီး ကြည့်သည်။ ဒီအရွယ်ဆိုတာမျိုးက စူးစမ်းလေ့လာသင်ယူတဲ့အရွယ်ပေကို။ စာဝါ ဇလေးက ဘာမဆို သိချင်တတ်ချင်သည်။

မေးခွန်းတွေကို သူလိုချင်တဲ့အဖြေ မရမချင်း ချက်ကျလက် ကျမေးတတ်သည်။ သူ့လက်ခံနိုင်အောင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြမှုကျေနပ်သူဖြစ်သည်။

‘မိုးကောင်းကင်ဆိုတာ ကြယ်လေးတွေစုံမှ တင့်တယ်တာ

www.burmeseclassic.com

သားရဲ့ မေ့မေ့လိုပေါ့. . ဟောဒီသားလေးတွေရှိမှ ရမမေ့ဘဝ ပြည်စုံတာလေ. .

'ဟင်. . ဒါဆို သားတို့က ကြယ်လေးတွေပေါ့'

မျက်လုံး တောက်တောက်ကလေးတွေနဲ့ မေးလည်း မေးတတ်တဲ့ သားလေး။

'ဒါပေါ့ သားရဲ့'

မရင်ငွေ့က အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော နီတွတ်လေးကို သူ့အဖေကိုစံလှအောင်နံ့ဘေးမှာချခဲ့ပြီး တုံတုံလေးကို ချီလာကာ စာဝါတို့နံ့ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။

'မှအဲဒီကြယ်လေးတွေကို မေမေ နာမည်ပေးမယ်နော်၊ ဟောဟိုက ကြယ်လေးက စာဝါတဲ့'

'စုဘူးရေ. . မှတ်ထားနော်၊ အဲဒီကြယ်က ကိုကိုတဲ့'

စာဝါလေး ပျော်နေသည်။

မရင်ငွေ့က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြယ်လေးတွေကို ထိုးပြပြီး

'ဟိုကြယ်လေးက စုဘူး. . နောက်ကြယ်လေးက ဘောလုံး၊

ဟိုဘက်က တုံတုံ. . ဟိုးကြယ်ပီစီလေးက နီတွတ်. . ဟုတ်ပြီနော်'

စုဘူးနှင့် ဘောလုံးက အမေပါးကို ဘယ်တစ်ယောက် ညာ

တစ်ယောက် နမ်းလေသည်။

စာဝါလေးက မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ.

'မေမေ. . ညီလေးတွေကို သားအနားမှာ ကပ်ကပ်ကလေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုးအဝေးမှာ ထားရတာလဲ' မရင်ငွေ့က သဘောပေါက်သွားပြီး

'မေ့လို့ပါ သားရယ်၊ သားမကြိုက်ရင် မေမေ ပြန်ရွှေ့ပေးမယ်နော်. . ကဲ. . ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် တန်းစီပြီး ပြန်မှည့်ပေးမယ်' ကပ်လျက်ရှိသော ကြယ်ကလေး ငါးလုံးကို စာဝါ၊ စုဘူး၊ ဘောလုံး၊ တုံတုံ၊ နီတွတ်လို့ ပြောင်းပေးလိုက်မှ စာဝါလေးကျေနပ်သွားသည်။

မူပိုင်သားအမိတွေ အိပ်ကြတော့လေ. . ငါတော့ ငါ့သားနီတွတ်လေးကိုဖက်ပြီး အိပ်တော့မယ်၊ သူ့ကိုယ်လေးက နွေးနေတာပဲ'

'ရှင်သာ စောစောအိပ်ပါ ကိုရင်ရယ်. . မနံ့ကံစောစောထပြီး ကျွန်မကလေးတွေအတွက် ဟင်းစားငါးလေး သွားရှာပေးစမ်းပါ။ ဘုရားသိကြားမလို့ လယ်ငါးခူးလေးတွေ ရပါစေတော်၊ သူတို့ခမျာနေ့တိုင်း ငါးပိရည်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်ပဲ စားနေရတာ'

ကိုစံလှအောင် အသံတိတ်သွားသည်။ စိတ်မခံကောင်း ဖြစ်သွားပြီ ထင်သည်။ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

'မင်းမပြောလည်း ငါ့သားတွေကို ငါကျွေးချင်ပါတယ်ကွာ'

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါတည်း ပျက်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ငွေများများရတဲ့အလုပ် လုပ်
ချင်လာတယ် ရင်ငွေရယ်. . ဒါမှ ငါ့သားလေးတွေ အစုံစမ်းစိုရှိလာ
မှာ. . ငါတို့ ပညာမတတ်ခဲ့လို့ ရွံ့တွေ ဗွက်တွေထဲမှာ အခုထိ ရုန်း
ကန်နေရတုန်း. . ဒါတောင်မှ ငတ်တစ်လှည့်ပြတ်တစ်လှည့်ရယ်. .
သားလေးစာဝါကို ရှေ့နှစ်ကျရင် ကျောင်းထားနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်
‘သားကို ကျောင်းထားဖို့ ကျွန်မလည်း ငွေကို ခြစ်ခြယ်ပြီး
စုနေပါတယ် ကိုရင်. . ဒီသားလေးက နေတက်ရေတက်မှာ မွေးတဲ့
အတွက် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်မှာ ကျွန်မ ယုံတယ်. . . ရှင့်ကို
တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ်. . ကျွန်မတို့သားအမိအတွက်နဲ့တော့ ဘုရား
မကြိုက် နတ်မကြိုက်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ပြီး ရှာမကျွေးပါနဲ့. . အခု
ရှင်ရှာကျွေးတဲ့ထမင်းက သန့်ရှင်းတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး အာဟာရ
ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား’

မရင်ငွေက လင်ဖြစ်သူကို အားပေးတတ်ပြီး ရောင့်ရဲတတ်
သောပါရမီဖြည့်ဘက် ဖြစ်သည်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရလို့လည်း ဘယ်
သောအခါမှ ငြူစူတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

‘ဇ်အားပါကွာ. . ငါလည်း စကားအဖြစ် ပြောကြည့်တာပါ။
ကလေးတွေ သိပ်လိုက်တော့ ရင်ငွေ’

နီတွတ်ကလွဲပြီး ကျန်ကလေး ငွေလေးယောက်စလုံးသည် သူ

တို့အမေ၏ သီချင်းသံ မကြားလျှင် မအိပ်တတ်ကြပါ။ မရင်ငွေက
ကလေးတွေကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားပြီး သူမ ဆိုနေကျ
သားချော့တေးကို စပြီး ဆိုပါသည်။

(သားချော့တေး)

♪ လယ်ကွင်းထဲမှာရှိနေတာ
အမေ့ရဲ့အိမ်ကလေး
ခြေတံကလေးရှည်
အမိုးက ယိုလို့ ကြမ်းပေါက်တယ်
အမေ့သားလေးတွေ ရှိနေရင်
ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝလေးပါ
ရှစ်ပါးမကတဲ့ လောကခံတွေ
လာစမ်းပါစေလေ. .
ခါးစည်းခံဖို့ ရင်ကိုဖွင့်ကာ
ဘာမှမမှုဘူး
အမေ မကြောက်ဘူးကွယ်
လယ်ကွင်းထဲက
ရွှံ့တွေဟာ

အိမ်နေနေမှာတော့
အသွင်ပြောင်းကာ
အမေပုံသွင်းမယ့် ရွှံ့ရုပ်တွေ
ကမ္ဘာကျော်မယ့် ရွှံ့ရုပ်တွေ

တစ်ကျော့ပြီးတစ်ကျော့ ပြန်ပြန်ဆိုသော သီချင်းသံအဆုံး
မှာ ကလေးတွေအားလုံး အိပ်မောကျကုန်ပါသည်။ တစ်ယောက်ချင်း
စီကို ခြင်ထောင်ထဲသွင်းရင်း သူတို့လေးတွေရဲ့ပါးလေးတွေကို ညင်
သာစွာ နမ်းနှိုက်မိသည်။ မရင်ငွေ့ အတွက်တော့ ထိုအပြုအမူလေး
သည် မနက်ဖြန်အတွက် ခွန်အားဖြစ်စေပါသည်။

အပြစ်ကင်းလိုက်ကြတာ... ချစ်စရာကလေးတွေ၊ အိပ်နေ
လိုက်ကြတာလည်း အတုန်းအရုံးပါပဲလား။ ရွှံ့ရုပ်ကလေးငါးရုပ်ကို
သူမ ဘယ်လိုပုံသွင်းရမလဲ။

မရင်ငွေ့ နားထဲတွင် ရွာထဲမှ သားဖွားဆရာမ ပြောလိုက်
သော စကားတစ်ခွန်းကို ကြားယောင်လာသည်။

'ကလေးတွေကို လူ့ဘဝထဲခေါ်ပြီး တာဝန်မကျေရင် အလ
ကားပဲ မရင်ငွေ့... သို့တို့ကို ညှင်းဆဲသလို ဖြစ်တော့မှာပေါ့... ရှင်
သားဆက်ခြားသင့်ပြီနော်'

ပထမကြားစမှာတော့ နားထဲမှာ ခါးချင်သည်။ ကိုယ့်ဗိုက်
နဲ့ကိုယ်မွေးတာပဲ သူ့အပူမှတ်လို့ဟု ကွယ်ရာတွင် ပြောမိသည်။
တစ်မိမိမိပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေသလိုပါပဲ။
မပြည့်စုံတဲ့ဘဝထဲမှာ ပြည့်စုံခြင်းတွေကို ချက်ချင်းဆောင်
ကြဉ်းပေးနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါဆို နောင်တစ်ချိန်ကျရင်ကော...
ဟင့်အင်း... ဝါးတားတားပါပဲ..

နောက်ထပ် ကလေး ထပ်မယူတော့ဘူးဟု သူမ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါသည်။ ရှိတဲ့ကလေးတွေကိုပဲ ပိုပြီးပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်ဖို့၊
ကျွေးမွေးနိုင်ဖို့ ကိုရင်နဲ့အတူ ငွေဝိုင်းရှာဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးချိန်တွင်
သူမ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

မရင်ငွေ ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းခံ ထွက်သောအချိန်တွင် ကိုစံလှအောင် ပြန်လာသည်။ သူ့လက်ထဲ တွင် ဆွဲလာသော လယ်ငါးခုတွဲကို လှမ်းမြင်သောအခါ သားတွေ မှာ ပျော်လွန်းလို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည်။

'ညီလေးတို့ရေ . . ငါးတွေမှအများကြီးပဲနော် . . ဒီနေ့ ကိုကို တို့ ငါးဟင်းစားရတော့မယ်ဟေ့'

စာဝါက သူ့အဖေလက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ တစ်ထွာကျော်ကျော် လယ်ငါးခုလေးတွေကို ကြည့်ပြီး ပြောတော့ စုဘူးနှင့် ဘောလုံးက ဆော့နေရာမှ ချက်ချင်းဗိုက်ဆာလာပုံရသည်။

'မေမေရေ . . မေမေ ဗိုက်ဆာပြီ . . ဟင်းမြန်မြန်သွားချက် တော့'

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

'သားလေးတွေ ဗိုက်ဆာရင် မေမေချက်ကျွေးမှာပေါ့ . . .
ခဏလေးစောင့်နော်'

ကိုစံလှအောင်က သူ့လက်ထဲမှ ငါးတွေကို မရင်ငွေလက် ထဲ ထည့်ပေးပြီး

'ရင်ငွေ . . ငါ့သားနီတွတ်လေးရော . .
'နို့တွေ နင်းကန်စို့ပြီး ပြန်အိပ်နေပြီရှင်၊ ကိုရင် . . ရှင် တုံ တုံလေးကို ခဏကြည့်ပေးထားနော်'

'အေးပါကွာ . . . မင်း ဟင်းချက်ပြီးမှ ငါ အဝတ်တွေ လျှော် လိုက်မယ်'

သွေးနုသားနုဆိုတဲ့ အသိလေးကြောင့် ကိုစံလှအောင်က သူမကို အဝတ်ပင် ပေးမလျှော်ပါ။

သူဟာ ငွေတွေ အများကြီး မရှာတတ်တာက လွဲရင် သူမ အတွက်တော့ လင်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဆိုတာ သေချာ သည်။

အနေစုတ်ပေမယ့် စာနာစိတ်အပြည့်ရှိတဲ့အတွက် မရင်ငွေ ကျေနပ်ပါသည်။

လယ်ငါးခုလေးတွေ ကြော်ပြီး ကြွပ်ရွလာချိန်တွင် မရင်ငွေ သည် ထမင်းကို လေ့ကြီးနှင့် အပြည့် ထည့်ကာ မနက်ကတည်းက

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

ချက်ထားသော ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်ကို ဆမ်းပြီး ငါးပိရည် နည်းနည်း
ခပ်ထည့်လိုက်သည်။ ငါးခူကြော်ကို အသားတွေ နှင်ပြီးသောအခါ
အကြီးသုံးယောက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

‘စာဝါရော့ . . သား . . ညီလေးတွေ ခေါ်ခွဲတော့ဟေ့၊ မေမေ
ထမင်းခွဲကျွေးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

တုံတုံလေးက သူ့အဖေပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာမှ ထမင်း
လှေလည်း မြင်ရော အပြေးကလေး ရောက်ချလာသည်။ ဒီကလေး
က စကားပြောနှေးပေမယ့် အကင်းပါးသည်။

အနိပ်ပြလျှင် အကောင်ထင်သည်။

ခူလည်း ကြည့်လေ။ သူ့အစ်ကိုတွေထက် ဦးအောင် အမေ
ရှေ့မှာလာထိုင်ပြီး နေရာယူထားသည်။

မရင်ငွေ့လိုအမေမျိုးက ရှားပါသည်။

ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးတဲ့အခါ လေ့ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ
မရှိ ရှိတဲ့ ဟင်းနှင့် နယ်ဖတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကျွေးရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်
သည်။

ရော့ . . ထမင်းစားကြတော့ ဆိုပြီး ပြီးစလွယ်ချကျွေးတတ်
တဲ့ အမေမျိုး မဟုတ်ပါ။

သူမစိတ်ထဲမှာ သားတွေကို တစ်ချိန်တည်းအတူတူ ဝိုက်
ပြည့်စေချင်သည်။

ကိုစံလှအောင်ကတော့ ဆေးပေါလိပ်ကြီးခဲပြီး သူတို့သား
အမိတွေကို ကြည်နူးစွာ ပြုံးကြည့်နေသည်။

သူ့ အရင်ခွံ့ပါ . . ငါ့ အရင်ခွံ့ပါနှင့် ငါးခူကြော်တန်ခိုးနှင့်
ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပိုပြီး ဆူညံနေသည်။

‘ရော့ . . စာဝါပြီးရင် စုဘူးအလှည့်’

စာဝါလေးက ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းဝါးနေရင်းမှ

‘မေမေ . . သား ပေကြီးနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စားရတဲ့
ထမင်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ သိလား၊ ဒီထမင်းနဲ့ ဟိုထမင်းက ဘာ
ကွာလို့လဲဟင်’

သားလေးစာဝါက ဆန်ကြမ်းနှင့်ပေါ်ဆန်းကို ခွဲခြားတတ်
နေပြီပဲ။

ခက်တာက ပေါ်ဆန်း ဆိုတာမျိုးက မြင်သာမြင် မကြင်ရ
တဲ့အမျိုးလေ . . စပါးဈေးကောင်းနေလို့ ကိုယ့်ဝေစုရတဲ့ ပေါ်ဆန်း
တွေကို ရောင်းပြီး သားတွေအတွက် လိုအပ်တာဖြည့်ဆည်းပေးနေ
ရသည်။

တံငါသည် ငါးအကောင်းမစားရသလို တောင်သူတွေ ဆန်

အကောင်းမစားရတတ်တဲ့ လောကသဘာဝကို သားလေးနားလည်
အောင် သူမ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။

'မေမေ... မိမိ ချားမယ်'

တုံတုံလေး အော်မှ သူမ စိတ်တွေ ပြန်ပြီး စုမိသွားသည်။

'ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူလုပ်လို့ ကျွေးတဲ့ထမင်းက ပို
ကျောင်းမှာပေါ့ သားရယ်... မေမေတို့အိမ်နဲ့တော့ ကွာမှာပေါ့ကွယ်'

'ဒါဆို သားတို့ နေ့တိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ သွားစား
တော့မယ်'

'အို... ဒီကလေးဟာလေ... ဟင်း... ဟင်း... ကိုရင် ဒီမှာ
ရှင့်သားတွေကို ကြည့်ပြောဦး'

မရင်ငွေ့က သားတွေအပြောကို သဘောကျစွာ ရယ်နေ
သည်။

'ဒီအမေနဲ့ ဒီသားတွေ ဟုတ်တော့ နေပါပြီလေ'

ကလေးအဝတ်တွေ၊ အနီးတွေကို လေ့တစ်လုံးထဲထည့်ပြီး
အဝတ်လျှော်ဖို့ ပြင်နေသော ကိုစံလှအောင်က

'ရင်ငွေ့ရေ... ငါ အဝတ်လျှော်ပြီးမှပဲ စားတော့မယ်ကွာ၊
မင်း ဆာရင် စားနှင့်နော်၊ တော်ကြာ နီတွတ်လေး နီးလာဦးမယ်'

လင့်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းလက်ဆုံ မစားရတာ ဘယ်

လောက် ကြာနေပြီလဲ။ ဒီလိုပဲ ကလေးတွေကို အလှည့်ကျထိန်းရင်း
ကြုံသလို စားနေရတာ။

စံလှအောင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားက ငွေသာ မရှိတာ၊ မိန်းမကို
ခြေမွေး မီးမလောင်၊ လက်မွေး မီးမလောင် ထားချင်သောသူ ဖြစ်
သည်။

ချို့တဲ့တာကလွဲပြီး မိန်းမ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တတ်သူ
မဟုတ်ပါ။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ပုံပေးထားပြီး မိန်းမကွယ်ရာမှာ ဖောက်
ပြန်နေဘတ်တဲ့ စာချို့ တချို့သောယောက်ျားတွေနှင့်စာလျှင် ကိုရင်
က သစ္စာကတိ တည်ကြည်သူဖြစ်သည်။

ထိုအချက် တစ်ခုတည်းနှင့်တင်... မရင်ငွေ့သည် ကိုရင်
အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်ရသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

သားငါးယောက်မှာ အကြီးသုံးယောက်က တစ်ယောက်ကို စရိုက်တစ်မျိုးစီ ရှိကြသည်။

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီကွဲပြားနေသော ဝါသနာနှင့် အကျင့် စရိုက်လေးတွေကို မရင်ငွေ တဖြည်းဖြည်းသတိထားမိလာသည်။

စာဝါလေးက အင်မတန်မှ လိမ္မာပါးနပ်သည်။ သနားကြင်နာတတ်သည်။ အကြီးပီပီ အငယ်တွေကို စာနာပြီး အလျှော့ ပေးတတ်သည်။ အမေ့ကိုဆိုလည်း ချစ်လိုက်တာမှ တုန်လို့... ဒီအရွယ်ကလေးနှင့် ဘုရားမှန်း တရားမှန်း သိသည်။ ဘုရားစာတွေ စိတ်လိုလက်ရ သင်ယူတတ်သည်။ မိဘကို ကူညီချင်စိတ်ရှိသည်။

စုဘူးလေးက ဘယ်အချိန်ပဲ ဆော့ဆော့ ဆရာဝန်ပဲ လုပ်သည်။ အချိန်တိုင်းမှာ သူက ဆရာဝန်ပဲ... တစ်ပြားမှ မလျှော့တာ။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

ကြီးလာရင် သူ့ဝါသနာအတိုင်း ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်စေချင်လိုက်တာလေ... တောကြိုအုံကြားမှာ အခမဲ့ဆေးလိုက်ကုပေးတဲ့ စေတနာဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်စေချင်တာ။

တောလုံးကျတော့ ဝါးသေနတ်ဟစ်လက်နဲ့ တပိုင်းပိုင်း ဖစ်ပြီး စစ်သားလက်တမ်းဆော့သည်။ စစ်သားအင်္ကျီလည်း အချိန်တိုင်း မှာ ပူဆာတတ်သည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဒီကလေးက ရဲရင့်သည်။ သတ္တိရှိသည်။

တုံတုံနှင့်နီထွတ်လေးက ငယ်သေးတော့ သူတို့ဝါသနာကို ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်သေးပါ။

နုနယ်တဲ့ ဒီအရွယ်လေးတွေဟာ ပုံသွင်းလို့ အကောင်းဆုံးအရွယ်ပါပဲ။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဘောင်အတွင်း ဆွဲသွင်းတတ်မိပဲ လိုတာ... ပမာတင်စားပြီး ပြောရှုမယ်ဆိုရင် ကလေးတွေဟာ ပုံသွင်းရလွယ်ကူတဲ့ ရွှေတုံးလေးတွေနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသည်။

မရင်ငွေအနေနှင့် သားလေးတွေဟာ ရွှေဖြစ်နေရင်လည်း သူမ ကိုယ်တိုင်ပုံသွင်းရသည့် ရွှေရုပ်ကလေးတွေ ဖြစ်စေချင်သည်။

တကယ်လို့ သစ်သားဖြစ်နေခဲ့ရင်လည်း ကိုယ်တိုင်လုပ်အားရတဲ့ ပန်းပုရုပ်လေးတွေပဲ ဖြစ်စေချင်တာ။

* * *

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

သူ့အမေလက်ထဲမှ ဝါးကျည်တောက်စုဘူးလေးကို ကြည့်ပြီး စာဝါ၏မျက်လုံးလေးတွေ ကြယ်ပွင့်လေးတွေလို လင်းပလာ၏။
'တွေ့လား သားကြီး၊ ဟောဒီငွေတွေက ငါ့သားကို ကျောင်းထားဖို့ မေမေ့စုထားတာ... ဒီငွေလေးတွေကို မေမေ့လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ရက်ပါဘူးကွယ်'

'တကယ်ပြောတာနော် မေမေ တကယ်ပြောတာနော်... သား... သား ကျောင်းနေရတော့မှာပေါ့၊ ညီလေးတွေလည်း ကျောင်းနေရမှာလား မေမေ'

မရင်ငွေသည် အဖြူရောင်တိမ်စိုင့်လေးတွေ ရွှေ့လျားနေတာကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကို ငွေ့ငွေ့လေး ချမိသည်။

'နေချိန်တန်ရင် နေရမှာပေါ့ သားရယ်... မေမေ့လက်နဲ့

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

ပုံသွင်းလိုက်တဲ့ လယ်ကွင်းထဲက ရွှေရုပ်ကလေးတွေ ကမ္ဘာမကျော်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲနော်... သားကြီး ကြိုးစားမယ် မဟုတ်လားဟင်'

စာဝါက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေလေသည်။

'ကြိုးစားမှာပေါ့ မေမေ့ရ... အခုဆို ဘဘုန်းသင်ပေးထားလို့ ကကြီး ခခွေး သင်ပုန်းကြီးဖတ်စာတွေ သား ရနေပြီဗျ၊ မေမေပြောသလို ကမ္ဘာကျော်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်မယ်နော်'

ထို့နောက် စာဝါက စုဘူးနှင့် ဘောလုံးကို သွားခေါ်လာသည်။

'ညီလေးတို့ကိုကို သင်ပေးထားတဲ့ ကဗျာလေး မေမေ့ကို ဆိုပြရအောင်နော်'

(ကဗျာ)

အဖေ အမေ စကား
နားထောင်မယ်
ရိုသေလို့ ချစ်ပါ့မယ် . . .
ဆရာ . . ဆရာမ စကား
နားထောင်မယ်
ရိုသေလို့ ချစ်ပါ့မယ် . . .

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

လက်အုပ်ကလေးတွေ ချီကာ သံပြိုင်သီဆိုနေသော သားသုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းသွားအောင် ပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။

ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ တုံတုံလေးက ဘာတွေ သဘောကျနေမှန်းမသိ . . လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခုပ်တီးကာ စည်းချက်လိုက်နေလေသည်။

တဲ . . . ပိုက်ဆံ ချမ်းသာလှချည်ရဲ့ ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးတွေ ကျွန်မတို့သားအမိတွေလို ပျော်နိုင်ကြလို့လား . .

လူကုံထံသူဌေးအိမ်တွေမှာပဲ ပျော်စရာရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး . . . မွဲလွန်းလို့ ဖုတ်ဖက်ခါကျနေတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ လယ်စောင့်တဲကလေးမှာလည်း ပျော်စရာဆိုတာ ရှိပါသေးတယ် . . နေတတ်ရင်တော့ ကျေနပ်စရာကြီးပါပဲ။ မနေတတ်ရင် လူဖြစ်ရုံးမှာပဲ . . ဒီတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ဘဝလေးမှာ ကြိုးစားပြီး နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားရတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့ . .

သားငါးယောက်အတွက် သူမမှာ အားအင်တွေ အပြည့်ရှိနေသည်။

သားတွေရဲ့ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ဖို့ သူမမှာ အလိုလို နေရင်း သတ္တိတွေ ရှိနေသည်။

ဒီနေ့ကျမှ ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းမှကောင်း . . ကြည်လင်လို့ တလောကလုံး သာယာနေလိုက်တာလေ . . .

သာယာတယ်ဆိုတာက ပစ္စုပ္ပန်မှာ . . ဘယ်အရာမှ တဆုံးအထိ တွေးထားလို့မရပါ . . အနာဂတ်ကို ဘုရားရှင်ကလွဲပြီး မည်သူ သိနိုင်ပါမည်နည်း။

သားလေးနိတွတ်ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ အကြီးလေးယောက်ဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ . . ကစားနည်းပေါင်းစုံအောင် ဆော့နေကြသည်။ ဆော့ရှာမှာပေါ့လေ . . သူတို့အဖေ ပြန်လာရင် ဘွားတင်တို့ ကြက်ခြံက ကြက်ဥ ဆယ်လုံး ရလာမှာကိုး . .

ဘွားတင်က ကိုရင့်ကို ကြက်ခြံရှင်းဖို့ ကြက်ဥဆယ်လုံးနှင့် ငှားထားတာ . . ဒီနေ့တော့ ကလေးတွေ ကြက်ဥဆီပြန်လေး စားရမယ်ဆိုပြီး မနက်ကတည်းက ပျော်နေကြတာ . .

‘မရင်ငွေ . . မရင်ငွေ ရေ . . ခင်ဗျားယောက်ျား ဘွားတင်တို့ကြက်ခြံထဲမှာ ပိုးထိလို့ဗျ . . မြန်မြန်လိုက်ခဲ’

နေပူပူအောက်မှာ ချွေးသံ တရွဲရွဲဖြင့် ပြေးလာခေါ်သူကို မရင်ငွေက ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ကလေးတွေလည်း ဆော့တာ ရပ်ပြီး ပြူးကြောင်ကြောင် လေးတွေဖြင့် မရင်ငွေဆီ ပြေးလာကြသည်။

'နင်. . နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုရင် ပိုးထိလို့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှဗျာ. . မြန်မြန်လာခဲ့လေ. . ဘာလုပ်နေတာလဲ'

'မရင်ငွေ၊ ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်မပါ ပါ။ ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ပြီး ပြေးနေသည်။

မိသားစုကို ဦးဆောင်နေတဲ့ ဦးဆောင်သူ ကိုရင် ဘုရားသိကြား၊ မ၊ လို့ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

ကိုရင် တစ်ခုခုဖြစ်လို့ မရဘူး. . . ကလေး ငါးယောက်နဲ့ ကျွန်မ. . . အို. . . မဖြစ်ရဘူး. . . ဘာမှမဖြစ်ရဘူး။

ရင်ဝမှာ အပူဆို့ပြီးနောက် မျက်ရည်တွေ အလိုလိုစီးကျလာသည်။ ပြေးသာ ပြေးနေရသည်။ ဘွားတစ်တိုက်ပို၊ ပိုဝေးသွားသလို ထင်ရသည်။ ပြေးနေရင်း ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသည်။ ပြန်ထပြီး ပြေးတော့ ထဘီမှာ နှစ်ခြမ်းပြဲနေပြီဖြစ်သည်။ မရင်ငွေမှာ ထဘီကို ဂရုမပြုအားပါ။

သွေးနု သားနုဖြင့် သူမမှာ ကမ္ဘာပျက်နေသည်။ စိတ်သာ မခိုင်လျှင် ပြိုလဲသွားနိုင်သည်။

ဘွားတင်တို့ကြက်ခြံထဲမှာ လူတွေ ပြုံးခဲ့နေသည်။

တစ်ယောက် တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်တွေ အမျိုးမျိုး ပေးပြီး အကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ အကူအညီမပေးနိုင်ကြပါ။

ကိုရင်ကတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး လဲပြီး သတိလစ်နေရှာသည်။

အသက်မှရိုသေးရဲ့လား. . . .

'အမယ်လေး. . . ကိုရင်ရဲ့. . . အဖြစ်ဆိုးလှသည်လားရှင်. . . တျွန်မယောက်ျားကို ကယ်ကြပါဦး. . . ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြတော့မှာလား. . . ဆေးမှူးသွားခေါ်ပေးကြပါရှင်. . . တောင်းပန်ပါတယ်'

ငိုယိုပြီး အော်ဟစ်နေသော မရင်ငွေကို ဘွားတင်က 'သွားခေါ်ပြီးပြီ သမီးရယ်. . . ဆေးမှူး မရှိဘူးတဲ့၊ တစ်နေ့ကမှ မြို့တက်သွားတယ်တဲ့ကွယ်. . . တို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး'

မရင်ငွေဦးနှောက်ထဲမှာ သားဖွားဆရာမလေးကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် ဟိုသားဖွားဆရာမလေးရော. . . ကျေးဇူးပြုပြီး ခေါ်ပေးကြပါရှင်'

ဘွားတင် မျက်နှာမကောင်းပါ။ ခေါင်းကို ရမ်းပြရင်း

‘သူလည်း မရှိဘူး...’ တို့ဘက်ရွာက လာပင့်လို့ ကလေး
သွားမွေးပေးနေတယ်’

‘ရှင်တို့ ကျွန်မယောက်ျားကို ဒီလိုပဲ ကြည့်နေဟော့မှာလား
သူ သေသွားလိမ့်မယ်...’ ကယ်ကြပါဦး’

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမရှိသောအချိန်
ကျေးလက်လူထုတို့ ကျန်းမာရေးအသိချို့တဲ့မှုကြောင့် ကိုစံလှအောင်
မှာ ကြက်ခြံထဲတွင် အချိန်များစွာ ကြာသွားသည်။

တို့ကနယ်ဆေးရုံကို ပို့ဖို့အတွက် လှည်းဖြင့်သွားလျှင် နှစ်
နာရီခန့် ကြာမည် ဆိုပြီး ရွာထဲမှာ လော်လာဂျီ လိုက်ငှားကြသည်။
တစ်ရွာလုံးမှာ နှစ်စီးသာ ရှိသော ထော်လာဂျီက ဒီနေ့ကျမှ မြို့တက်
သွားပြီမို့ တစ်စီးမှရှိမနေပါ။

ကိုစံလှအောင် ကံဆိုးရှာသည်။ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ရုံပဲ
တတ်နိုင်ကြသည်။ မြေဆိပ်တွေ မပျံ့မီ မြေဆိပ် ကုတ်ဖို့လည်း နား
မလည်ကြပါ။ မြေဆိပ်က လျှင်မြန်စွာပင် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွား
လေသည်။ ကိုစံလှအောင် တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနမ်းပြီး ညိုမည်းလာ
သည်။ မရင်ငွေ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့ပါ။

‘ကိုရင်တော့ လုံးပါး ပါးပြီ ထင်တယ်...’ သူ့ကို ဘယ်သူမှ
မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား’

ကိုစံလှအောင်သည် သေမင်းလက်တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း
သက်ဆင်းနေပြီဖြစ်သည်။

ရွာထဲမှလှည်းတစ်စီးက ကိုစံလှအောင်ကို တိုက်နယ်ဆေး
ရုံပို့ဖို့ ရောက်လာပါသည်။

‘ကဲ... ကဲ... ကျုပ်တို့ ကြိုးစားကြည့်ရအောင်... ကျန်တာ
က သူ့ကံပေါ့ဗျာ’

သူ့မှာ ကံ မရှိတော့ပါ... သူ့ကံက ကုန်သွားပါပြီ။ အချိန်
လည်း နှောင်းခဲ့ပြီကိုး။ လှည်းပေါ် ဝိုင်းမတင်ကြတော့ သူ့ကော်ကျိုး
ကျသွားတာကို သတိထားမိသည်။

သို့သော် မရင်ငွေမှာ လက်ကျန်မျှော်လင့်ချက်လေးဟစ်ခဲ
ကို မဝံ့မရဲဖြင့် ဖက်တွယ်ထားဆဲပင်။ ငါ့ယောက်ျားမသေသေးဘူး၊
ကိုရင်က ငါ့ကို ကလေးငါးယောက်နဲ့ ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး
အားတင်းထားသည်။

သူမပါ လှည်းပေါ်တက်လိုက်ခဲ့သည်။ ယောက်ျားလောကပ်
ပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေပေမယ့် သူမ သားတွေကို သတိက ရ
သေးသည်။

‘မယ်ရွှေ... ငါ့သားလေးတွေ ခဏကြည့်ပေးထားပါနော်၊
ကလေးတွေ ထမင်းမစားရသေးဘူး... ငါ့ကို ကူပါဦးဟယ်’

လူတွေက မရင်ငွေကို သနားကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ သွေးနုသားနု မဟုတ်လား။ မပဏှ မြေလူးတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်ပေမယ့် ယခု မရင်ငွေဖြစ်နေပုံနှင့်တော့ တူနိုင်ပါသည်။

‘မကြီးရင်ငွေရေ . . စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွားပါရှင် . . . ကျုပ် ခုပဲ ထမင်းသွားကျွေးလိုက်ပါမယ်’

လှည်းလေးက တအိအိထွက်ခွာသွားသည်။ နောက် နှစ်နာရီအထိ ခံပါဦးမလား။ အမှန်တကယ်က ကိုစံလှအောင် အသက်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး ဘုရားစာတွေ ရွတ်ကာ ဆုတောင်းပေးနေသော မရင်ငွေမှာ မျက်ရည်တွေ ရွဲရွဲစိုနေသည်။ သူ့ယောက်ျား အသက်မရှိတော့တာ သူ မသိပါ။

* * *

အနီးထုပ်လေးထဲမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုနေသော နီတွတ်လေးကို မချီတတ် ချီတတ်ဖြင့် ချီထားသည့် စာဝါလေးခမျာ သူပါချောပြီး ငိုချင်နေပြီဖြစ်သည်။

‘တိတ်ပါ ညီလေးရယ် . . မေမေ ပြန်လာတော့မှာပါ . . . တွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ်’

စုဘူးနှင့် တောလုံးက ဗိုက်ဆာလို့ တဂျီဂျီလုပ်နေကြသည်။

‘ကိုကို . . မေမေ မလာသေးဘူးလားဟင် . . မေကြီးကလည်း ကြက်ဥယူလာမယ်ဆိုပြီး ကြာလိုက်တာနော် . . သားတို့ ဗိုက်ဆာနေပြီ’

ဘဝပေးအသိကြောင့် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ရင့်ကျက်နားလည်သော စာဝါလေးက လက်ထဲမှကလေးကို အသာချပြီး

‘စုဘူးရေ . . ညီလေးကို ခဏကြည့်ထားပေးနော် . . ကိုကို ထမင်းသွားခူးလိုက်ဦးမယ်’

လေ့တစ်လုံး ယူပြီး ထမင်းတွေ ထည့်သည်။

မနေ့ကကျန်တဲ့ ငါးပိရည်နှင့် ငါးခြောက်ဟင်းကလေးကို ထည့်ပြီး စာဝါသည် သူ့ညီကလေးတွေ၏ ရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာသည်။

နီတွတ်လေးကတော့ စူးဝါးစွာ အော်ငိုမြဲဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

‘နီတွတ်လေး ငိုက်ဆာနေပြီထင်တယ်၊ စုဘူးတို့လို ထမင်း
ကျွေးလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

စုဘူးနှင့် ဘောလုံးက လိမ္မာကြပါသည်။

တုံတုံကလေးကလည်း လိမ္မာတာပဲ။ သူတို့ဘာသာ ထမင်း
စားနေကြသည်။

စာဝါက နီတွတ်လေးကို ပွေ့ချီကာ အမေ့ကို မျှော်နေမိ
သည်။ သူ့မျှော်နေသော အမေက ပေါ်မလာဘဲ မယ်ရွှေ့လို့ အမေ
ခေါ်တဲ့ အဒေါ်ကြီးသာ ရောက်လာပါသည်။

‘ဟယ် . . . ကလေးက တအားငိုနေတာကိုး . . . နို့ဆာနေပြီ
ထင်တယ်၊ နေဦး . . . ဘယ်သူ့နို့ သွားတိုက်ရင် ကောင်းမလဲမသိဘူး
မယ်ရွှေ့က စာဝါလက်ထဲမှကလေးကို လှမ်းယူပြီး နို့ထွတ်
နိုင်တဲ့ မိခင်တွေကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေသည်။

‘ဟုတ်ပြီ . . . မသန်းရင်မှာ နို့ထွက်နိုင်တယ်၊ စာဝါလေး . . .
အငယ်ကောင်တွေ သေချာကြည့်ထားနော်၊ ကြီးဒေါ် ပြန်လာခဲ့မယ်
သိလား’

ကလေးပိုက်ပြီး ထွက်သွားမသာ မယ်ရွှေ့ကိုကြည့်ပြီး စာဝါ
နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

အဖေနဲ့အမေ ဘာလို့ပြန်မလာတာလဲ။

ဆောင်ရွက်သည့်စာပေ

သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ငိုက်လည်း မအာသလို
ထမင်းစားချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။

အဖေက ဘာဖြစ်လို့ ပိုးထိရတာလဲ . . . ပိုးထိရင် ဘာဖြစ်
နိုင်သလဲဆိုတာ သူ မသိပေမယ့် အဖေက ဖိနပ်တောင် မစီးနိုင်ဘဲ
ဘာဖြစ်လို့ ပြေးထွက်သွားရတာလဲ . . .

အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်းကုန်သွားပြီး ညနေစောင်းတော့
မှ အမေ ပြန်ရောက်လာသည်။ အမေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ . . . အမေ
မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းပြီး မှိုင်တွေနေသည်။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ
မပြောပါ။

ကြီးမယ်ရွှေ့လက်ထဲမှ နီတွတ်ကလေးကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေ
သည်။ ထိုနောက် မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်စီးကျလာလေသည်။

‘ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မကြီးရင်ငွေ၊ မထိတ်သာမလန်
သာ ရှိလိုက်တာရှင်’

‘ငါ . . . ငါကလေးတွေမှာ အဖေမရှိတော့ဘူး မယ်ရွှေ့ရဲ့ . . .
ကိုရင် ဆုံးသွားပြီဟဲ့၊ ကိုရင်က ငါတို့သားအမိကို စိတ်ချလက်ချတား
ခဲ့ပြီ’

မရင်ငွေ သည် စိတ်ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း စိတ်ရှိလက်ရှိ
အော်ငိုပြီး ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်သည်။ ကလေးတွေရွှေ့မှာ သူမ ထိန်း

ဆောင်ရွက်သည့်စာပေ

ချုပ်ထားသည်။ စိတ်ကိုသာ ခိုးခိုးချလိုက်ပါက သူမ ပြုလဲသွားပါလိမ့် မည်။ ဒါမှမဟုတ် သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားနိုင်သည်။

လုပ်စရာရှိတာကို ပြီးပြတ်အောင်၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သူမ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လုပ်ခဲ့ပြီးပေးမယ့် ရင်ထဲတွင် နာသည်။ သေရာ ပါမယ့် နာကျင်ခြင်းတွေပေါ့ . . .

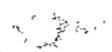
ကိုရင်အလောင်းကို ရွာထဲ ပြန်မသွင်းရဘူးဆိုပဲ . . . ရွာမြိုင် မှာ ဆုံးတဲ့အတွက် ရွာပြင်မှာပဲ ထားရမယ်တဲ့ . . . တိုက်နယ်ဆေးရုံက ဆရာဝန်လေးပြောတာကတော့ ကိုရင်ဆုံးတာ နှစ်နာရီကျော်ပြီတဲ့ ဒါဆို ရွာထဲမှာကတည်းက ကိုရင် အသက်မရှိတော့တူးပေါ့ . . .

မရင်ငွေသည် ကိုရင် အလောင်းကို ပြန်တင်လာသော လှည်းပေါ်တွင် နာရီဝက်လောက်ထိုင်ပြီး ဝ၊အောင် ငိုသည်။ အားရ အောင် ငိုသည်။

လှည်းသမားလည်း မရင်ငွေကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိ။

မရင်ငွေသည် ကိုရင်နဖူးကလေးကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ညင်သာစွာ နှမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

ထိုနောက် မျက်ရည်များကို လက်ခုံနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲ၍ ပွတ် ပစ်လိုက်ပြီး လှည်းသမားလေးကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

'သင်္ချိုင်းကို မောင်းတော့ မောင်လေး'
'ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ . . . ရွာပြင်မှာ အသုဘ ပြင်ရဦးမယ် လေ . . .'

'မပြင်ဘူး . . . ဘယ်ကော့မှမပြင်ဘူး၊ ငါ့ယောက်ျားရဲ့နောက် ဆုံးခရီးကို ငါလိုက်ပို့ရင် တော်ပြီ၊ ဘယ်သူမှပို့စရာမလိုဘူး၊ ရွာပြင် မှာလည်း ထားစရာမလိုပါဘူး . . . ကိုရင်ကို ငါ့လက်နဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သင်္ကြိုဟ်မယ်'

လှည်းသမားလေးက မရင်ငွေ၏ ဗလာသက်သက်မျက်နှာ ကြီးကို တုန်လှုပ်စွာကြည့်မိသည်။

ပြောရင် ပြောသလို လုပ်တော့မည့်ပုံမို့ သူ့ဆန္ဒကို မဆန့် ကျင်တော့ဘဲ ရွာပြင်က သင်္ချိုင်းကို မောင်းပို့ပြီး ချထားခဲ့ရပါသည်။ သွေးနုသားနုမိန်းမတစ်ယောက်က သုဘရာဇာတစ်ယောက်ရဲ့အကူ အညီနှင့် သူ့ယောက်ျားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်ပြီး သင်္ကြိုဟ်လိုက် တဲ့အကြောင်း ရွာထဲမှာ ပွက်လောရိုက်သွားသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မရင်ငွေရဲ့စိတ်ထဲက ခံစားမှုအတိမ် အနက်ကို ဘယ်သူက သိနိုင်လို့လဲ . . .

သူတို့အတွက် ကြက်ဥယူခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ အဖေကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေတဲ့ လူမမယ် ကလေးလေးတွေကို အသက်ပိညာဉ် မဲ့နေ

တဲ့ အဖေရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို မမြင်စေချင်တာက အဓိက ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ရင်ထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အဖေ ထာဝရရှင်သန်နေစေရမယ်၊ ဘယ်တော့မှ မသေစေရဘူး။

ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း ကိုရင် အမြဲရှိနေမှာပါ။ . .

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ စိတ်ဓာတ်သာ ခိုင်မာမှု မရှိလျှင် လည်းခြေပျက်ပြီး သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်သွားနိုင်ပါသည်။

* * *

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊ လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ဆောင်းပါးသီစာပေ

အဖေ မရှိသောညဉ့်သည် ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အမေအရိပ်အကဲကို နားလည်သော ဇာဝါက သူညီလေးတွေကို ချောပြီး သူတတ်သလောက်မှတ်သလောက်လေး ချောသိပ်နေရှာသည်။

ကလေးတွေက အကျင့်ဖြစ်နေပြီမို့ မရင်ငွေ့၏ သားချောတေးကိုသာ တမ်းတနေကြသည်။

နီတွတ်လေးကို နို့တိုက်နေသောမရင်ငွေ့က သားတွေကို လှမ်းပြီးခေါ်သည်။

'သားတို့ မေမေဆီ လာကြပါဦး'

အမေအခေါ်ကိုစောင့်နေသော ကလေးတွေက တန်းစီပြီး ပြေးလာကြသည်။

ဆောင်းပါးသီစာပေ

သားလေးတွေကို ရှင်ပြုပေးချင်လိုက်တာဆိုတဲ့ ကိုရင်...
ခုတော့ ကျွန်မတို့နဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားပြီနော်...

မရင်ငွေသည် ကိုရင် အိပ်နေကျ နေရာလေးကို ကြည့်ပြီး
ဆက်ကြည့်ဖို့ အင်အားမရှိသည့်အတွက် မျက်နှာလွှဲလိုက်စဉ်မှာ မျက်
ရည်က ပေါက်ကနဲကျသွားသည်။

'မေမေ... ဘာလို့ ငိုတာလဲဟင်'

စာဝါလေးက မျက်ရည်တွေ ဝဲလာပြီး မေးသလို စုဘူဆ
လည်း..

'မေမေ ဗိုက်ဆာလို့လား'

ဟု သူနားလည်သလို မေးလေသည်။ အဖေကို ချစ်သော
ဘောလုံးလေးက

'ဖေကြီးရော မေမေ... ဘာလို့ ပြန်မလာသေးတာလဲ'
တဲ့...။

ရှင်သားတွေ မေးနေကြပြီ ကိုရင်။ သူတို့ နားလည်အောင်
ကျွန်မ ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ။ သူတို့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ဝမ်းနည်းခြင်း
မဖြစ်စေမယ့် အမှန်တရားတစ်ခုကို ကျွန်မ ချပြရတော့မယ် ကိုရင်
အဲဒီအတွက် ရှင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်...

'သားကြီး စာဝါ... ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေစုံပြီလား'

ဆောင်ညပြာသီတလ

'စုံချေပြီ မေမေ'

'မေမေ ပြောမယ်... သားတို့ သေချာနားထောင်ကြနော်၊
သားတို့ဖေကြီးက တခြားကမ္ဘာကို သွားပြီကွယ်... ဟုတ်တယ် သူက
ဟိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာ... နောက်ဆို ဖေကြီးကို ခဏခဏ မမေးရ
ဘူးနော်'

'ဒါဆို ဖေကြီးက သားတို့ကြယ်လေးတွေကို သွားယူနေတာ
လား မေမေ'

'ဒါပေါ့ သားရယ်'

ကလေးတွေက ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးမောပြီး ကြည့်နေ
ကြသည်။ 'ပူပူနွေးနွေး မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မရင်ငွေခမျာ ရင်ထဲမှာ
မချိပါ။

သားတွေကို အာရုံပြောင်းပေးရမည်။

အိပ်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ် သားတို့ရယ်...

မေမေ သီချင်းဆိုပြမယ်... အိပ်ကြတော့နော်... ဒီအချိန်
ဆို သားတို့အဖေက သူ့သားလေးတွေကို သိပ်ခိုင်းနေကျလေ...

(သားချော့တေး)

♪ လယ်ကွင်းထဲမှာ ရှိနေတာ
အမေ့ရဲ့အိမ်ကလေး

ဆောင်ညပြာသီတလ

ခြေတံကလေးက ရှည်
 အမိုးက ယိုလို့ ကြမ်းပေါက်တယ် . .
 အမေသားလေးတွေ ရှိနေရင်
 ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝလေးပါ . .
 ရှစ်ပါးမကတဲ့ လောကဓံတွေ
 လာစမ်းပါစေလေ
 ခါးစည်းခံဖို့ ရင်ကိုဖွင့်ကာ
 ဘာမှမမှုတူး
 အမေ မကြောက်ဘူးကွယ် ♪

မရင်ငွေ၏ရှိုက်သံလေး မသိမသာနှင့် ရောပါသွားသည်။
 သီချင်းသံကို နားထောင်ပြီး သားတွေမှာ မျက်လုံးလေးတွေ မှေးစင်း
 ပြီး အိပ်ဖို့ အချိန်ယူနေပြီဖြစ်သည်။

ညမှာထွက်တဲ့ ပိုးကောင်ကလေးတွေရဲ့ အော်မြည်သံလေး
 တွေ ကြားရလေ သူမ တစ်ယောက်တည်း ပိုပြီး အထီးကျန်လေဖြစ်
 သည်။ လောကဓံတရားတဲ့လား . . .

ခါးစည်းပြီး ခံမယ်ဆိုတဲ့ သူမအတွက် အရင်းအနှီးသိပ်ကြီး
 တဲ့ စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ကို လက်ရှိခံနေရပြီဖြစ်သည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

♪ လယ်ကွင်းထဲက ရွှေတွေဟာ
 တစ်နေ့နေ့မှာတော့
 အသွင်ပြောင်းကာ
 အမေ ပုံသွင်းမယ့် ရွှေရုပ်တွေ
 ကမ္ဘာကျော်မယ့် ရွှေရုပ်တွေ ♪

ကမ္ဘာကျော်အောင် ပုံသွင်းနိုင်ပါဦးမလား။
 အိုး . . ငါမှမသေသေးတာ။ ကြိုးစားရမှာပေါ့ . . ကိုရင် မရှိ
 ပေမယ့် သားတွေအတွက် ငါ တစ်ယောက်လုံးရှိနေသေးတာပဲလေ။
 တစ်နေ့နေ့မှာ ဖြစ်လာရမှာပေါ့ . . .

* * *

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

မရင်ငွေသည် စာဝါလေးကို ဘဘုန်းဆီမှာ ခေယျာဝစ္စတွေ ကူလုပ်ရင်း လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် အပ်နှံထားသည်။

ဆွမ်းခံထွက်ချိန်ဆို စာဝါလေး၏ 'ဆွမ်းတော်ဗျို' ဟူသော ပီသကြည်မြဲသည့်အသံလေးက ကျက်သရေရှိလှသည်။

ရုပ်ရည်အခံကလေးကလည်း ကောင်းတော့ တစ်ရွာလုံးက သူ့ကို ချစ်ကြသည်။ မုန့်လိုမျိုး၊ ချိုချည်လိုမျိုး ပေးလိုက်သည့်အခါ အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ပြီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတတ်သည်။

အဖေ့သားမို့ လူတွေက သနားပြီး မုန့်ဖိုလေးများ ပေးသော အခါမှာလည်း သေသေချာချာသိမ်းထားလေသည်။

စာဝါက လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး အလိုက်သိတော့ ဘုန်းကြီးတွေ က ချစ်ခင်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းစားပြီး ကပ္ပိယနှင့် ဘုန်းကြီး

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

တောင်းသားတွေ ထမင်းစားရသည်။ ထိုအချိန်မျိုးမှာ စာဝါက သူ့ အတွက်ရသော ဝေစုကို မစားဘဲ အိတ်ကလေးတစ်လုံးနှင့်ထည့်ထား ထိတ်သည်။

ဘဘုန်းက မြင်၍ မေးသောအခါ စာဝါက 'တပည့်တော် တစ်ယောက်တည်း ဟင်းကောင်း ထမင်း ကောင်းနဲ့ စားနေရတာ မျိုမကျလို့ပါ ဘုရား၊ အိမ်ရောက်မှပဲ အမေ နဲ့ညီလေးတွေနဲ့ အတူတူစားပါရစေ ဘုရား'

ဟု လျှောက်တင်သောကြောင့် ဘဘုန်းက စာဝါအား အိမ် ပြန်ပြီး ထမင်းစားခွင့်ပေးလေသည်။

စာဝါက ဘဘုန်း၏ ခြေအစုံကို သူ့ဦးခေါင်းဖြင့် ဦးတိုက် တန်တော့ကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်အပြန် သူ့ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။ လက်ထဲမှာ သူ့ရရှိလာသည့် မုန့်ပဲသွားရည်စာနှင့် ထမင်းဟင်းများ တို့ ဆွဲလာပြီး ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်ကာ ပြေးလာနေသော တလေးငယ်လေး...

ဒီအချိန်ဆို ညီလေးတွေ သူ့ကို မျှော်နေလောက်ပြီ။ ဒီလို တွေးလိုက်တာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲတွင် ဝဲပျံနေသည့် ငှက် ကလေးလို ပေါ့ပါးလာသည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

ဟော... ဟိုရှေ့မှာ အမေအိမ်ကလေးကို မြင်နေရပြီ။
စာဝါသည် အသံကို မြင့်ကာ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

'စုဘူးရေ... ဘောလုံးရေ... တုံတုံရေ...'

သူ့အသံကို ကြားတော့ ညီလေးတွေ ပြေးထွက်လာပြီး
'ကိုကို ပြန်လာပြီဟေ့... ကိုကို ပြန်လာပြီ'

သူ့ကိုယ်ကို ဝမ်းသာအားရရိုင်းဖက်ထားကြတာများ မတွေ့
ရတာကြာပြီဖြစ်သည့် ခရီးဝေးက ပြန်လာသူကို ကြိုနေသည်နှင့်တူ
သည်။

'မေမေနဲ့ ညီလေးနီတွတ်ရော'

'မေမေ နေမကောင်းဘူး ကိုကို... ဖျားနေတယ်၊ ညီလေး
လည်း ကိုယ်တွေ ပူနေတယ်'

မေမေတို့ကို စိတ်ပူပြီး စာဝါ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာသည်။
ညီလေးနီတွတ်ကို ဖက်ပြီး မျက်ရည်ကျနေသော မေမေကို တွေ့ရ
သည်။

'သား... ပြန်လာပြီလား'

'မေမေ... ညီလေး ဖျားနေတယ်ဆို'

'ဟုတ်တယ် သား... ရွာထဲက ဆရာလှနဲ့ပြပြီးပြီ၊ ကိုယ်ပူ
က မကျသေးဘူး'

'မေမေ ညီလေးကို ဒီအတိုင်းမထားပါနဲ့ တိုက်နယ်ဆေးရုံ
သွားပြရအောင်လေ... လာပါ မေမေရဲ့... ဒီအချိန်ဆို ဦးလေးဟုတ်
ဝမ်း ထော်လာဂျီနဲ့ပီနိုင်ပါသေးတယ်၊ မေမေလည်း နေမကောင်းဘူး
မဟုတ်လား... တစ်ပါတည်း ပြလိုက်နော်'

အားတက်သရော ပြောနေသော သားလေး စာဝါ။

သူ့မျက်လုံးမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေက အတိုင်းသားပေါ်နေ
သည်။ သားရယ်... သားအဖလည်း အဲဒီဆေးရုံကို ခေါ်သွားတုန်း
မှာ ဆုံးခဲ့တာလေ... အခု သားညီလေး။ အို... အစွဲကြီးတယ်ပဲ ပြော
ပြော မေမေ ကြောက်တယ် သား... မေမေ ကြောက်နေတယ်...
မသွားရဲတော့ဘူး...'

'မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... စိုက်ဆံ မရှိလို့လား၊ ဟိုမှာ

သား ဝါးကျည်တောက်လေးရှိတယ်လေ... လာပါ မေမေရဲ့ နောက်
ကျနေပြီ'

သူ့ညီလေးကို စိုးရိမ်ပြီး ပျာပျာသလဲဖြစ်နေသော စာဝါ။
မေမေလက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ခေါ်နေသည်။

သားတွေအတွက် အားတင်းပြီး ဟန်ဆောင်နေသော မရင်
ငွေပုံစံမှာ ယဲ့ယဲ့လေးသာ ကျန်တော့သည်။ စိတ်သာ လျှော့ချလိုက်
လျှင် ပုံလဲသွားပေလိမ့်မည်။

'သား ကျောင်းတက်ဖို့စုထားတာ မထိပါနဲ့ သားရယ်'
 'မေမေ... ကျောင်းက ဘယ်အချိန်တက်တက် ရပါတယ်၊
 ညီလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ဖေဖေလိုဖြစ်သွား
 ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'
 စာဝါလေး မျက်ရည်ကျနေသည်။
 သူ သိသွားပြီပဲ...
 သူ့အဖေ ဆုံးတာ သူသိသွားပြီပေါ့...
 'မေမေ မပြောပေမယ့် ဖေဖေ သေသွားတာ သားသိတယ်၊
 ရွာထဲမှာ ပြောနေကြတယ်မေမေ'
 'သားရယ်...'

* * *

နောက်ဆုံးတော့... မရင်ငွေသည် စာဝါလေးကို သနားပြီး
 နီတွတ်လေးကို ချီကာ စာဝါနှင့်အတူ ကိုဟုတ်ဝမ်တို့အိမ်သို့ လိုက်
 ခဲ့ပါသည်။ ကိုဟုတ်ဝမ်တို့ထော်လာရှိက သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာ
 တွေ့ရပါသည်။ စာဝါလေးက ပြေးသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း မေး
 သည်။

'ဦးဦးဟုတ်ဝမ်... မြို့တက်ရဦးမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ညီ
 လေး အဖျားတွေ တက်နေလို့ သားတို့လိုက်ခဲ့ချင်လို့ပါနော်'
 'တော်တော်ဖျားနေလို့လား မရင်ငွေ၊ ကလေးတွေ သတိ
 ထားနော်၊ ခုတလော သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်တဲ့ကလေးတွေ အဖျား
 ကြီးပဲတဲ့'

'ရှင်'

ကိုဟုတ်ဝမ်က ထမင်းစားနေရာမှလှမ်းပြောသည်။ စားနိုင်
 သောက်နိုင်ဆိုတော့ သူတို့ထမင်းစိုင်းမှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိလှသည်။
 ကြက်သားကာလသားချက်နှင့် ငါးပိကြော်၊ တို့စရာအစုံအလင်...
 စာဝါသည် တံတွေးကို အသံမမြည်အောင် ကြိတ်ပြီး မျိုချ
 လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့သားအမိ ထမင်းရော စားပြီးကြရဲ့လား၊ တစ်ခါ
 တည်း ဝင်စားလိုက်ကြပါလား၊ ပြီးတော့ သွားကြတာပေါ့'

www.burmeseclassic.com

နေနဲ့ 'မစားတော့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ခဏထိုင်စောင့်မယ်

'ထိုင်ပါ.. ထိုင်.. ထိုင်'

မရင်ငွေ့ ရင်တွေ ပိုပူလာသည်။ သားလေးနီတွတ် ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ နောက်ထပ် သွေးသားတစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး မဆုံး ရှုံးပါရစေနဲ့တော့.. ကိုရင် မရှိတဲ့ဘဝက သေမထူး နေမထူးဘဝပါ။ ယုံကြည်ချက်တွေ ပြန်လည်မွေးဖွားပြီး ရှင်သန်နေရတာ သား ငါး ယောက်အတွက်ပါ။

စာဝါက သူ့ရဲ့ငါးကျည်တောက်လေးကိုခွဲပြီး ပိုက်ဆံတွေ ကို အိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်နေသည်။

အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံလေးနဲ့ လောက်မှ လောက်ပါ့မလား။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ရင်ထဲမှာ အပူလုံးကြွနေသော ကလေးလေး။

တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ် မရှိဘဲ သူ့ညီလေးအတွက် သူ ကျောင်းနေဖို့စုထားတဲ့ ငွေတွေကို တွန့်တိုခြင်းမရှိ ပေးသုံးတာကိုက သူ့ရဲ့အကြီးပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးကို ပြလိုက်တာပါပဲ။

တိုက်နယ်ဆေးရုံရောက်တော့ နီတွတ်လေးက သွေးလွန် တုပ်ကွေးဖြစ်နေတာတဲ့..

အရောက်မြန်ပေလို့သာပေါ့။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ကုသပေးလို့ အသက်အန္တရာယ်မစိုး ရိမ်ရပေမယ့် နီတွတ်လေးကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရပါသည်။

မရင်ငွေ့နှင့် စာဝါ လူချင်းခွဲလိုက်ရသည်။ စာဝါက အိမ် ပြန်ပြီး သူ့အောက်အငယ်သုံးယောက်ကို စောင့်ရှောက်ရပါသည်။

စားတာသောက်တာကျတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆွမ်း ကျန်တွေပဲပေါ့။ ဘယ်လိုပဲ စားရစားရ ဘာပဲ စားရစားရ သူတို့အား လုံး ကျေနပ်ပါသည်။ အမိကက နီတွတ်လေး အမမနဲ့အတူ အိမ် အမြန်ပြန်လာဖို့ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမှ မခွဲဖူးတဲ့ သားအမိတွေ တကွ တပြားစီနေရသောအခါ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့်အတူ အားငယ်ရပါသည်။

စုဘူး၊ ဘောလုံးနှင့်တုံတုံတို့က အမေ ဘယ်တော့အိမ်ပြန် လာမလဲလို့ တမေးတည်း မေးနေကြသည်။

စာဝါက အမေ့ကို သနားတာပဲ သိသည်။

အဖေ ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း အမေမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နွမ်း ကြောခဲ့ရသည်။ သားတွေအတွက် ကြိုးစားပြီး ရုန်းကန်နေရသည်။ ပျိုးနှုတ် ကောက်စိုက်ချိန်မို့ မနက်အစောကြီး အငှားလိုက်ရသည်။

အမေက နီတွတ်လေးကို မြန်မြန်ကြီးစေချင်ပြီတဲ့။ ကံကြမ္မာ ဆိုတာကြီးကို အမေတို့ မရှုံးနိုင်ပါဘူး သားရယ်ဆိုပြီး ခဏခဏပြော ဖူးသည်။ လောကလမ်းတွေက ဘယ်လောက်တောင်ကြမ်းနိုင်မှာမို့

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

လို့လဲ... အမေတို့ ရအောင် ဖောက်ထွက်ကြမယ်တဲ့... အမေပေးတဲ့ အားအင်တွေက သူ့သွေးတွေထဲမှာ စိမ့်ဝင်နေသည်။

ညီအစ်ကို လေးယောက် အမေ့ကိုတမ်းတရင်း အိပ်ပျော် သွားကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ပြီး အိပ်နေသော ကလေး လေးယောက်။ သူတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်က တခြားသူတွေထက် ပိုတာ သေချာသည်။

တွယ်တာစရာက ဒါပဲရှိတာလေ... မက်မောလောက်စရာ ဘာမှမရှိတဲ့ ဘဝကြီးမှာ အလိမ်အညာမပါတဲ့ အတွယ်အတာအစစ် က မိသားစုပဲပေါ့။

* * *

တိုက်နယ်ဆေးရုံက လက်ထောက် ဆရာဝန်ကလေးက သဘောကောင်းသူလောက် စိတ်ထားလည်း ဖြူစင်သည်။

ပြီးနေတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးက လူနာတွေအတွက် အားဆေး တစ်လက်ဖြစ်သလို သူ့လေသံအေးအေးလေးက ဝေဒနာသည်တွေ ရောဂါတစ်ဝက် လျော့စေပါသည်။ သူ့နှာမည်က ဒေါက်တာသန့်စင် တဲ့။ ရှမ်းပြည်နယ်တက်ကလို့ ပြောကြတာပဲ။

ဒေါက်တာသန့်စင်က စာဝါကလေးကို စတွေ့ကတည်းက သနားပြီး ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ညီလေးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး သူ့ကို လက်အုပ်လေးချီကာ တောင်းပန်နေတဲ့ ပုံစံလေးကို သူ့မျက်စိထဲမှာ အမြဲမြင်နေသည်။

'ဦးဦး သားမှာပါတဲ့ငွေက ဒါအကုန်ပဲ၊ သားညီလေးအသက် ကို ကယ်ပါနော်၊ ငွေမလောက်ရင် သား ဦးဦးခိုင်းတာ လုပ်ပေးပါ မယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါတယ် ဦးဦးရယ်'

အရွယ်နှင့်မမျှတဲ့သိတတ်နားလည်မှုတွေက သူ့ရင်ကို လာ ထိသည်။

'စိတ်ချပါ သားရယ်၊ သားညီလေး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး... ငွေမလောက်လည်း ဦးဦး ရအောင် ကုပေးမှာပေါ့၊ တိတ်... တိတ်၊ မငိုနဲ့တော့နော်'

www.burmeseclassic.com

အဲဒီကတည်းက ဒီကလေးကို သူ သနားနေသည်။ ကလေး
အမေမှာ တော်တော်ကြီးကို ချို့တဲ့ပုံရသည်။ ကလေးတွေလည်း များ
သေး၊ မုဆိုးမလည်း မုဆိုးမ ဆိုတော့ ကလေးတွေကို ဘယ်လိုမျိုး
ရုန်းကန်ကျွေးမွေးမှာလဲ . . သူ ရင်မောရပါသည်။

စာဝါ ဆိုတဲ့ကလေးက ကောင်းကောင်းပျိုထောင်ပေးရင်
တော်တော်ထွန်းပေါက်မယ့် ကလေး။ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း ရည်
မွန်သည်။

ရှေးရေစက်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။ ဒီကလေးကို ခဏလေး
တွေပူးပေမယ့် နောင်ရေးအထိတဆုံးလိုက်တွေးနေတာ ဘာအတွက်
မှန်း သူ့ဟာသူ မပိုင်းခြားတတ်တော့။

Round လှည့်ပြီး နားနေသောသူ့စားပွဲရှေ့သို့ မရင်ငွေတို့
သားအမိရောက်လာပါသည်။

'ဆရာ . . သားလေး ဒီနေ့ ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရပြီတဲ့၊ ဆရာ
ကို လာကန်တော့တာပါ။ ကျွန်မသားလေးမှာ ဆရာကယ်တဲ့အသက်
ပဲ ရှိပါတော့တယ်'

ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး ကန်တော့ဖို့ ပြင်နေသော မရင်ငွေ
ကြောခင် သူ အနေရကျပ်လာသည်။

'ဟာ . . မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် ကြီးတာ

ဝဲ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ . . ကျွန်တော် ငရဲကြီးနေဦးမယ် . . ကျေးဇူးတင်တာ
ဝါးစပ်နဲ့တင်လည်း ရပါတယ် အစ်မကြီး . . ထပ်ပါဗျာ'

'တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မကန်တော့တာ
လက်ခံပေးပါ'

အတင်းကန်တော့ဖို့လုပ်နေသော မရင်ငွေကို သူက ထ၊
စေပြီး စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပေးလိုက်ရသည်။

'ကလေးက ဘယ်နှယောက်တောင်ရှိလဲဗျ'

. 'ငါးယောက်ပါ ဆရာ၊ ဒီကလေးက အငယ်ဆုံးလေ၊ အား
လုံး သားတွေချည်းပါပဲ'

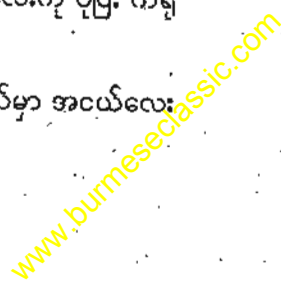
'ဆေးရုံပါလာတဲ့ ကလေးလေးက ကျောင်းနေပြီလား'

မရင်ငွေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက်
လည်း ပိုပြီး အိုစာသွားပုံရသည်။

'မနေရသေးပါဘူး ဆရာ၊ သူ့ကျောင်းနေဖို့ စုထားတဲ့ငွေ
လေးနဲ့ သူ့ညီလေးကို ကုပေးရှာတာ၊ ကျွန်မသားကြီး စာဝါလေးက
အရမ်းကို လိမ္မာတဲ့ ကလေးပါရှင်'

ဒေါက်တာသန့်စင်၏ရင်ထဲတွင် စာဝါလေးကို ပိုပြီး ကရု
ဏာသက်သွားသည်။

ကျောင်းပျော်ပြီး စာသင်နေရမယ့်အရွယ်မှာ အငယ်လေး

တွေကိုထိန်းရင်း လယ်ကွင်းထဲက ရွှံ့ဗွက်တွေထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး နစ်သွားတော့မှာလား။

သူ့မှာလည်း ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးကြောင့် ဒီကလေးလေး ကျမှ လာပြီး သံယောဇဉ်တွယ်နေသလို မဆိုနိုင်ပါ။

‘အစ်မကြီးသားလေးစာဝါကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရစေ တစ်သက်လုံးအတွက် ပျိုးထောင်ပေးသွားမှာပါ။ သူထူးချွန်ရင် ထူး ချွန်သလို ကျွန်တော် ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်’

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကံအကြောင်းမလှလို့ တစ်ခုလပ်ဖြစ် ခဲ့ရသော ဒေါက်တာသန့်စင်သည် သားသမီး မရှိသဖြင့် ဘဝတွင် အထီးကျန်ဆန်လွန်းနေသည်။ ဒီကလေးလေးကို မြင်ပြီးမှ ကိုယ့်သား လေးအရင်းလို စောင့်ရှောက်ချင်လာသည်။

‘ဆရာ . . ဆရာ ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်’

‘အစ်မကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’

မရင်ငွေ့မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။

‘ဘယ့်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့် ဆရာရယ် . . ကျွန်မရင်ထဲက

ကလီစာတွေ အရှင်လတ်လတ်ခွဲပြီး ယူထုတ်လိုက်သလိုပဲရှင်၊ ကျွန်မ သားလေးတွေနဲ့ ရှင်ကွဲတော့ မကွဲပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်’

‘ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အစ်မကြီး ခံစားရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေ

မယ့် ကျွန်တော်က ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မ ကြီး စဉ်းစားပေါ့ဗျာ၊ ဒီကလေးတွေရဲ့ဘဝကို တစ်သက်လုံး ရွှံ့ဗွက် တွေထဲမှာ နစ်ထားတော့မလို့လား။ ကျွန်တော်တို့လို နားကြပ်လေး တိုင်း၊ ဂျူတီကုတ်လေးဝတ်ပြီး အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လူနာတွေကို လိုက်ကုပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်ဘဝကို ခင်ဗျားသားလေး မရစေချင်ဘူး လား . . ကျွန်တော် ဒီမှာပဲဆက်ရှိနေရင် ခင်ဗျားတို့သားအိမ်ကို မခွဲ ပါဘူး။ အခုဟာက ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းရတော့မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတည်းခေါ်သွားချင်တာပါ။ အစ်မကြီး သေသေချာ ချာဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အကြောင်းပြန်ပါဗျာ . . ကဲ . . ကဲ . . နောက်ကျနေ ပြီ၊ ပြန်ကြတော့လေ’

နီတွတ်လေးကို ပိုက်ပြီး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ လှည့်ထွက် သွားသော မရင်ငွေ့၏ရင်ထဲတွင် မချီအောင် နာနေသည်။ စိတ်နှင့် တိုယ်က တခြားစီဖြစ်သွားသည်။ တောင်းရက်လိုက်တာ ‘ဆရာရယ်။ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်ဆိုလည်း တခြားနည်းနဲ့ပဲ ဆပ်ပါရစေ . . ကျွန်မ သားလေးကို မတောင်းပါနဲ့လားရှင် . . . ။’

* * *

သားချောတေးဆိုနေတဲ့ မရင်ငွေပုံစံမှာ အသက်မပါသော
ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့၊ သူ့ကိုယ်သူ အနိုင်နိုင်အားယူပြီး လျှောက်
ထွမ်းနေရသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် စိတ်မနှံ့သော အရူးမတစ်
ယောက် ကလေးချိုပြီး သီချင်းဆိုနေသည်နှင့်တူသည်။

ညနေခင်း၏ လေပြည်လေးတွေနှင့် လိမ္မော်ရောင်ပြေပြေ
လေးဖြန့်ခင်းထားသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် လယ်ကွင်းတွေကို ရွှေ
ဝါရောင် လွှမ်းပြီး အလှဆင်ထားသလို အရာအားလုံးသည် တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။

* လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ပြီး တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာနေသော
မိန်းမတစ်ယောက်... ကလေးချိုပြီး စိတ်တွေက လေနှင့်ရာ လွှင့်
မျောနေသလို သူ့ခန္ဓာမှာ သတိဆိုသောအရာ ကင်းကွာနေသည်။

♪ လယ်ကွင်းထဲမှာ ရှိနေတာ
အမေ့ရဲ့အိမ်ကလေး
ခြေတံကလေးရှည်
အမိုးက ယိုလို့ ကြမ်းပေါက်တယ် ♪

ဆောင်ညပြာသိုဇာလ

♪ လယ်ကွင်းထဲက ရွှံ့တွေဟာ
တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အသွင်ပြောင်းကာ
အမေ ပုံသွင်းမယ့် ရွှံ့ရုပ်တွေ
ကမ္ဘာကျော်မယ့် ရွှံ့ရုပ်တွေ ♪

သူမ ကလေးတွေကို လှမ်းတွေ့နေရပါပြီ။ သူတို့အဖေ လုပ်
ပေးခဲ့တဲ့ ဝါးသေနတ်ကလေးနှင့် ဆော့နေကြသည်။

တုံတုံကလေးက ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ ဟန်ရေးပြသလို လက်ခ
မောင်း ခတ်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေသည်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက သွေးစက်တွေနဲ့ ဖြစ်တည်ပြီး ကိုးလလွယ်၊
ဆယ်လဖွားခဲ့ရတဲ့ သားလေးကို သူများတောင်းတိုင်း ပေးလိုက်ရမှာ
လား။ ခေတ်သစ်ဝေသာန္တရာမမှ မဟုတ်တာ။ မပေးနိုင်ဘူး... မပေး
နိုင်ပါဘူး။

ဆောင်ညပြာသိုဇာလ

ဒီလယ်ကွင်းတွေရှိနေသရွေ့ ငါ့သားတွေ ငါ့အနားမှာပဲ ရှိ
စေရမယ်။

‘ခင်ဗျားသားကို တစ်သက်လုံး ရွှေ့တွေ့ပွက်တွေ့ထဲမှာပဲ နှစ်
ထားတော့မှာလား’

ဒေါက်တာသန့်စင်၏စကားသံများက နားစည်ထဲတွင် မြည်
ဟည်းကာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

မရင်ငွေသည် ကျွန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နားကို ယောင်ယမ်း
ကာ ပိတ်မိသည်။

‘ကိုရင်ရေ . . ရှင့်သားကို လာတောင်းနေပြီ ကိုရင်၊ ကျွန်မ
ရင်တွေ ငြိမ်းငြိမ်းကွဲတော့မယ်တော့၊ ရှင် မြင်တယ် မဟုတ်လား . .
မြင်နေတယ် မဟုတ်လား ကိုရင် . . ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်
ရှူးသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ကိုရင်ရယ်’

ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် စာအရေးကျင့်နေသော
စာဝါက သူ့အမေနှင့်ညီလေးကို မြင်သွားပြီး ပြေးလာပါသည်။

‘မေမေ ပြန်လာပြီ . . မေမေ ပြန်လာပြီ . . ဟေး . .’

အမေပုံစံ မရွှင်မပျူဖြစ်နေတာကို စာဝါ ရိပ်စားမိသည်။

အရင်လို သားတွေကို ထွေးပွေ့ပြီး ပြန်လည်နှုတ်မဆက်နိုင်
တာကိုက တစ်ခုခုပဲဆိုတာ သူ့နားလည်နေသည်။

‘မေမေ . . မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဏင်၊ ညီလေးရော နေကောင်းသွားပြီလား’

‘ကောင်းပါတယ် သားရယ် . . . ဟောဒီအိတ်ထဲမှာ သားတို့
အတွက် ချိုချဉ်လေးတွေ၊ ဘီစကစ်လေးတွေ ပါတယ်၊ သွားစားကြ
ချည် . . သွား’

‘ဟေး . . ချိုချဉ်စားရမယ်ဟေ့’

ပျော်နေသော သားတို့မျက်နှာလေးတွေသည် ကောင်းကင်
တ လမင်းထက် ပိုလင်းပါသည်။ လွတ်လပ်စွာ ပျော်နေနိုင်ပါစေ . .
တစ်သက်လုံး အပျော်တွေနဲ့ပဲ နေနိုင်ဖို့ အမေ ဆုတောင်းပါတယ်
သားတို့ရယ် . .

ထိုနေ့ညက မရင်ငွေ အိပ်မပျော်ပါ။ စဉ်းစားရင်း . . . ရင်
မောခြင်း၊ တွေးတောရင်း . . . စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်ခြင်းတွေ
ဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည်။

လင်းကြက်တွေ တွန်နေပြီ။ သိပ်မကြာတော့သော အချိန်
တွင် အရှေ့အရပ်ဆီမှ ရောင်နီတွေ ပျို့လာတော့မည်။ ပုံစံခွက်ထဲ
က ပုံသေဘဝနှင့် သူတို့မိသားစုတွေ မငတ်ရုံတမယ် မရှိ ရှိတာလေး
နှင့် စားသောက်ရဦးမည်။ ကလေးတွေလည်း သူတို့ဆော့နေကျ မရိုး
နိုင်သည့် ကစားနည်းပေါင်းစုံဖြင့် ဆော့ကြဦးမည်။

ပြီးတော့ရော့ . . ထုံးစံအတိုင်း နေလုံးကြီးက အနောက်
အရပ်ဆီ ခရီးနှင်ဦးမှာပေါ့။

မိုးချုပ်လို့ နေဝင်သွားတာလား . . နေဝင်လို့ပဲ မိုးချုပ်သွား
သလား မဆိုနိုင်ပါ။

ည ဆိုတဲ့အချိန်ရောက်ရင်တော့ တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားပြန်
ရော့ပေါ့ . .

ဒါဆို ဘဝရဲ့တိုးတက်မှုဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။ ရွှေလွှားနေတဲ့
အချိန်တွေနောက်ကို အမိမလိုက်နိုင်ရင် ကျန်ခဲ့မှာပေါ့ . .

စာဝါလေး ကြီးလာရင် အမေ့နောက်လိုက်ပြီး အမေလုပ်
သလို ပျိုးနှုတ်၊ ကောက်စိုက်လုပ်မှာလား . .

ရွှံ့ဗွတ်တွေထဲမှာ ဘဝနစ်ပြီး ပျော်သွားမှာလား . .

ဒါကို သူမ လက်ခံနိုင်မလား . . .

ဟင့်အင်း . . သားလေး ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ ဘဝမဆုံးစေရဘူး။

အမေ့ထက်မြင့်တဲ့ ဘဝမှာ သားလေး ရှင်သန်စေရမယ်။

ကိုယ့်ထက်မြင့်တဲ့သားလေးကို မော့ကြည့်ချင်တဲ့အမေပါ။

ဒါဆို နင်ဘာကို တွေ့ဝေနေတာလဲ ရင်ငွေ။ နင့်ထက်မြင့်
တဲ့ဘဝကို နင်ပို့ပေးနိုင်လို့လား။ နင့်ကိုယ်နင်ရော ယုံကြည်ချက်ရှိရဲ့
လား။

နင့်သားလေး ကောင်းစားဖို့အတွက်ပဲ . . နင့်ရင်တွေ အကွဲ
ခဲလိုက်လည်း တန်ပါတယ် . . နင့်လက်နဲ့ နင်ကိုယ်တိုင် ပုံသွင်းချင်
ပေမယ့် နင်ပုံသွင်းလိုက်တဲ့ အရုပ်ကလေးဟာ အများအမြင်မှာ တင့်
တယ်ဖို့ လိုအပ်သေးတယ်လေ . . .

စာဝါလေးကို ပုံသွင်းပေးမယ့် နင် မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်
ယောက်ဟာ ဘဝမှာ ငွေကြေးဂုဏ်ရော၊ ပညာဂုဏ်ပါ အဘက်ဘက်
က ပြည့်စုံနေတဲ့သူ၊ နင့်လို ပညာ မတတ်တဲ့ တောကြိုအုံကြားက
အညတရမူ မဟုတ်တာ . . အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါမလာဘူး ရင်
ငွေရေ . . နင် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ အချိန်တန်နေပြီ။

မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေခွက်ကိုင်ပြီး တွေ့ဝေနေသော မရင်ငွေ။
လူက နုံးချိုပြီး အားမရှိတော့ ပျော့ဖတ်နေပြီ။ ဘာမှလည်း လုပ်ချင်
ကိုင်ချင်စိတ်မရှိ။

ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက ကိုထွန်းလူတို့လယ်တဲမှာ ထမင်း စ၊
ချက်နေပြီ ထင်သည်။ မီးခိုးငွေ့တွေ အူပြီးထွက်နေသည်။

အချိန်မစောတော့ဘူးပဲ။ ကိုရင်ကို နှိုးဦးမှပါပဲ . .

'ကိုရင်ရေ . . ကိုရင် . . ထတော့ရှင်။ ဟိုမှာ ကိုထွန်းလူတို့တဲ
မှာ ထမင်းတောင် ချက်နေပြီ၊ ကလေးတွေ မနီးခင် ထမင်း ချက်ရ
အောင်'

ခါတိုင်း ကိုရင်ကို နှိုးရင် တစ်ခွန်းပဲ။ ဒီနေ့ကျမှ ကိုရင်က အိပ်နေလိုက်တာ... မရင်ငွေသည် ကိုရင် အိပ်နေသော နေရာကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ကိုရင်မှ မရှိတော့တာ။ ငှါဘဝထဲမှာ ကိုရင်မှမရှိတော့တာ။ ကိုရင်က သေသွားပြီပဲ... . . .

သားတွေ အိပ်နေတုန်း စိတ်လွတ်လက်လွတ် သူမ အားရအောင် ငိုသည်။ ကိုရင်ရှိတုန်းမှာ တစ်စက်မှ မကျခဲ့ဖူးသော မျက်ရည်တွေ... ခုကျတော့ တာကျီးသလို ဒလဟောစီးကျပါရောလား။ စောစောစီးစီး မျက်ရည်တွေနဲ့ မျက်နှာသစ်နေရသော... မရင်ငွေ။

* * *

မရင်ငွေသည် နိတွတ်လေးကို ကျောမှာ ပုဆိုးနှင့်စလွယ်သိုင်းချည်ပြီး ထမင်းထုပ်နှင့်ရေဘူးကို ယူကာ ဖက်ဦးထုပ်ကို ခေါင်းမှာ ဆောင်းလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ညာလက်ရုံး သားကြီးစာဝါကို မှာစရာရှိတာတွေ မှာရသည်။

'သား... မေမေပြန်မရောက်ခင် ညီလေးတွေ သေချာကြည့်ထားနော်... နီးလာရင် ထမင်းဆီဆမ်းနဲ့ မြေပဲဆံကြော်လေး ကျွေးလိုက်ပါ သားရယ်၊ ဘယ်မှလျှောက်သွားမနေကြနဲ့နော်... ကြားလား'

'ကြားပါတယ် မေမေ'

'ဒါဆို မေမေ သွားပြီနော်'

စာဝါသည် တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားသော မေမေ့နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းလာသည်။

ဖေဖေမရှိတဲ့နောက် မေမေတစ်ယောက်တည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကျွေးနေရတာ။

သူ မြန်မြန်ကြီးချင်လာသည်။ မေမေနှင့် ညီလေးတွေကို လုပ်ကျွေးချင်သည်။ ပညာလည်း တတ်ချင်သည်။

မေမေက ရှေ့နှစ်ကျရင် သူ့ကို ကျောင်းထားပေးမယ်လို့ ပြောသည်။ မေမေ မကုန်သင့်တာ မကုန်ရအောင် ရွာထဲက အိမ်တွေမှာ အဖြူအစိမ်းအကျလေးတွေ သူတောင်းထားသည်။ ရွာထဲက လူတွေက ပေးမယ်လို့ ကတိခံထားသည်။

ဘဘုန်းက စာအုပ်ဖိုး၊ ခဲတံဖိုး စွန့်ကြဲမည်ဟု ပြောဖူးသည်။ ဒါဆို မေမေ တော်တော်သက်သာသွားမှာ။

ခုဆို ဘဘုန်းသင်ပေးထားလို့ သူငယ်တန်းဖတ်စာကို စာဝါတို့ တကျောင်းကျောင်းမြည်အောင် ရွတ်ဆိုတတ်နေပြီဖြစ်သည်။

ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ မေမေတို့ကို လုပ်ကျွေးနိုင်မှာ။ တစ်ခါတလေ ဖေကြီးကို သတိရသည်။ လွမ်းသည်။ မေမေကိုကျတော့ သနားတာပဲ သိသည်။

လယ်ကန်သင်းပေါ်မှာ ပါလာသည့် ထမင်းထုပ်လေးတွေ ဖွင့်ပြီး သူ့ဟင်းကိုယ့်ဟင်း ဖလှယ်နေကြသော ကောက်စိုက်သမတွေက မရင်ငွေကို ထမင်းစားဖို့ ခေါ်သည်။

‘မကြီးရင်ငွေ... တစ်ခါတည်း အတူစားရအောင် လာလေ’
‘ငါ့သားလေး နို့တိုက်နေလို့၊ ညည်းတို့ အရင်စားကြပါအေ၊ ငါ့ထမင်းထုပ်ထဲမှာ မြေပဲဆံ့ကြော် ပါတယ်... ယူစားကြ၊ ခုတလော ငါ ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိဘူး’

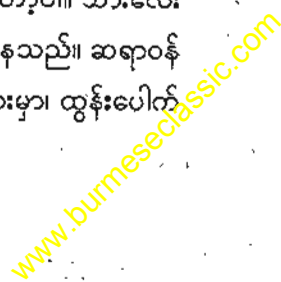
‘စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကျေ တဲ့... မကြီးရင်ငွေမှာက ကလေးတွေ ရှိသေးတယ် အားတင်းထားမှပေါ့... ဒါနဲ့ နို့တွတ်လေး မြင်မှသတိရတယ်... သူ့ကိုကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်လေးက ပြောင်းတော့ မယ်တဲ့’

မရင်ငွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။
‘ဘယ်တော့ ပြောင်းမှာတဲ့လဲ’

‘ရှေ့အပတ်ထဲဆိုလား မသိပါဘူး။ ရွာထဲက အနီးမြဲ ဆေးရုံရောက်တုန်း ကြားလာတာတဲ့’

သိပ်မလိုတော့ပါလား... ဒေါက်တာသန့်စင် ပြောင်းတော့မယ်တဲ့... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူတောင်းသလို သားကြီးကို ပေးလိုက်ရမှာလား...

မရင်ငွေသည် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မပါတော့ပါ။ သားလေး စာဝါ၏ မျက်နှာလေးကို တစ်ချိန်လုံး မြင်ယောင်နေသည်။ ဆရာဝန်လေးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ရင် သားလေး ကောင်းစားမှာ၊ ထွန်းပေါက်

မှာ သေချာပေမယ့် သူမမှာတော့ သားကို လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား။

မရင်ငွေသည် နောက်ဆုံးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတိုချလိုက် ပါသည်။ သားလေး စာဝါကို ထည့်ပေးလိုက်တော့မယ်။ သေခြင်း တရားက လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာရှိနေတာ . . . ငါသေသွားရင် သား တွေ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကြမယ်။

ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ကိုရင် . . . သားလေး စာဝါကို ကမ္ဘာကျော်အရပ်ကလေးဖြစ်အောင် အကောင်းဆုံးပုံသွင်းနိုင်မယ့် ပဲကိုင်ရှင်လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်ပါရစေ . . .

'မိဝါ . . . ညည်းဆီမှာ ငွေတစ်ထောင်လောက် ပါလား။ ငါ့ကို ခဏချေးစမ်းပါဟယ်'

အလောသုံးဆယ်ဖြစ်နေသော မရင်ငွေကို ကြည့်ပြီး မိဝါ အံ့ဩနေသည်။

'အဲလောက်အများကြီးတော့ ကျွန်မမှာ ဘယ်ပါမလဲ . . . နေ ဦး . . . ဟိုကောင်မတွေဆီမှာ ပါမလား မသိဘူး။ စုကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

အားလုံးပေါင်းပြီး ရလာသော ငွေတွေကို ယူပြီး မရင်ငွေ သည် ရွာထဲသို့ အလျင်စလိုသွားလေသည်။

သားလေးစာဝါ ကျောင်းသွားရင် လွယ်ဖို့ရန် လွယ်အိတ်

လေး ဝယ်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သားလေး ဒီလွယ်အိတ်ကလေး လွယ် တိုင်း သားအနားမှာ မေမေ အမြဲရှိနေမှာပါ။

လွယ်အိတ်ကလေး ထည့်ထားသောအိတ်ကလေးကို လက် ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ် သို့ပြန်လာလေသည်။

မရင်ငွေသည် စာဝါကလေးကိုသာ မျက်နှာတောင် မခတ်ဘဲ ကြည့်နေသည်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်လျှင် သားရဲ့ပုံရိပ်ကလေး ပျောက် ကွယ်သွားမှာ စိုးကြောက်နေသည်။

'သားလေး စာဝါ ဒီမှာ သားကြိုက်တဲ့ ကောက်ညှင်းကျည် တောက် မေမေဝယ်လာတယ်'

'အဲဒါကြောင့် သားက မေမေကိုချစ်တာ' စာဝါက သူ့အမေရဲ့ ပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းရင်း ဆိုတော့ . . .

မရင်ငွေရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်လာသည်။ သားရဲ့ဒီလိုအယုအယလေးတွေ နောက်ထပ် ရပိုင်ခွင့် သူမမှာ မရှိတော့ပါ။ တင်းထားသည့်ကြားက မျက်ရည်က ကျချင်လာသည်။

'ညကျရင် မေမေ သားကို ဖက်ပြီး အိပ်မယ်နော်' 'သား မေမေကို ဖက်မအိပ်ရတာ ကြာနေပြီနော်' ဖက်အိပ်ရမှာပါ သားရယ် . . . ဒါပေမယ့် ဒါနောက်ဆုံးပါပဲ။

ထိုညက မရင်ငွေသည် သူမရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်မောကျနေသော သားလေးစာဝါကို အားရအောင် နမ်းရှိုက်နေသည်။ မေမေ့ရင်တွေ ကွဲကုန်ပြီ သားရယ် . . သားရဲ့ပါးပြင်လေးကို သူမပါးနှင့်ထိကပ်ထားပြီး မျက်ရည်သွင်သွင်စီးကျလာသည်။

ဘဝအဆက်ဆက်၊ သံသရာအဆက်ဆက်မှာ သားတွေနဲ့ ရှင်ကွဲ ကွဲခြင်း ဝဋ်ဒုက္ခက ကင်းဝေးပါရစေ ဘုရား . .

သားလေးကို တင်းကျပ်နေအောင် ဖက်ထားမိသည့်နှစ်တွေအကြာကြီး အမေ့ရင်ငွေ နဲ့ သား ဝေးရတော့မှာ . .

သူမရင်တွေ မီးစနှင့် ထိုးထားသလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေသည်။ သားမျက်နှာကို ဝ၊အောင် ကြည့်ပြီး ဘုရားပုံတော်ရှေ့တွင် ရှိခိုးဦးချကာ စိတ်သက်သာလိုသက်သာရငြား ဖြေကြည့်သော်လည်း မရပါ။

သိပ်မများလှတဲ့ သားရဲ့ အင်္ကျီလေးတွေ၊ ဘောင်းဘီလေးတွေ၊ မျက်နှာသုတ်ပင်၊ သွားပွတ်တံမှအစ ဘီးအဆုံး အိတ်ကလေး တစ်လုံးထဲထည့်ပြီး ငိုရပြန်သည်။

မနေ့က ဝယ်လာသော လွယ်အိတ်လေးကို ထည့်ပေးသော အခါ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်လာသည်။ နှလုံးရောဂါ ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာလား။

နားပါးသော စာဝါလေးက ချွတ်ချွတ်အသံတွေ ကြားပြီး နိုးလာသည်။

‘မေမေ . . မအိပ်သေးဘူးလားဟင်’

‘သားလေး နိုးလာပြီလား၊ ပြန်အိပ်ပါဦး သားရယ်၊ အစောကြီး ရှိသေးတာ၊ မအိပ်နဲ့တော့ သား . . မအိပ်နဲ့ . . မေမေ့ကို စကားတွေ အများကြီးပြောသွားပါဦး’

စာဝါက အိပ်ချင်မှူးတူးလေးဖြင့် သူ့အမေ့ကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောကြသည်။

မရင်ငွေက သားဆံပင်လေးတွေ သပ်တင်ပေးပြီး

‘သား . . ကြီးလာရင် မေမေ ဆိုပြတဲ့ သားချောတေးလေး မေ့သွားမှာလားဟင်’

‘မမေ့ပါဘူး မေမေရယ် . . သားက အားလို့ရှိရင် မေမေ သီချင်းလေး အမြဲဆိုနေတာ’

‘နေ့တိုင်းဆိုနေရ သား . . ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားပါဘူးလို့ မေမေ့ကို ကတိပေးနေရ’

‘မေမေ . . ဒီနေ့ ဦးဦးဆရာဝန်ကြီးဆီ သွားမယ်ဆို’

မရင်ငွေ မျက်လုံးတွေက ဟိုးအဝေးကို ကြည့်နေမိသည်။

'ဟုတ်တယ် သား၊ သူက သားကို တွေ့ချင်လို့တဲ့'
'သားကို သနားလို့ မုန့်ဖိုးပေးမလို့ထင်တယ်နော်၊ ဒီတစ်ခါ
ညီလေးတွေပါ ခေါ်သွားရအောင် မေမေရာ. . လှည်းစီးပြီး သွားရ
အောင်နော် မေမေ. . ညီလေးတွေ မြို့ရောက်ဖူးသွားတာပေါ့၊ ပျော်
စရာကြီး. . ဟေး. . '

သူ့အတွေးနှင့်သူ ပျော်နေသော သားကို သူမ မတားဆီး
ရက်ပါ။

'နောက်တစ်ခါကျမှ ခေါ်ရအောင် သားရယ်၊ ဆရာဝန်ဆို
တာ အလုပ်များတော့ ကလေးတွေနဲ့ အားနာစရာကောင်းပါတယ်
အမေပြောရင် တစ်ခွန်းပဲ. . ဘယ်တော့မှ စောဒကမတတ်
တတ်တဲ့ သားလိမ္မာလေး စာဝါ။'

သူ့ကိုအပြီးတည့်ပေးလိုက်မှာ မသိဘဲ ပျော်နေသောစာဝါ။
ကလေးက တက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေပေမယ့် မရင်ငွေ့မှာ
တော့ အချိန်နီးလာလေ. . နှလုံးခုန်မြန်လေပင်။

စိတ်တွေက ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ပြီး ပူလောင်နေ
သည်။

* * *

ဒေါက်တာသန့်စင် မပြောမဆိုဘဲ ပေါက်ချလာသော သူ့ကို
သားအမိကိုတွေ့တော့ အံ့ဩနေသည်။

'အစ်မကြီး. . ခင်ဗျား တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား'
'ဆရာ. . . ကျွန်မသားကလေးကို ဆရာလိုဘဝမျိုး ရောက်
အောင် ပျိုးထောင်ပေးမယ် မဟုတ်လား ဆရာ'

'ကျွန်တော့်တက်က တာဝန်ကျေစေရမယ့် အစ်မကြီး၊ စိတ်
ချပါ. . ကျွန်တော့်ရန်ကုန်က လိပ်စာ အစ်မကြီးကို-ပေးခဲ့မှာပါ. . .
အရေးအကြောင်းရှိရင် ဆက်သွယ်လို့ ရအောင်ပေါ့. . သူ့ကို အခု
တစ်ခါတည်းထားခဲ့မယ် မဟုတ်လား'

စာဝါ နည်းနည်းသဘောပေါက်သလို ရှိလာသည်။

သူ့အမေလက်ကို အတင်းဆွဲပြီး
'မေမေ. . သားကိုထားခဲ့မလို့လား၊ ဟင့်အင်း. . သား မနေ
ခဲ့ဘူးနော်. . မေမေနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်'

မရင်ငွေ့ ပြတ်သားဖို့ လိုလာပါပြီ။ စာဝါဆွဲထားသောလက်
ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

'ဒီမယ် စာဝါ. . မင်းကို ငါ မကျွေးနိုင်လို့ ဆရာနဲ့ထည့်လိုက်
ရမှာ၊ ဆရာက မင်းကို သားလိုသဘောထားပြီး ကျောင်းလည်း ထား
ပေးမယ်၊ မြို့မှာလည်း နေရမယ်၊ လိုက်သွားပါ သားရယ်'

www.burmeseclassic.com

မငိုမိအောင် မနည်းတင်းထားရသည်။

- သား ထမင်းမစားနဲ့ဆို မစားပါဘူး မေမေ . . သားညီလေးတွေနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ . . သားကို ပြန်ခေါ်သွားပါနော်'

စာဝါက မရင်ငွေ့ခြေသလုံးကို ဖက်ပြီး တောင်းပန်နေ၏။

ဘေးမှ ကြည့်နေရသော ဒေါက်တာသန့်စင်ပင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာရသည်။ သူက စာဝါလေးကို ချော့ခေါ်ပြီး နားဝင်အောင် ပြောပြသည်။

'သားလေး . . . ဦးဦးဆီ လာပါဦးကွာ . . . အခု သားဖေဖေ မရှိတော့ သားညီလေးတွေအတွက် သားမှာ တာဝန်ရှိတယ် . . . ဦးဦး ပြောတာ နားလည်တယ်နော်၊ သားက စာမတတ် ပေမတတ် ဆိုရင် ညီလေးတွေကို ဘယ်လို စောင့်ရှောက်မှာလဲ . . . သား ညီလေးတွေကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သားကြီးစားရမယ်ကွ . . . ယောက်ျားလေးဆိုတာ မပျော့ညံ့ရဘူး . . . မငိုရဘူးလေ . . . သားညီလေးတွေနဲ့တွေ့ချင်ရင် ကျောင်းပိတ်တိုင်း ဦးဦး ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့'

စာဝါလေး ရှိုက်ပြီး ငိုနေသည်။

'မေမေက သားကို လိုက်သွားစေချင်ရင် သားလိုက်သွားပါမယ် မေမေ'

အမေကို ထိုင်ကန်တော့ရင်း ငိုနေသော ကလေးကို ဒေါက်တာ

တာသန့်စင် သနားနေမိသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လိမ္မာလွန်းလိုက်တာ။

'အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် ဒီငွေလေးနဲ့ ကန်တော့ခဲ့ပါရစေ'

'ကျွန်မကို ငွေတစ်ပြားမှမပေးပါနဲ့ဆရာ၊ ဒီငွေတွေကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရူးသွားနိုင်လို့ပါ။ သားသမီးကို ရောင်းစားတဲ့မိဘထဲမှာ ကျွန်မ မပါပါရစေနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့မထုဆစ်နိုင်တဲ့ အရုပ်လေးမို့ အခြေအနေမပေးလို့ . . . ဆရာလက်ထဲ ထည့်လိုက်ရတာပါ။ သား ကျောင်းတက်တဲ့နေ့မှာလွယ်ဖို့ လွယ်အိတ်လေး ထည့်ပေးလိုက်တယ် ဆရာ၊ ဒါလေးတစ်ခုတော့ ကျွန်မကိုလိုက်လျောပေးပါနော် . . . ကျွန်မ သွားတော့မယ် . . . သားလေး လိမ်လိမ်မာမာနေနော် . . . ဦးဦးစကား နားထောင်ပြီး စာကြိုးစားနော် သား . . . မေမေ သွားတော့မယ်နော်'

မရင်ငွေ့ ငိုပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ စာဝါလေး ပြေးလိုက်လာတာ သူမ သိသည်။

'မေမေ . . . တာ . . . တာ . . . မေမေ ပေးလိုက်တဲ့ လွယ်အိတ်လေးကို သားကျောင်းသွားရင် လွယ်သွားမယ်နော်၊ ညဘက်ရောက်ရင် မေမေသီချင်းလေးဆိုပြီး အိပ်မယ်နော် . . . ညီလေးတွေကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ ပြောပေးပါ မေမေ . . . မေမေကို သား အရမ်းချစ်တယ် သိလား . . . မေမေ'

www.burmeseclassic.com

သားရယ် သားလေးရယ်. . မေမေ့နားတွေ ကန်းကုန်ရင် မကြားရတော့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲကွယ်. . မငိုပါနဲ့ သားလေးရယ်. . မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်. . မေမေ့ကို ချစ်တယ် တဲ့လား. . မေမေသွားစေချင်လို့ သွားမှာတဲ့လား သားရယ်၊ တကယ်ဆို သားက မေမေ့ကို မုန်းလိုက်ရမှာ. . တစ်သက်လုံးနာကြည်းသွားရမှာ. . .

အသုံးမကျတဲ့ မေမေ့ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့. . . မုန်းလိုက်ပါ သားရယ်. . မေမေ့ကို မေ့သွားမှ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ သားလေး နေသားတကျဖြစ်မှာ. . .

မေမေ့သား ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ပြီး ပြန်လာတဲ့နေ့ကို မေမေ လယ်ကွင်းထဲက စောင့်နေမယ်နော်. .

အဲဒီအတွက် မေမေ အားတင်းပြီး အသက်ရှင်နေဦးမှာပါ သားရယ်. . .

* * *

.. စာဝါ မရှိတော့တဲ့နောက် မရင်ငွေ့တို့ တိမ်ကလေး ပိုပြီး ခြောက်သွေ့သွားသည်။ ဘဘုန်းကျောင်းမှာ စာဝါအစား စုဘူးက 'ဆွမ်းတော်ဗျို' ဟုအော်နေရပြီ။ တောလုံးလေးက သူ့အောက်အဝယ် နှစ်ယောက်ကို ထိန်းတတ်နေပြီ။ သူတို့အစ်ကိုကြီးကိုတော့ တစ်နေ့ မပြတ် မေးမြ်. . သတိရမြ်. .

မရင်ငွေ့မှာတော့ ဗလာသက်သက် မျက်နှာနှင့် ပျော်တာ လည်း မပြတော့သလို ဝမ်းနည်းတာလည်း ထုတ်ဖော် မပြတော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ အကုန်သိမ်းထားလိုက်ပုံရသည်။ လောကဓံလှိုင်းတံပိုးတွေ က ရိုက်ချက်ပြင်းတော့ ကျောက်ဆောင်ကျောက်သားတွေလို ခိုင်မှာ တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ယိုင်နဲ့လာရသည်။

ကိုရင် မရှိတဲ့နောက်မှာ. . . အကြွေးရှင်တွေက ဟောတစ်

ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ ဘုမသီ ဘမ
သီနှင့် သူတို့တောင်းတိုင်း ဖဲ့ ဖဲ့ပြီး ဆပ်နေရသည်။

ကွယ်လွန်သူအတွက် သံသရာအကြွေးမပါစေချင်ပေ။ ငွေ
စာ စုမိတယ်လို့ကို မရှိပါ။

အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း နှစ်ဆတိုး လုပ်လည်း . . ကိုယ့်
အတွက် ကျန်တယ်ဆိုတာ မရှိ။ စားလောက်ရုံသာ။ ကြာတော့ . . .
ဘဝကို အရှုံးပေးချင်လာသည်။

ဒါပေမယ့် သူမ ပြိုလဲလို့ မဖြစ်သေးပါ။ လူမမယ် ကလေး
လေးတွေ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် မာယာများတဲ့ လောကကြီး
ထဲမှာ အားကိုးစရာမရှိတဲ့ဘဝနှင့် လွင့်ချင်ရာလွင့်ပြီး ရေမျောကမ်း
တင် လမ်းမှားရောက်သွားမှာ သူမ သိပ်ကြောက်နေသည်။

သို့သော် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ပြီး ချူချာလာတာ သူမဘာသာ
အသိဆုံး ဖြစ်လေသည်။ အေးစက်နေတဲ့ ညဘက်တွေမှာ ခေါင်းပိုင်း
ပဲ ကွက်ပြီး ဇောချွေးတွေပြန်နေတတ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ငွေ့ငွေ့
ကလေး ပူပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးသည်။

ဗဝထထင်တာက အဆုတ်အအေးပတ်သလားပေါ့။ အိပ်
နေပျက်တာလည်း များလှပြီကိုးလေ။ ကိုရင့်ကိုသတိရတဲ့အခါ သား
လေးစာဝါကို လွမ်းတဲ့အခါ တစ်ညလုံးငုတ်တုတ်ထိုင်နေတတ်သည်။

အငယ်ကောင်လေးတွေက ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ စုံ
ရင် စာဝါလို့ . . သူမ အမည်ပေးခဲ့ဖူးသော ဓူဝဲကြယ်ကလေးကို မြင်
တိုင်း သူတို့အစ်ကိုကြီးကို လွမ်းဆွတ်စွာ တမ်းတစွာ မေးတတ်ကြ
ပါသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် သူမ ပိုပြီးကြေကွဲရသည်။

စုဘူးလေး ပြေးလာတာမြင်နေရပေမယ့် ထကြိုဖို့ကို အင်
အားက မရှိဖြစ်နေသည်။ လူက နုံးချိနေပြီ။ ငြိမ်ပြီးပဲ နေချင်သည်။

'မေမေရေ . . မေမေ . . ဘဘုန်းက အားရင် ခဲဏလောက်
လိုက်ခဲ့ပါတဲ့'

မခေါ်စဖူး အခေါ်ထူးတော့ မရင်ငွေ့ လန့်သွားသည်။

'သားလေး ဘာအမှားလုပ်ခဲ့လို့လဲကွယ် . . မေမေရင်တွေ
ထိတ်လိုက်တာ'

'သား ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မေမေ၊ ဧည့်သည်တွေက မေမေ
ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့'

'ဘယ်သူတွေများလဲ သားရယ်'

'သားလည်း မသိဘူး မေမေ၊ အရာရှိဆိုလား၊ ဘာလား . .
မြို့က လာတာတဲ့'

'အေးလေ . . ဘဘုန်းခေါ်တော့လည်း မေမေ သွားရတာ

ပေါ့.. လောလောဆယ် မေမေ့ကို သွေးဆေးလေးယူပေးပါဦး သားရယ်.. မေမေ မော့မော့နေလို့'

စုဘူး မျက်နှာလေး ညှိုးရော်သွားသည်။ သူတို့ဘဝထဲမှာ အမေ့ကိုပဲ အားကိုးစရာရှိတာမို့ စိတ်ပူသွားပြီး သွေးဆေးနှင့်ရေတစ်ခွက်ပြေးယူလာပေးသည်။ မရင်ငွေ့က သွေးဆေးသောက်ပြီး အမောဖြေကာ စုဘူးနှင့်အတူ ဘဘုန်းကျောင်းသို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။ နီတွတ်နှင့်တုံတုံလေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပြီး ဘောလုံးက အိမ်စောင့်ပြီး နေခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်သောအခါ ဥပမိရုပ်ခန့်ညားသော အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ခေတ်မီစွာ ဝတ်စားထားပြီး ကတော်ရုပ်ပေါက်နေသောမိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဘဘုန်းနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောနေပုံရသည်။ ဒီလိုအဆင့်အတန်းမြင့်မားသည့်လူတွေက သူမကို ဘာကြောင့်တွေ့ချင်တာလဲ.. မဟုတ်မှလွဲရော သားကြီးစာဝါလို့..

မရင်ငွေ့ ဆက်မတွေးရဲပါ။ ရင်ဘတ်နားတစ်ဝိုက်တွင် ချက်ချင်းကို ပူလောင်လာသည်။ ရင်ပူတာနှင့် ချောင်းက ဆိုးချင်လာ၏။ စိတ်ကို ထိန်းထားသော်လည်း မအောင့်နိုင်သဖြင့် ချောင်းဆိုးသံက ထွက်သွားပါသည်။

ဘဘုန်းက အသံကြား၍ လှမ်းကြည့်ပြီးခေါ်သည်။

'ဒကာမကြီး ရောက်လာပြီလား.. လာလေ.. ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့'

သဘောကောင်းပုံရသော လင်မယားနှစ်ယောက်က မရင်ငွေ့ကို ပြုံးပြလေသည်။ မိန်းမဖြစ်သူက မရင်ငွေ့ကို ရင်းနှီးစွာပင် မေးသည်။

'ဪ.. ဒါ စုဘူးလေးအမေလား'

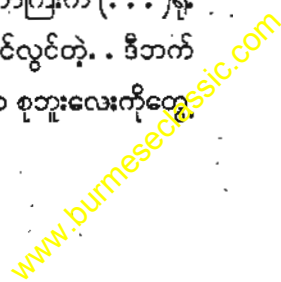
'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'စုဘူးလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ ဘုန်းဘုန်းကို မေးနေရတာ.. အငယ်လေးတွေလည်း ပါလာတာကိုး၊ အားလုံး ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ ညီမ'

'ငါ့ယောက် ရှိပါတယ် အစ်မ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနားမှာ လေးယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ သားကြီးက အဝေးကိုရောက်နေလို့ပါရှင်'

'မရင်ငွေ့က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ပြန်ဖြေသည်။ ဘဘုန်းက မရင်ငွေ့ကို မိန့်သင့် မမိန့်သင့် စဉ်းစားပြီးမှ စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ကာ မိန့်တော်မူလေသည်။

'ဒီလိုပါ ဒကာမကြီး.. ဟောဒီက ဒကာကြီးက (. . .) ရှုံးက အရာရှိတစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်က ဦးခင်မောင်လွင်တဲ့.. ဒီဘက်က သူ့မိန်းမ ခေါ် နုနုတင်တဲ့၊ သူတို့လင်မယားက စုဘူးလေးကိုတွေ့'

ပြီး ချစ်နေကြတာ၊ သားသမီးမရှိတော့ နှင့်သားလေးကို မွေးစားချင် လို့တဲ့၊ နှင့်သဘောထားကို မေးကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရ တာ. . နှင့်သား စုဘူးက သူတို့စီးလာတဲ့မော်တော်ကားကို ကြည့်ပြီး သဘောတွေကျလို့'

မရှိလို့ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေဆိုမှာ တောင်းစရာဆိုလို့ သား သမီးပဲ ရှိသလား မဆိုနိုင်ပါ။ လာပြန်ပြီ. . သားတောင်းဖို့တဲ့။ မရင် ငွေ့ ဝိုင်ကျသွားတာကို ဒေါ်နုနုတင်က ရိပ်မိလေသည်။

'ချက်ချင်းကြီး ဆုံးဖြတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်. . အစ်မတို့ ရှေ့လထဲမှာ သိမ်ရေစက်ချဖို့ ပြန်လာဦးမှာပါ။ ဒီကြားထဲ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပေါ့. . အစ်မတို့ကို မွေးစားခွင့် ပေးရင်တော့ ညီမ စိတ်သာချပါကွယ်. . ကိုယ့်သားသမီးအရင်းလို ပြုစုပျိုးထောင် ပေးမှာပါ. . အဓိကက ပညာရေးပေါ့. . ညီမ ကလေးကို တကယ် ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် ထည့်စဉ်းစားဖို့ လိုတယ် နော်'

သူတို့ပြောတာတွေ မရင်ငွေ့နားထဲ ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ် ချက်. . ကိုယ့်ရင်ထဲက သွေးသားကို ရောယူလို့ မပေးရက်နိုင်တာ သူမ အပြစ်မဟုတ်ပါ။

'ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေ အစ်မကြီး'

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

မရင်ငွေ့သည် ဘဘုန်းကို ဦးသုံးကြိမ်ချ. . ကန်တော့ပြီး နောက် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆော့နေကြသော သားများကို ခေါ်ကာ အသက်မပါသောခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ညက စုဘူးလေးကို မရင်ငွေ့က မေးသည်။
'သား. . မော်တော်ကား စီးချင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား'
'သား စီးဖူးပြီးပြီ မေမေရဲ့၊ ဘဘုန်းဆိုလာတဲ့ဘဘက သား ကိုပေးစီးတာ'

'ဟင်'
'ဟိုဒေါ်ဒေါ်ကံ ပြောတယ် မေမေ၊ သားကို သူတို့အိမ်မှာ လိုက်နေမလားတဲ့. . အဲဒီမော်တော်ကားနဲ့ နေ့တိုင်းကျောင်းပို့ပေး မယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ကျွေးမယ်တဲ့၊ ရေခဲမုန့် လည်း ကျွေးမှာတဲ့၊ အခုပေါ်နေတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီလည်း ဝယ်ပေး မယ်တဲ့၊ ရုပ်ရှင်လည်း လိုက်ပြမှာ တဲ့. . ကစားကွင်းတွေ၊ တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်တွေလည်း ပို့ဦးမှာတဲ့'

'တော်တော့'
အကျယ်ကြီးအော်လိုက်သော မရင်ငွေ့အသံကြောင့် စုဘူး လေး လန့်သွားသည်။

'သား လိုက်သွားချင်လို့လား'

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

စုဘူးက တွေဝေခြင်း၊ တုန့်ဆိုင်းခြင်းမရှိတဲ့ သွက်လက်စွာ ပင် ပြန်ဖြေသည်။

ခဏပဲ သွားလည်ချင်တယ် မေမေ၊ ညီလေးတွေပါ ခေါ် သွားချင်တာ.. သူတို့တွေ သိပ်ပျော်ကြမှာ သားသိတယ်'

ခဏပဲ သွားချင်တာ သေချာလို့လား သားရယ်.. မေမေ မှာ သားကိုဆွဲထားဖို့ မေတ္တာတွေပဲ ရှိတာ.. စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆိုတဲ့ သာယာမှုနောက်ကို သားလေး မက်မက်မောမောပါသွားခဲ့ရင် မေမေ နေခဲ့ရမှာ ခုကတည်းက ကြိုပြီးသိနေပါပြီ။

လိုက်သွားချင်ရင်တောင် သားမှာ အပြစ်မှမရှိတာ။ မေမေ မှ မဖန်တီးပေးနိုင်တာပဲ.. ဒီလောကမှာ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆိုင်တဲ့ သားသမီးတွေကို လိုသလိုပုံသွင်းဖို့ဆိုတာ မေတ္တာတရားတစ် ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ မေမေ သိသွားပါပြီ။ ငွေကြေးဆို တဲ့ အရာက ပိုပြီး အရေးပါနေသလိုပဲ.. လိုအပ်တဲ့အရာ မှန်သမျှ ကို သူက ပံ့ပိုးပေးနိုင်တယ်လေ..

ဒီတော့ မေမေ ဘာလုပ်ရမလဲ သား..

သားတို့ဖေဖေသာ စောင့်ကြည့်နေရင် မေမေကို ဘယ်လို ပြောမှာလဲ..

အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ ရက်စက်တဲ့မိန်းမလို့ ပြောမှာလား

ငါမရှိတာနဲ့ သားတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပေးပစ်နေ တဲ့ ခေတ်သစ်ဝေသန္တရာမကြီးလို့ ပြောမှာပဲလား။

ရှင်ပြောချင်သလို ပြောပါတော့ ကိုရင်။ ကျွန်မ ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီး ခံယူမှာပါ။ ကျွန်မလားလေးတွေ ဘဝအနေမြင့်မယ်၊ တင့် တယ်မယ်ဆိုလို့ ရင်အကွဲခံပြီး သူများတွေချစ်ဖို့ ပေးနေရတာပါရှင်။

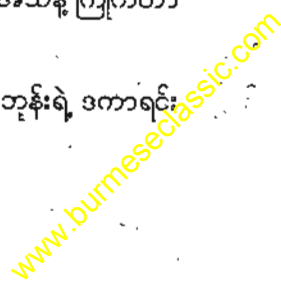
သားတွေကို ချစ်လွန်းလို့၊ ကျွန်မလက်နဲ့ ထုဆစ်လိုက်ရင် မသေမသပ် မလှမပတဲ့ အရုပ်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့၊ လယ် ကွင်းထဲက ရွှံ့ရှုပ်တွေလို အမြင်မလှမှာစိုးလို့ သေသပ်လှပပြီး အဆင့် အတန်းရှိအောင် ထုဆစ်နိုင်မယ့် လူတွေလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက် ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ နာလွန်းမက နာနေတာ ဘယ်သူတွေ ကများ စာနာပေးနိုင်လို့လဲ..

နှစ်သိမ့်မယ့်သူ မရှိ၊ ဖေးမကူညီမယ့် ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိ တဲ့ ကျွန်မဘဝမှာ ကိုရင်မရှိတဲ့အချိန်ကစပြီး တက်ကျိုးသွားပြီရှင်။

စာဝါ ပြီးတော့ စုဘူးကလေးကို အဖေသစ် အမေသစ်တွေ လက်ထဲ ထည့်ပေးဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

ဒီသားကလေးက အကောင်း ကြိုက်ပြီး အသန် ကြိုက်တာ ကျွန်မ သိထားလို့ပါပဲ။

သားကိုခေါ်သွားမယ့် အရာရှိတွေက ဘဘုန်းရဲ့ ဒကာရင်း

တွေ ဖြစ်သလို အဆင့်အတန်းလည်း ရှိတော့ ကျွန်မ စိတ်ချရတာ ပေါ့။

အရေးအကြီးဆုံးက ကျွန်မရဲ့ မျက်ကွယ်မှာ သားလေးတွေ အဆင်ပြေပြေရှိဖို့ပဲ။ အဘက်ဘက်က စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ် တာပါ။

တစ်နေ့နေ့မှာ . . . ဘယ်တော့မှန်းမသိတဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ . . . သားလေးတွေ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာဖို့ နေ့တိုင်း ကျွန်မ ဆုတောင်းနေမှာပါရှင် . . .

* * *

တုံ့တုံ့လေးကိုထိန်းရင်း ဘောလုံးလေးက သေနတ်ပစ်တမ်း ဆော့နေသည်။ အမေက နီတွတ်လေးကို ခေါ်ပြီး မနက်ကတည်းက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဘောလုံးက သေနတ်ကို အကျအနချိန်ပြီး ဝီဒီယိုကားတွေ ထဲကလို ပစ်ကွင်းကို ရွေးပြီး မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ကာ ချိန်ထား၏။

သူ့ပစ်မှတ်ထဲ ဝင်လာတာက လွယ်အိတ်ကြီး လွယ်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက် . . . ထိုလူကြီးက အန္တရာယ်ကို မမြင်ဘဲ ကွမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ပြီး လာနေသည်။ ဘောလုံးက သူ့ညှို့ကို တိတ်တိတ်လေးနေရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

ထိုလူကြီး သူတို့အနားရောက်လာသောအခါ ဘောလုံးက ပုန်းနေရာမှခုန်ထွက်လိုက်ပြီး သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

'ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း'

'အား..'

ဟု အော်ပြီး လူကြီးလဲကျသွားသည်။ လူကြီး အကြောက် လွန်သွားပြီ.. တကယ်သေသွားတာလား၊ ဘောလုံးမှာ ကြောက်စိတ် တွေဖြင့် လူကြီးလက်ကို ကိုင်ကာ မနားတမ်းအော်ခေါ်နေမိသည်။

'ဦးဦးရေ.. ဦးဦး.. ဦးဦး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ.. ထတော့ လေ.. ဦးဦး သေသွားပြီလား၊ ဒါဆို သားတော့ အဖမ်းခံရတော့မှာ ပဲ၊ မေမေက ပြောတယ်.. လူသတ်ရင် အဖမ်းခံရတယ်တဲ့.. ဦးဦး မြန်မြန် ထပါတော့'

ဦးပန်းလှ ရယ်ချင်လှပြီ။ ကလေးလေးက သူ့ကို သေသွား ပြီထင်ပြီး ကြောက်နေပုံရသည်။ သူ့ကို ခြောက်လှန့်သောကလေး ကို သူက ပြန်စလှိုသဖြင့် လဲချပြီး မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေခြင်းသာ။

သမီးချည်း သုံးယောက် ရှိသော ဦးပန်းလှက ယောက်ျား လေးတွေ မြင်လျှင် ချစ်ရှာသည်။ သူ့အလုပ်က စပါးအဝယ်တော်၊ ပဲအဝယ်တော်မို့ နယ်စုံသွားနေရသည်။ ဦးပန်းလှက ဘောလုံးလက် ကလေးကို ဆွဲပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။

'ဦးဦး မသေပါဘူး သားရယ်၊ ဟား.. ဟား.. တော်တော် လန့်သွားသလားကွ ဟေ..'

'ဟာဗျာ.. ဦးဦးက တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ သားက တကယ် သေပြီမှတ်လို့'

သူ့ကိုယ်သူ သားလို့ သုံးနှုံးလိုက်တဲ့ ကလေးကို ဦးပန်းလှ က သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ ပါးစုနံ့ကလေး နှစ်ဖက် ထွက်ကာ ချက်လုံးမျက်ဖန်လှလှ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်ကလေးနှင့် အတော်ပဲ ချစ်ဖို့ ကောင်းပါသည်။

'သားတို့က ဘယ်မှာနေတာလဲကွ'

'ဟိုးလယ်ကွက်ကိုကျော်လိုက်ရင် တိုက်အိမ်လေး တစ်လုံး ရှိတယ်လေ.. အိမ်က လှလှကလေး၊ ဦးတွေတယ် မဟုတ်လား.. တီး.. တီး'

ကလေးက သူ့ဟာသူ ပြောပြီး သဘောတွေ ကျနေသည်။ သူ့ပြောတဲ့ အိမ်လှလှတိုက်အိမ်ဆိုတာ တကယ်တော့ လယ်စောင့် တဲကလေးတစ်လုံးကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အမိုးတွေတောင် လန်နေ ပြီး ထရံကလည်း အပေါက်တွေ ဗလပွနှင့်၊ တော်တော်ကြီးကို ဆင်း ခဲ့ပုံရပါသည်။

'သားတို့မိဘတွေကော'

'ဖေဖေက မရှိတော့ပါဘူး၊ မေမေတော့ ရှိတယ်၊ ခဏနေ မြန်လာလိမ့်မယ်'

'ထမင်းကော စားပြီးကြပြီလား'

'ခါတိုင်းနေ့တွေတော့ ငါးပိရည်နဲ့စားရတာ များတယ်။ ဒီနေ့ သားတို့ ဘဲဥကင်းလေး စားရတယ်ဗျ။ ဘဘုန်းကျောင်းက ဟင်းကျွန်လို့ကျွေးလိုက်တာ။ ဘာလဲ... ဦးဦးက ဗိုက်ဆာလို့လား'

သွက်သွက်လက်လက်ရှိတဲ့ကလေးကို ကြည့်ရင်း ပိုလို့ပိုလို့ ချစ်လာမိသည်။ မောင်လေး လိုချင်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ သမီးသုံးယောက်အတွက် ဒီကလေးလေး ခေါ်သွားပေးရင် အဆင်ပြေမှာပဲ...'

သမီးတွေရဲ့အမေကအစ သားကလေးပဲ လိုချင်တာ။ မရတော့လည်း ဘုရားပေးတဲ့သမီးတွေနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေရတာပေါ့။

'သားလေး... အသက် ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ'

'လေးနှစ်လို့ မေမေပြောတာပဲ'

'သားနာမည်ကရော'

'ဘောလုံး တဲ့'

'ဟား... ဟား... ဘောလုံး ဟုတ်လား။ လူနဲ့နာမည်နဲ့တော့ လိုက်နေတာပဲ... လူကလည်း ပုပုလုံးလုံး၊ ဗိုက်ကလေးပုပုနဲ့ ဘောလုံးလေးအတိုင်းပါပဲကွာ'

'မီးပေါ်က ကြယ်ကလေးတောင် သားနာမည်နဲ့အတူတူပဲ ဘောလုံးတဲ့၊ ဦးဦးက အယ်ကလေးလာတာလဲဟင်'

'ဦးဦး နေတဲ့ နေရာက သားတို့နေတဲ့ နေရာနဲ့ မိုင်တစ်ရာ ကျော်ဝေးတယ်ကွ။ ဦးဦးပြန်ရင် လိုက်ခဲ့ပါလား သား'

'လိုက်တော့ လည်ချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်... သားမေမေ ငါ့လာရင် ခွင့်တောင်းရဦးမှာ'

'ဦးတို့အိမ်မှာ သားနဲ့ အတူတူဆော့ဖို့ အစ်မ သုံးယောက်တောင် ရှိတာ။ ကစားစရာတွေလည်း အများကြီးပဲ သိလား'

ခုမြင် ခုတွေ့ပြီး ခုပဲ သူ့ကလေးကို တောင်းရင် စိတ်များ ဆိုးသွားမလား။ ကလေးလေး နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝက သနားစရာ ဆိုတော့ ခေါ်သွားပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်လာသည်။

'ဦးဦးရေ... မေမေ ပြန်လာပြီ'

ဘောလုံးပြတဲ့နေရာကို ကြည့်မိတော့ ကလေးတစ်ဖက်ချီပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က အိတ်ဆွဲထားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ အသက်သုံးဆယ်လောက်လို့ မှန်းရပေမယ့် အသက်ထက် အရွယ်က ပိုပြီး အိုစာနေပါသည်။ နေလောင်လို့ နီကြင်ကြင် ဖြစ်နေသောဆံပင်တွေနှင့် အသက်မပါသောမျက်လုံးနှင့် ထိုမိန်းမသည် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် စိတ်မှန့်ရဲ့လားဟု ထင်ရသည်။

'မေမေ... ဦးဦးက မေမေကိုစောင့်နေတာ'

'ကျွန်မကို ဘာများခိုင်းစရာရှိလို့လဲ'

www.burmeseclassic.com

'မရှိပါဘူး ညီမ ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်က အောင်သူခစပါး အဝယ်ခိုင်က ဦးပန်းလှပါ။ ဒီကလေးလေးကိုတွေ့ပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ် မိလို့ ညီမဆီမှာ တောင်းပြီး မွေးစားမလို့ စောင့်နေတာ'

အောင်သူခအဝယ်ခိုင်ဆိုတာ သူမ ကောင်းကောင်းသိပါ သည်။

'ရှင်က အဝယ်တော်လား၊ သားသမီးရော ရှိလား'

'သမီး သုံးယောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ အဝယ်တော် ဟုတ်ပါ တယ်'

'ဝါဆို ရှင်ပြန်လို့ရပြီ။ ကျွန်မ မပေးနိုင်ဘူး'

မရင်ငွေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ဆိုပြီး နှင်လေပြီ။ ဟုတ်တယ် လေ။ သူ့မှာ သမီးသုံးယောက်တောင် ရှိနေမှတော့ ဂိုယ့်သားလေး ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နိုင်မှာလဲ။ သူများလက်ထဲ ဝကွက်အပ်လိုက်ရတယ် ဆိုပေမယ့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်လည်း ကြည့်ရသေးတာပဲ။ ရင်ငွေ စာမတတ်ပေမယ့် ဒီလောက်တော့ ချင့် ချိန်နိုင်ပါသေးတယ်။

'မဟုတ်သေးဘူး ညီမ။ သမီးတွေရှိတာ သတ်သတ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးက သားယောက်ျားလေးပဲ လိုချင်တာ၊ သမီးတွေ ဆိုလည်း မောင်လေးလိုချင်တာမှ တစ်ပိုင်းကို

သေနေတာပဲ၊ စိတ်ချပါဗျာ။ သားလေးဘောလုံးကို ကျွန်တော်တို့ သားအရင်းလေးလို ချစ်မှာပါ။ ညီမ မယုံရင် အိမ်လိုက်ကြည့်လို့ရ ပါတယ်'

ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ။ လေ့လာလို့ရတာပေါ့။ တဆုံးထိ ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ။ . . .

'ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မယ်။ . . ရှင် ဒီနေ့ ပြန်မှာ လား'

'တော်ကြာ ပြန်တော့မှာ၊ ခင်ဗျားတို့သားအမိ တစ်ညအိပ် ပြီးမှပဲ ပြန်ကြပေါ့'

မရင်ငွေသည် ဘောလုံး အဝတ်အစားများနှင့် သူ့အင်္ကျီ တစ်စုံကို သိမ်းကာ ဦးပန်းလှနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ အငယ် နှစ်ကောင်ကို ကိုထွန်းလူတို့တံ့မှာ တစ်ညအပ်ထားခဲ့ရသည်။

ကံကြမ္မာ လောက လူ့ဘဝထဲမှာ တူညီလှပဖို့ဆိုတာ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး။ ရှိလည်း မရှိနိုင်ဘူးလေ။ အနိမ့်ရှိလို့ အမြင့်ဆိုတာ ရှိလာ တာပေါ့။ အတက်ရှိလို့ အကျဆိုတာလည်း ရှိလာတာပဲလေ။

တောင့်ပြီးခံလိုက်စမ်းပါ ရင်ငွေရယ်။ နင့်သားတွေ နင့်ရင် ခွင်ထဲ ပြန်လာမယ့်တစ်နေ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး စောင့်နေလိုက်စမ်းပါ။

* * *

‘မေမေရေ. . ဖေကြီး ပြန်လာပြီ’

သမီးကြီးက အဖေကို တွေ့တာနှင့် ဝမ်းသာပြီး သူ့အမေကို အော်ခေါ်နေသည်။ ဦးပန်းလှတို့အိမ်က တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေး ဖြစ်ပြီး ခြံဝင်းထဲမယ် သီးပင်၊ စားပင် စုံစုံလင်လင်စိုက်ပျိုးထားသည်။

မရင်ငွေက သူတို့မိသားစုရဲ့လူနေမှုစရိုက်ကို ရသလောက် အကဲခတ်နေရသည်။ ခဏကြာတော့ အမေနှင့် သမီး နှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး သူ့အဖေကို ပွေ့ဖက်ကာဆီးကြိုကြသည်။ ဒီမိသားစုဝင်တွေ သိပ်ချစ်ကြတာ အမူအရာကြည့်ရုံနှင့်တင် သိသာနေပါပြီ။

‘သမီးတို့ ဒီမှာကြည့်စမ်း. . သမီးတို့အတွက် ဖေဖေ မောင်လေးတစ်ယောက် ခေါ်လာပေးတယ်’

မရင်ငွေသည် ဦးပန်းလှ၏ဇနီး မျက်နှာကို မလွတ်တမ်း

ဆောင်ယူပြာသိုစာပေ

အကဲဖမ်းနေလေသည်။ တောနယ်က ပြန်ရောက်လာတဲ့ ယောက်ျားနောက်မှာ သူ့စိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးလေးတစ်ယောက်ပါလာပုံက သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် သို့လော သို့လော ထင်ချင်စရာပါ။

‘ရှင် ဘာတွေ ရှုပ်လာတာလဲ’ ဆိုပြီး သဝန်တို့ချင်စရာ အထင်မှားချင်စရာပါ။

သို့သော် ဦးပန်းလှမိန်းမက ထိုအစားထဲတွင် လုံးဝမပါပါ။ မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားတာလည်း မတွေ့လိုက်ရဘဲ သူ့ယောက်ျားကို ယုံကြည်တန်ဖိုးထားတာ သိသာလှသည်။

‘ချစ်စရာလေးပါလား။ သားလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွဲ့’

‘ဘောလုံး. . ပါ ခင်ဗျာ’

‘ဘောလုံး. . နာမည်လေးကပါ ချစ်စရာကောင်းနေပြီ’

သားတွေကို မရင်ငွေ ဂုဏ်ယူတာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာကြလို့ပါပဲ။ ဒါဟာလည်း ဘဘုန်းရဲ့ ကျေးဇူးတွေပါပဲ။ တောကြိုအုံကြားလယ်ကွင်းထဲမှာ နေရပေမယ့် အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်မှ မပါပါ။

‘ဒီက ညီမက ဘောလုံးအမေလေ၊ သူ့သားကို မပေးဘူးလုပ်နေလို့ ဝိုင်းပြောကြပါဦးကွာ’

ဆောင်ယူပြာသိုစာပေ

သမီးကြီးဖြစ်တဲ့ တောင်မလေးက ဘောလုံးလက်ကလေးကို ဆွဲပြီး အတင်းခေါ်ထားသည်။

'အန်တီ. . မောင်လေးကို ပြန်ခေါ်မသွားပါနဲ့၊ သမီးတို့နဲ့ ထားခဲ့ပါနော်. . နော်'

'ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရယ်. . သမီးတို့မှာ မောင်လေး မရှိလို့ သမီးတို့ကို ပေးပါနော်၊ သူ့ကို ကျောင်းလည်း ထားပေးပါမယ်'

သမီးတွေက ဘောလုံးလေးကို အလှူအယက် တောင်းနေကြပြီမို့ ဝေါ်လတ်လတ်မှာ မနေသာတော့ဘဲ

'အစ်မတို့ဆီမှာ ညီမသားလေး မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူးကွယ်. . ကိုယ့်သားသမီးနဲ့တန်းတူထားပြီး လူတစ်လုံးသို့တစ်လုံးဖြစ်တဲ့အထိ တာဝန်ယူမှာပါ။ ညီမတို့ရွာနဲ့လည်း ဘယ်လောက်မှ မဝေးတာ၊ သတိရရင် လာကြည့်လို့ရပါတယ်ဟယ်'

ဝေါ်လတ်လတ်စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် မရင်ငွေ စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ သူများတွေကျတော့ ကလေး မွေးစားပြီ ဆိုတာနှင့် ကလေးမိဘတွေကို ပေးမလာတော့ဘဲ လာတွေ့မှာ သေမလောက်ကြောက်ကြသည်။ အခုဟာက ကိုယ့်ကလေးကို လိုလိုချင်ချင်ဖြင့် တန်ဖိုးထားသည့်အပြင် တွေ့ဖို့အခွင့်အရေးပါရတာဆိုတော့ အဆင်ပြေမည် ထင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုယ့်ဆီမှာနေတာထက်စာရင် ထမင်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်း စားရပြီး ကျောင်းကောင်းကောင်းမှာ နေရဦးမည်။ ဒါနဲ့တင် ကျေနပ်စရာကောင်းနေပါပြီ။

ဘောလုံးလေးက အမေ ခဏခဏလာမည်ဆိုတာနှင့်တင် ကျေနပ်ပြီး အသာတကြည်ပင် နေခဲ့ပါသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ သားလေးပြန်ပါမလာလို့ မျက်ရည်ကျရပေမယ့် သူတို့လေးတွေ ဘဝမြင့်မားသွားပြီဆိုတဲ့စိတ်ကို သွင်းပြီး ဖြေယူရပါသည်။ လူခုနစ်ယောက်နေခဲ့တဲ့ လယ်စောင့်တဲကလေးမှာ ခုတော့ သုံးယောက်တည်းသာ ကျန်ပါတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းသွားပြီပဲ။

စိတ်ဓာတ်မကျလိုက်နဲ့ ရင်ငွေ့ရေ. . နင့်သားကလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာရင်၊ သူတို့ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားရင် နင့်မြေးလေးတွေ ချီရဦးမှာ. . နင် အသက်ရှည်မှဖြစ်မှာနော်. .

စိတ်ကို ပြန်တင်းထားရပေမယ့် လူက ခွေချင်လာသည်။ သားတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ရတိုင်း ကိုယ့်ရင်ထဲက ကလီစာတွေကိုထုတ်ယူသွားသလို ခံစားရသည်။ မခွဲရက်တာ အမှန်ပါ။ မသေခင် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တာပေါ့။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးပြီး သူများ ချစ်ဖို့ ပေးလိုက်ရတဲ့အမေတွေဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကုသိုလ်ကံအဆိုး ဆုံးလူတွေပါ။

မရင်ငွေ၏မျက်နှာမှာ အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်နေသည်။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာတ လောကဓံရဲ့ အထုအထောင်းတွေ ခံရဖန်များတော့ ရင့်ရော်ကာ မာကျောခက် ထန်နေသောအရိပ်တွေ ပြည့်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

* * *

နီတွတ်လေးကို ချီးမြှင့် ပြီး ရွာထဲသို့ လာသော မရင်ငွေသည် သူမကို မြင်သည်နှင့် လက်ကုတ်အတင်းတုပ်နေကြသောလူတွေကို မြင်ပါသည်။ မသိကျိုးကျင်ပြုပြီး လျစ်လျူရှုကာ ဆက်လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ သူတို့ဘာတွေပြောနေကြသလဲဆိုတာ သိလည်း မသိချင် တော့ပါ။ ကြားလည်း မကြားချင်တော့ပါ။

‘တွေ့လား... ကောင်မကိုက... မွေးထုတ်၊ မွေးထုတ်ပြီး ကလေးတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပေးပစ်နေတာ... အလကားပါအေး... အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ ပုံစံကိုကြည့်ပါလား နောက် အငယ်နှစ်ကောင်လည်း ဘယ်တော့ပေးပစ်ဦးမလဲ မသိဘူး’

‘ပေးတယ်ဆိုကတည်းက အကြောင်းတော့ရှိမှာပေါ့အေး... နောက်လင်ယူမှာမို့လို့ ကြိုပြီးရှင်းထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

နားမထောင်ပေမယ့် မရင်ငွေ နားက ကြားနေရပါသည်။
ပြောရက်လိုက်ကြတာ၊ ရက်ရက်စက်စက်စွပ်စွဲရက်လိုက်ကြတာ . .
ဝင်္ဂလည်မှာ မကြောက်ကြဘူးလားရှင်။

သားသမီးကို မချစ်တဲ့မိဘဆိုတာ ရှိရော ရှိရဲ့လား။ သား
သမီးကို ပေးပစ်တယ်ဆိုတာ မချစ်လို့မဟုတ်ဘဲ။ ချစ်လွန်းလို့ ပေး
လိုက်တာဆိုရင် ဘာများပြောကြဦးမှာလဲ။ သူတို့ နားလည်အောင်
ဘယ်လိုများ ရှင်းပြရမှာလဲ။

ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြော မရင်ငွေသည် သူ၏ခံယူချက်
အတိုင်း သားတွေကို အဆုံးထိတွေးပြီး အမြင့်ဆုံးရောက်ဖို့ ရည်ရွယ်
မျှော်ကိုးပြီး တုံတုံကလေးကို စီးပွားရေးကုန်သည်တစ်ယောက်ဆီသို့
လည်းကောင်း၊ နီတွတ်လေးကို တက္ကသိုလ်က ကျောင်းဆရာမ ပညာ
တတ်တစ်ယောက်ဆီသို့လည်းကောင်း အသီးသီး ပေးလိုက်ပြန်ပါ
သည်။

သား ငါးယောက်လုံးကို မပေးရက်ချင်ပေမယ့် . . ကိုယ့်ရင်
ခွင်ထဲမှာ ထားခဲ့ချင်ပေမယ့် သူမဆီမှာ တီဘီရောဂါစွဲကပ်နေသဖြင့်
အလုပ်ကို အရင်ကလို မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်
လှည့်ဘဝမှာ သားလေး နှစ်ယောက်ကို သနားလွန်းလို့ ပေးလိုက်ရ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်ရွက်သူစာပေ

အခု သူမနံ့ဘေးမှာ သားလေးတွေ တစ်ယောက်မှမရှိကြ
တော့ပါ။ ကြယ်တွေ စုံတဲ့ ညမှာတော့ ကောင်းကင်ထက်မှာ လင်း
လက်တောက်ပနေတဲ့ သားလေးတွေကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ကြယ်လေး
ခါးလုံးကတော့ သူမကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြနေလေသည်။

မရင်ငွေသည် ကြယ်တွေ စုံမယ့်ညကို စိုးကြောက်နေလေ
သည်။

သူမ ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ ထို့ကြောင့် လမိုက်ညတွေ ညတိုင်းရှိ
ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

* * *

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ

ပေးပို့လိုပါက

အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊

မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊

လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့

ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ဆောင်ရွက်သူစာပေ

“နောက် အနစ် နစ်ဆယ်ကျော် ကြာသောအခါ”

ဘဝတွေ၊ ဘဝတွေ ဝေးကွာနေလည်း အမေ့ရင်ခွင်ထဲက ထွက်လာကတည်းက ကိုယ်ပိုင်ဆိုလို့ စာဝါဆိုတဲ့ နာမည်လေးတစ်ခု သာ အမေ့ရထားသည်။

သူ့မွေးစားအဖေ ဒေါက်တာသန့်စင်သည် သူ့အပေါ်မှာ တာဝန်ကျခဲ့သော်လည်း လူလွတ် အရွယ်ရှိသောယောက်ျားမို့ မိန်းမတစ်ယောက်၏မာယာနှင့်လှည့်ပျားမှုကိုတော့ ရှောင်လွှဲဖို့ မကြိုစားခဲ့ပါ။

ဒယ်ဒီမိန်းမ ဒေါ်ကေသီသည် လူတစ်ဖက်သားကို နာလို့ ခံခက်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

အကောင်းမြင်စိတ် နည်းပြီး အတ္တများသူဖြစ်သည်။ ဒယ်ဒီမျက်နှာကြောင့် စာဝါက တတ်နိုင်သလောက် ဒေါ်ကေသီနှင့်ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင် ရှောင်သည်။

သို့သော် ဒေါ်ကေသီကတော့ သူနှင့် ပြဿနာမဖြစ် ဖြစ်အောင် တမင်တကာလိုက်ရှာနေသူ ဖြစ်သည်။ ဒယ်ဒီမျက်ကွယ်မှာ ဆို ယုတ်မာတာက ကမ်းကုန်သည်။

ဒယ်ဒီအရှေ့မှာကျတော့ သူ့ဘာမှ မသိသလို၊ နိုးသားချင်ယောင်ဆောင်လေသည်။ ဒီနေ့ကျတော့ ဒေါ်ကေသီနှင့် စာဝါ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့လေပြီ။ ဘယ်လိုမှရှောင်လို့မရတော့။ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ဂီတာထိုင်တီးနေသော စာဝါရှေ့သို့ ဒေါ်ကေသီက ပါဆယ်ထုတ်ထားသော အထုပ်လေးထုပ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ရန်တွေ့သည်။

‘ဟဲ့... ပေါက်လွတ်ပဲစား မျိုးမစစ်ကောင်၊ ဒီအထုပ်တွေက နင့်ညီတွေအတွက် မဟုတ်လား၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့ယောက်ျားလုပ်စာတွေ တိုပြီး နင့်ညီတွေကို ကဲ့နေတာလား’

စာဝါက တီးနေအောင်ဂီတာကို ဘေးချလိုက်ပြီး ဒေါ်ကေသီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်

‘ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ၊ လူမှန်ရင် လူစကားထွက်ရမှာပေါ့... ကျုပ်က ပေါက်လွတ်ပဲစားဆိုရင် ခင်ဗျားက ဆန်ကုန်

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

မြေလေး အပေါ်စားမိန်းမပဲ . . ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အဖေ လူရိုး လူအကြီးကို အပိုင် ထောင်ဖမ်းလိုက်တာပေါ့ . . တစ်လက်စတည်းပြောထားရဦးမယ် . . ဒယ်ဒီမျက်နှာကြောင့် သည်းခံနေတာ၊ ကျုပ်ကို လျှော့မတွက်နဲ့၊ ကျုပ်မှာလည်း ပါးစပ် ပါတယ်၊ ပြောတတ်တယ် နားလည်လား'

ဆေးရုံမှ ပြန်လာသော ဒေါက်တာသန့်စင်က သူတို့ နှစ်ယောက် ပြဿနာတက်နေတာကို တွေ့သွားသည်။ ဒေါ်ကေသီက ယောက်ျားဖြစ်သူကို တွေ့မှ ငိုယိုပြီး ပြေးတိုင်လေသည်။

'ကိုကိုရေ . . ရှင့်သား အလိမ္မာတုံးကြီးက ကျွန်မကို မိန်းမပျက်လို့ ပြောတယ်လေ . . ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ ဒီလောက်ရိုင်းမယ် ထင်မထားဘူး'

'သား . . မင်း လူကြီးကို ဒီလိုပဲ ပြောရသလားကွ၊ တောင်းပန်လိုက်၊ ခုချက်ချင်း တောင်းပန်လိုက်စမ်း'

သူ့မိန်းမ ပြောတိုင်း ယုံတဲ့ ဒယ်ဒီကိုပါ စာဝါ ရွဲ့ချင်လာသည်။ တိကထာဆို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် မေးပါဦးတော့လား။

'မတောင်းပန်နိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ သားမှ မမှားတာ'

'မှားမှား . . မမှားမှားကွာ၊ အဖေက တောင်းပန်ဆို တောင်းပန်လိုက်ပေါ့'

စာဝါကလည်း မြစ်သည်။ လုံးဝကို ၇ ရှ မစိုက်ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါက်တာသန့်စင်က စာဝါပန်းကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

'ဟေ့ကောင် . . လူကြီးပြောနေတာ ပမာမခန့်နဲ့'

'သား ပြောပြီးပြီလေ၊ မတောင်းပန်နိုင်ဘူးလို့'

'မတောင်းပန်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား . . ကဲကွာ'

မယုံပါဘူး။ လုံးဝကို မယုံလိုက်ပါဘူး။

ဒယ်ဒီက သူ့မျက်နှာကို ဆွဲထိုးလိုက်တာ တဲ့ . .

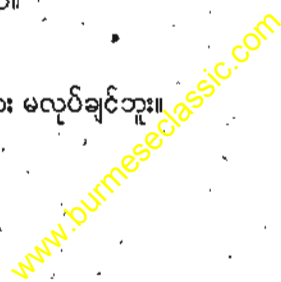
သံယောဇဉ် မရှိတော့ဘူးလား ဒယ်ဒီ . . အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ဒယ်ဒီအရိပ်ကို ခိုလာရတဲ့ ကောင်ပါ ဒယ်ဒီ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ရည်အတုတွေကြောင့် သားအပေါ်မှာ ရက်စက်နိုင်ပြီပေါ့ . .

စာဝါ ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့ပါ။ စိတ်၏ထွက်ပေါက်အဖြစ် သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်လို့ လေနှင့်ရာကို လွင့်ပါပြီး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေမိသည်။

မေမေက သားကို ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ။

ဆရာဝန်တဲ့ . . ဟုတ်လား . .

ဒါပေမယ့် မေမေ လိုချင်တဲ့ ဆရာဝန် သား မလုပ်ချင်ဘူး။

အရင်က မေမေ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ သားပါ။ စာကလေး မတောက်တ
ခေါက် ရေးတတ်တာနဲ့ မေမေ့ဆီကို စာတွေ ထည့်ခဲ့ရတာ. . ခဲတံနဲ့
ရေးခဲ့တဲ့စာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်ရည်နဲ့ရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘုရား
သိပါတယ် မေမေ။

ခုချိန်မှာ လာမေးရင်တော့ မေမေ ဆိုတာ သားဘဝထဲမှာ
မရှိတော့ဘူး။ မေမေ့ရုပ်သွင် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာလည်း မသိချင်
တော့ဘူး။

မေမေ့ကို သား သိပ်မုန်းသွားပြီ..

ဒါကြောင့်မေမေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်း
ကို သား ရွေးပြီးလျှောက်ခဲ့တာ။

ဒယ်ဒီက သားကို သနားလို့ ရွာကို အလည် ခေါ်လာတဲ့
အချိန်မှာ မေမေက ညီလေးတွေကို တစ်ယောက်မကျန် သူများလက်
ထဲ ပေးပစ်လိုက်ပြီလေ. .

နေ့နေညည ကိုယ့်ညီလေးတွေကိုလွမ်းလို့ ငိုနေရတဲ့ကောင်
ကို ရင်ဝ ဆောင့်ကန်လိုက်သလို ခံစားခဲ့ရတာ။

မေမေ သိပ်ရက်စက်တယ်ဗျာ. .

မရင့်ကျက်သေးတဲ့ နှလုံးသားနုနုလေးကို ဓားထက်ထက်နဲ့
မွန်းလိုက်သလိုပါပဲ မေမေ. . .

ဆောင်ညပြာသီတလေ

အဲဒီအချိန်ကစပြီး စာဝါ ရွာကို မပြန်တော့သလို သူ့အမေ
ဆီ စာလည်းမရေးတော့ပါ။

တစ်စစီပြန်ကျနေတဲ့ဘဝတွေမှာ အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဘာ
လုပ်ရမှာလဲ. . နေ့တွေ ညတွေ တိုက်စားသွားတဲ့ အချိန်တွေက ကွဲ
အက်သွားသော နာရီနှင့်အတူ စာဝါသည် လူတကာကို အရွံ့တိုက်
ကာ အပေအတေလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော်. . ကလေးကချေတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။

* * *

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက

အမှတ်-၄၀၊ မြေညီထပ်၊

မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊

လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့

ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

ဆောင်ညပြာသီတလေ

ငါ ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲလို့ စိတ်ပူပြီး စိုးရိမ်နေမယ့် သူ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လား၊ ငါပြန်လာမယ့်အချိန်ကိုရော စောင့်မျှော်နေမယ့်သူ ရှိလို့လား..

ပုထုဇဉ်.. မင်းတစ်ယောက်တော့ ငါ့ကို နားလည်ပေးနိုင်မယ် ထင်တယ်။ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ တို့ဘဝတွေကို ရပ်တန့်မပစ်လိုက်ပါနဲ့။ ပြန်ပြီး အစပြုခွင့်လေးတော့ ပေးပါကွာ.. အပြင်မှာ မိုးတွေ မှောင်မည်းလို့နေပြီပဲ.. သွားစရာမြေမရှိတဲ့ကောင်က မင်းတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီ ပုထုဇဉ်.. မင်းအရိပ်ကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့မြင်ချင်လွန်းလို့ပါ။

Calling your name ကြားရဲ့လား ပုထုဇဉ်၊ ရင်မှာ မော့ပန်းလွန်းတဲ့အချစ်တွေကို နည်းနည်းလောက် ဖဲ့ယူပေးပါလားကွာ။

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

ရေမျောကမ်းတင် ကိုယ့်ဘဝကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ထွက်ပြေးချင်ပြီကွာ.. မင်းလက်ကို ဆွဲပြီး သွားချင်တဲ့ကောင်ပါ။

မင်းရှေ့မှာ ပိတ်ဆီးကာရံထားတဲ့ ခလုတ်တွေကြောင့် မင်းနဲ့ကိုယ် ပို၊ပိုပြီး ဝေးနေရပြီ။ ကြေမ့နေတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ မင်းကို အမြဲချစ်နေတဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေအတွက် ကျေနပ်တယ်။

ဆောင်းတွေ၊ မိုးတွေလည်း ပြောင်းနေဦးမှာပဲ.. မင်းသာ ကိုယ့်အနားမှာနေနိုင်အောင် သတ္တိတွေ မွေးလိုက်စမ်းပါ။

စူးရှသော ကားမီးရောင်နှင့်အတူ ဆူညံစွာ ဖွင့်လာသော သံချင်းသံကြောင့် စာဝါက ဂျာကင်အင်္ကျီမှခေါင်းဆောင်းကို ခေါင်းမှာ ဆောင်းလိုက်သည်။ သူသိလိုက်ပါသည်။ ပုထုဇဉ်ရဲ့အစ်ကိုတွေ ပြန်လာကြပြီ။ ကွိုင်တွေ ပူပြီး ရှော့ရိုက်တော့မယ် ထင်တယ်။

'ငမင်း.. ဟိုမှာ ဟိုကောင် မဟုတ်လား'

ငမင်းက အငယ်ကောင်၊ ကိုပေါက်က အကြီးကောင်၊ ပုထုဇဉ်က အငယ်ဆုံး။ သူတို့ညီမလေးကို ဘယ်သူနဲ့မှတူတယ်တန်တယ် လို့မထင်တဲ့ အစ်ကိုတွေပေါ့စာဝါနှင့်ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီးထိုးကြ၊ ကြိတ်ကြ၊ သတ်ပုတ်ရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။

'ဟေ့ကောင်.. မင်း ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလဲ.. ဟိုတစ်ခါ သုံးချက်ချုပ်ရတာ နည်းသေးလို့လား'

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

ပုထုဇဉ်မျက်နှာကြောင့် အရာရာ သည်းခံခဲ့ပါသည်။ လူဆိုတာက... မျိုသိပ်တာတွေ သိပ်များသွားရင် ပေါက်ကွဲတတ်တာ သဘာဝပါပဲ။ နဂိုကမှ လောကကြီးကို ရွံ့ချင်နေသောစာဝါက ပြဿနာကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

‘အခု ငါရပ်နေတဲ့လမ်းက ပြည်သူပိုင်လမ်းလေ... မင်းတို့ ညီအစ်ကို ခင်းထားတဲ့လမ်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ရပ်ခွင့် ရှိတယ်ကွ’

‘ဘယ်ဥက ပေါက်မှန်းမသိတဲ့ Slum dog (ခွေးဝဲစား)က ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ လာဟောင်နေတာကိုး၊ မင်းမှာ ဦးနှောက်ရှိတယ် ဆိုရင် ငါ့ညီမကို လာပြီး မြူဆွယ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး ဟေ့ကောင်... ရှင်းတယ်နော်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိ’

သူတို့ရဲ့နိုင်ကွက်က ဒါပဲလေ။ စာဝါရဲ့ပျော့ကွက်ကို ရှာပြီး မနာ နာအောင်ပြောမည်။ စာဝါ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ အမေ့ကို ဘယ်လိုပဲ မုန်းမုန်း၊ သူများက ထိပါးပြီး စော်ကားလာတာမျိုးတော့ သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

‘ငါ့ဟာငါဘယ်ဥက ပေါက်ပေါက်... အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ သိထားဖို့က ငါရင်ဘတ်ထဲမှာ အချစ်တွေ အပြည့်ပဲ... မင်းတို့ညီမကို ချစ်ဖို့လေ’

စာဝါစကားလည်း ဆုံးရော၊ ငမင်းက ဆွဲထိုးဖို့ ပြေးဆင်းလာသည်။ စာဝါက ငဲ့ရှောင်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို တိမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုပေါက်ကကားပေါ် မှတုတ်တစ်ချောင်းကိုယူပြီးဆင်းလာပြန်သည်။

စိတ်တွေကို လွတ်ပေးလိုက်လျှင် ရန်ပွဲက ပိုပြီးကြီးသွားနိုင်သည်။ ဒယ်ဒီပြောသလိုပေါ့၊ အသက်နှင့်ရန်ပွဲက မမျှတော့ဘူးတဲ့။ ထစ်ခနဲရှိ သွေးက ဆူချင်သည်။

‘ဟေ့ကောင်... ကိုပေါက်၊ မင်း သတ္တိရှိရင် မင်းလက်ထဲက ဟာ အောက်ချလိုက်လေ၊ one by one ပဲ လာခဲ’

လမ်းထဲရှိလူတွေ သတိထားမိလာသည်။ ဝိုင်းပြီး လေ့လာ အကဲခတ်နေကြသည်။ ညဉ့်ဦးကမှ ခေါင်းကိုက်လို့ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်နေသော ပုထုဇဉ်သည် အော်သံ၊ ဟစ်သံတွေကြောင့် လန့်ပြီး နိုးလာခဲ့သည်။

ကိုမင်းနဲ့ ကိုပေါက် ဘာတွေ ပြဿနာရှာလာပြန်ပြီလဲ... ဝရန်တာထွက်ပြေးပြီး ကြည့်မိတော့မှ စာဝါနှင့် ပြဿနာဖြစ်နေမှန်း သိရသည်။

ပုထုဇဉ် ရင်တွေ တုန်လာသည်။ ခြေလွန် လက်လွန်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ စာဝါကို သူမ သေမလောက်ချစ်ပါသည်။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း သေအောင် ကြောက်ရတော့

နောက်ဆုတီးပြီး အသည်းကွဲခဲလိုက်ရသည်။ ဘယ်ဘဝက ရန်ငြိုးတွေပါလာလို့ သူတို့တွေ တွေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်နေကြသလဲဆိုတာ နားမလည် နှိုင်းတော့ပါ။

ပုထုဇဉ် ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ပြေးဆင်းလာခဲ့မိသည်။

‘ကိုပေါက်. . မလုပ်ပါနဲ့. လက်လွန်ကုန်မယ်. . . စာဝါ ပြန်တော့နော်. . ပြန်ပါတော့၊ တောင်းပန်ပါတယ် ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့’

ပြန်ပြန်တော့တဲ့. . နှင်နေတာလား ပုထုဇဉ်. . မင်းမျက်နှာလေး မြင်ခွင့်ရဖို့ အားတင်းပြီး လာခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါကွာ. .

‘ငါတို့မရှိတဲ့အချိန် ဒီကောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ပုထုဇဉ် ဆွဲငင်ဖမ်းဖမ်းတွေ့ မပြတ်သေးဘူးလား’

‘ထု အိပ်နေတာပါ ကိုပေါက်၊ သူ့လာတာလည်း မသိပါဘူး’

စာဝါက သူ့ရှေ့မှာ ပါဝါတွေ ထုတ်ပြပြီး ကိုယ့်ချစ်သူထံ ဟိန်းလားဟောက်လားလုပ်နေသော ကိုပေါက်ကို တင်းလာပြီး

‘မင်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲ ပုထုဇဉ်၊ မင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်လေ. . ဘာမှကြောက်နေစရာ မလိုဘူး’

‘ဟာကွာ. . ဒီကောင်’

ကိုပေါက်က စာဝါကို ဆွဲထိုးလိုက်သည်။ ကိုမင်းကပါ ဝင်ထိုးလေသည်။ စာဝါ အံကြိတ်ပြီး ခဲနေလိုက်သလို။ ပုထုဇဉ်ရှေ့မှာ

သူ ရန် မဖြစ်ချင်ပါ။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသော အခြေအနေကို လူကြီးတွေ ရောက်လာပြီး ဖျန်ဖြေယူရသည်။

‘တော်တော့ကွာ. . တော်ကြတော့. . ဟိုကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ. . ဘယ်သူ့သားလဲကွ’

ဘယ်သူ့သားလဲတဲ့။ ဘာပြန်ဖြေရမှာလဲ. . ဘယ်သူ့သားမှ မဟုတ်ဘူး။

‘စာဝါ. . အိမ်ပြန်ပါတော့နော်’

ငိုနေပြီ ဖြစ်သော ချစ်သူကြောင့် စာဝါ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ စေးပျစ်နေတဲ့အရာက သွေးတွေလား။

‘ဟေ့ကောင်. . နောက်တစ်ခါ ဒီလမ်းထဲ ခြေချရင် အသေပဲ. .’

စိတ်ရှိတိုင်းသာ ပေါက်ကွဲလိုက်ရလျှင် ကျော်မကောင်းကြား မကောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ယောက်ဖတော်ဖို့ ကံပါလာသည် ဖြစ်စေ၊ မပါလာသည်ဖြစ်စေ ဒီကောင်တွေနဲ့တော့ ဒီတစ်သက် မျက်နှာကြောတည့်ဖို့ လမ်းမမြင်တော့ပါ။

မင်း ငါ့ကို အဆက်ဖြတ်ထားပေမယ့် မင်းမျက်လုံးတွေ ခက် ထန်မနေဘူးနော်. .

ငါ ကျေနပ်ပါတယ် ပုထုဇဉ်. . .

www.burmeseclassic.com

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၁၆

အကြောင်းပိုတွေကို ငါ မတောင်းဆိုပါဘူး... တစ်နေ့နေ့
ရောက်ခဲ့ရင် မင်း ငါ့ဆီကို ပြန်လာမယ်လို့ ငါယုံကြည်ထားတယ်။

ငါ့အသက်ရှင်နေသရွေ့ မင်းကို crazy ဖြစ်နေဦးမှာပဲ
ပုထု ဇဉ်... အရာရာ မင်းနဲ့ လဲရဲတယ်... ငါ့နှလုံးသားက မင်းဆီမှာ
ငြိ တွယ်နေလို့ပဲ... . . .

စာဝါဆိုတဲ့ကောင်က လူမိုက်တဲ့ မေမေ။

ဘယ်လိုလဲ... နားထောင်လို့ကောင်းရဲ့လား။

* * *

ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းနဲ့တဲ့။ ရန်ဖြစ်တဲ့သူက လူမိုက်လို့
ငယ်ငယ်တုန်းကဘုန်းသင်ပေးခဲ့တာ ကျွန်တော် မမေသေးပါဘူး။

မေမေလည်း ရန်ဖြစ်တာကို မကြိုက်ဘူး။ ညီအစ်ကို အား
လုံးချစ်ချစ်ခင်ခင်နေမှ ကြိုက်တာ... ဒါနဲ့များ မေမေရာ... ညီလေး
တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပေးပစ်ရတာလဲ... ရက်စက်တယ်ဗျာ... မေမေ
မှာ မိခင်စိတ်ဆိုတာ ရှိသေးရဲ့လား။ သားတွေ လွမ်းနေမှာကိုရော...
မငဲ့ညှာတော့ဘူးလား။

ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးကို မေ့သွားချင်သည်။ဘားကောင်
တာမှာထိုင်ပြီး ဝမ်းပက် တူးပက် သနိုးပက်... လူက ရီဝေလာသည်။
ဘယ်နှပက်တောင်သောက်မိသလဲ သူ မသိတော့။ မေ့ချင်တဲ့လူတွေ
အားလုံးကို မေ့ဆေးထိုးစရာမလိုဘဲ မေ့လို့ရသွားပါသည်။

ဆောင်ရွက်သူအမေ

ဆောင်ရွက်သူအမေ

ဆိုင်ပိတ်ချိန်ရောက်တော့ ပိတ်တာကောင်လေးတွေက စာ
ဝါကို လာနှိုးကြသည်။

‘အစ်ကို့ . . . အစ်ကို့ ထပါဦးဗျ . . . ဆိုင်ပိတ်တော့မယ်’

ဘယ်လိုမှ နှိုးလို့မရသည့်အဆုံးမှာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်
ရှာပြီး တွေ့သည့်ကဒ်ထဲမှ ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ပြီး အကြောင်းကြားကြ
သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုဖုန်းနံပါတ်သည် ဒေါက်တာသန့်စင်၏ဖုန်း
ဖြစ်နေပါသည်။

ဒေါက်တာသန့်စင်သည် သူ့သား မူးပြီးလဲနေသည့်သတင်း
ကြားပြီး နာရိဝက်အတွင်း ထိုဆိုင်သို့ ရောက်လာပါသည်။ စာဝါပုံစံ
ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာသည်။ သားကို
ငယ်ငယ်ကတည်းက စကားပင် ကြမ်းကြမ်းမပြောခဲ့ဖူးပါ။ ဒီနေ့ လက်
သီးနဲ့ထိုးလိုက်မိတာ သူ့မှားသွားပြီလား။ သားကတော့ သူ့ကို မချစ်
ဘူးလို့ထင်ပါလိမ့်မည်။

သားကိုယ်ကို သူ့ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်ပြီး ကားထဲ ထည့်၊ အိမ်
သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘ဒယ်ဒီ သိပ်ရက်စက်တယ်’ တဲ့။ သား ကယောင်ကတမ်း
တွေ ပြောနေတာလေ . . .

ကေသီရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး သား သူ့ကို အထင်လွဲနေ

တာ။ အရင်လို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပ်မနေတော့ဘဲ ခပ်တန်းတန်း
ဖြစ် သွားခဲ့သည်။ အတန်းတိုင်းမှာ ပထမချည်း ဗိုလ်စွဲခဲ့သော
သားက ထိုအချိန်မှစပြီး အဆင့်ရေရင် နောက်ဆုံးမှာ နေတာက
တမင်ရွံ့တာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ . . .

သူနှင့်သားကြားမှာ ညီယူလို့မရဘဲ တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာ
သွားခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ကေသီကစာဝါကိုထမ်းပြီးဝင်လာသော သူ့ယောက်ျား
တို့ကြည့်ပြီးနောက် မဲကာရွံ့ကာဖြင့်

‘ရှင်မလဲ ဝင်ကြီးလိုက်တာ ကိုသန့်ရယ်၊ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်
သားလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲခဲလို့ရှင် . . . လိမ္မာဓာယ်ဆိုကျွန်မ
မပြောပါဘူး။ ဆိုးလိုက်တာမှ သူ့အပြင်နှစ်ယောက်မမြို့ဘူး။ ရှင်မွေး
စားသားလေ . . . ဟိုကောင်မလေးအိမ်ရှေ့မှာသူ့အစ်ကိုတွေနဲ့ရန်ဖြစ်
ခဲ့တယ်တဲ့ . . . သူ့အမေဆီပြန်ပို့လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကိုသန့်
ရယ် . . . ကိုယ်က တာဝန်ကျေတယ်လေ . . . ဒင်းကစာမှမကြိုးစား
တာ . . . ဆယ်တန်းဆိုလည်း ဝုန်းဝုန်းကျနေတာ’

ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်ပြောနိုင်လွန်းသော ဒေါ်ကေသီ
ကို ဒေါက်တာသန့်စင်က ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

‘တော်ပါတော့ကွာ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတစ်အိမ်တည်း

အတူနေပြီး တကျက်ကျက်ဖြစ်နေတော့ ငါကြားထဲမှာ သေလိမ့်မယ် ကွ၊ ငါနဲ့မယူခင်တုန်းက မင်းပဲ သည်းခံနိုင်ပါတယ်ဆို'

'အို. . ဒီကောင်လေး ဒီလောက်ရိုင်းမှန်း မသိလို့ပေါ့'

'တော်ပြီ. . ငါအိပ်တော့မယ်'

ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ သူ့သားဘက်က အမြဲကာဆီး ကာဆီး လုပ်သည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့. . ဒင်း ဒီအိမ်ပေါ်က လွင့်သွား အောင်ကို လုပ်ပြဦးမယ်. . . အလကား. . . အဖြစ်မရှိတဲ့ မျိုးမစစ် ကောင်. . အပေအတေကောင်. . လူရမ်းကား ငမူးကောင်။

မူးပြီး အိပ်ပျော်နေသောသားကို ဒေါက်တာသန့်စင် ထိုင် ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဆီကို စရောက်တဲ့ညက တော်တော်နှင့် မအိပ် သောသား။ ကြိတ်ပြီး ငိုရှိုက်နေသောသား။ သူ့အမေ ပေးလိုက်တဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးကို ပိုက်ပြီး သားချောတေးလေးတစ်ပုဒ်ကို သူ့ဆီ တာ မှတ်မိနေသေးသည်။

'ညီလေးတွေကို သိပ်သတိရတာပဲ ဒယ်ဒီ'တဲ့။

အစားကောင်းတစ်လုတ်စားရတိုင်း သူ့ပြောတတ်တဲ့စကား လေ. . .

သူ့ညီလေးတွေ ဘယ်အရွယ်ရောက်နေပြီလဲဆိုတာ မသိ တော့ စိတ်ကူးနဲ့မှန်းပြီး အကိုလေးတွေ ဝယ်သိမ်းထားတာ ဖြစ်ခြင်း

အဲဒါကိုတွေ့ပြီး ကေသီက ပြဿနာရှာတာ. . သားရယ်. . မင်းကို ဒယ်ဒီက လယ်ကွင်းထဲမှာ ပစ်မထားရက်လို့၊ ရွှံ့ဗွက်တွေထဲမှာ ဘဝ ဆုံးသွားမှာစိုးလို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာ. .

ခုတော့. . မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ရွဲ့၊ လောကကြီးကို လည်း ရွဲ့နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ မင်းဘဝမှာ ပန်းတိုင် ပျောက်နေပြီ သား. . ဒယ်ဒီ မင်းကို နှမြောလိုက်တာကွာ. . မင်းအမေကို ဒယ်ဒီ မျက်နှာမပြရဲတော့ဘူး. . လူဆိုးလူမိုက်ဘဝမှာ ပေတေပြီး မနေပါနဲ့ သားရယ်. . . အသိတရားကလေး ရပြီး ရုန်းထွက်လိုက်ပါတော့. . ဒယ်ဒီက သားအပေါ်မှာ အမြဲခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ သားရယ်. .

* * *

www.burmeseclassic.com

မရင်ငွေ့ဘဝမှ ဒေါ်ရင်ငွေ့ဘဝသို့ ကူးပြောင်းကာ ဇရာ
ရဲ့အရိပ်အယောင်တွေ ပိုထင်ရှားလာသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်
သည် လယ်ကွင်းထဲမှာ တည်ထားသော ထုံးဖြူဖြူနှင့်စေတီလေးဆီ
သို့ ဦးတည်ပြီး လာနေသည်။

ဒေါ်ရင်ငွေ့သည် နေ့တစ်နေ့၏ အစဖြစ်သော အရှက်
တက်ချိန်တွင် တစ်ကြိမ်လာပြီးဆွမ်းကပ်သည်။ နေ့တစ်နေ့၏နောက်
ဆုံးဖြစ်သော နေဝင်ချိန်တွင် တစ်ကြိမ်လာပြီး ရေချမ်းကပ်ကာ ဆီ
မီးပူဇော်လေ့ရှိသည်။ ထိုနောက် တစ်ဇယောက် တစ်နေရာဆီရှိနေကြ
သော သားငါးယောက်အတွက် ဆုတောင်းကာ မေတ္တာပို့သည်။

ဤသည်ကား ဒေါ်ရင်ငွေ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မပျက်မကွက်
လုပ်ဆောင်သောအရာ ဖြစ်သည်။ မိခင်မေတ္တာဆိုတာ ဒီလိုပဲပဲပဲ

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

နေဝင်ချိန်တွင် လယ်ကွင်းတစ်ပြင်လုံးသည် လိမ္မော်ရောင်
ကော်ဇောကြီး ဖြန့်ပြီး ခင်းထားသလို အရောင်တောက်နေသည်။

ငှက်ကလေးတွေ အိပ်တန်းတက်ကြမလို့ ထင်ရဲ့ . . အုပ်စု
လိုက် ပျံသန်းနေလိုက်ကြတာ . . .

ဘဝဆိုတာ ငှက်ကလေးတွေ ပျံနေသလိုပဲ နိမ့်လိုက် မြင့်
လိုက်နဲ့ ပျံသန်းနေကြတာပါပဲ သားတို့ရယ် . . အတောင် မညောင်း
သရွေ့တော့ မြင့်သထက် မြင့်အောင် ပျံလိုက်စမ်းပါကွယ် . .

မေမေ စိုးရိမ်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်ကွယ်... အဲဒါက ငါ့သား
လေးတွေ ပျံရင်းနဲ့ လမ်းပျောက်သွားမှာကိုပဲ . .

မေမေသားလေးတွေ နေကောင်းရဲ့လားဟင် . . သားကြီး
အာဝါက မေမေဆီ ဘာလို့ စာမရေးတာလဲ . . မေမေ စာမဖတ်တတ်
သို့ အထင်သေးသွားပြီလား၊ ညီလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပေးလိုက်
တာလဲ ဆိုပြီး မေမေကို သား ရန်တွေ့ သွားခဲ့တယ်နော် . . သားက
မေမေကို စိတ်များ နာသွားလို့လားကွယ် . .

မေမေတစ်ယောက်တည်း ခုချိန်မှာ ဘယ်လောက် အထီး
ချွန်နေမယ်ဆိုတာ သားတို့ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဘဝသစ်မှာ မွေ့ပျော်ပြီး မေမေကို မေ့နေကြမှာပါ . . ဒါမှ
ဟုတ် နာကြည်းမုန်းတီးနေကြမှာပဲနော် . .

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

မေမေကတော့ သားတို့ကို တစ်နေ့မှမမေ့ပါဘူး..

သားတို့ကို သတိရတိုင်း လေ့ကြီးတစ်ခုထဲကို ထမင်းပေး
ထည့်မိတယ်.. ထမင်းခွဲကျွေးမလို့လေ.. ဒီထက်ပိုပြီး လွမ်းလာ
တော့ သားချော့တေးလေးကိုဆိုမိတာပေါ့.. . .

ဒေါ်ရင်ငွေသည် ပျံသန်းလာသောငှက်လေးတွေကို ကြည့်
ပြီး သီချင်းဆိုနေမိသည်။ လက်နှစ်ဖက်က သူမအနားမှာမရှိသေး
သားတွေကို ပွေ့ဖက်ထားမိပါသည်။

♪ လယ်ကွင်းထဲမှာရှိနေတာ
အမေ့ရဲ့အိမ်ကလေး
ခြေတံကလေး ရှည်
အုမိုးက ယိုလို့ ကြမ်းပေါက်တယ် ♪

အမေ့အိမ်ကလေးမှာ ခုတော့.. မေမေတစ်ယောက်တည်း
ပါ သားတို့ရယ်.. လောကဓံလှိုင်းတံပိုးတွေက ရိုက်ချက် ပြင်း
မေမေ ယိုင်နဲ့သွားရတာပေါ့.. ဒါပေမယ့် မေမေ အသက်ဆက်
ရဦးမယ်လေ.. မေမေသားလေးတွေ ဟိုးအမြင့်ကြီးဆီ ပျံတက်
တာ မေမေကြည့်ချင်သေးတယ်လေ..

ဘယ်သူက ပိုပြီး မြင့်မြင့်ပျံနိုင်မလဲ.. စာဝါလား၊ စုဘူးလေး
သား၊ ဘောလုံးလား၊ တုံတုံလား.. ဒါမှမဟုတ် နီတွတ်လေးလား..
မေမေ့ကို ပျံပြစမ်းပါ သားတို့ရယ်..

ငှက်ကလေးတွေမှာ သူတို့အချင်းချင်း ဆက်သွယ်ဖို့ ဘာ
သာစကား ရှိကြတယ်.. မေမေ့မှာကျတော့ သားလေးတွေနဲ့ ဆက်
သွယ်ဖို့ ဘာကြောင့်ခက်ခဲနေရတာလဲ..

မကြာခင်မှာ လာကြည့်လို့ ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ဦးပန်းလှတောင်
မှ အကြောင်းမကြားဘဲ မကြားနဲ့ တစ်နယ်တစ်ကျေးကို ပြောင်းသွား
ကြပြီတဲ့.. လိပ်စာအသစ်လာပေးခိုင်းမှ မေမေသိရတာ။

တကယ်ဆို သူတို့အနေနဲ့ နှုတ်တော့ ဆက်သွားသင့်တယ်
တော့လား။

အင်မတန်မှ ရဲရင့်တဲ့ မေမေသား ဘောလုံးကလေး စစ်ဗိုလ်
ကြီးများ ဖြစ်နေမလား..

ဆရာဝန် သိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဒုတိယသား.. စုဘူးကလေးက
ဆက်တာများ ဖြစ်နေပြီလား.. . .

မျှော်မှန်းသလိုဖြစ် မဖြစ်ဆိုတာကို သူမ မသိချင်သေးတာ
တော့တယ်၊ သိဖို့သတ္တိမရှိသေးတာပဲ ဖြစ်သည်။

သား ငါးယောက်မှာ ငါးယောက်လုံး မဟုတ်ရင်တောင်

အနည်းဆုံး သုံးယောက်လောက်က တစ်ခုခုကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ လိုအပ်သည်။ ဒါ သူမရဲ့အကြီးကျယ်ဆုံးသော မျှော်လင့်ချက်ထိုစိတ်ကူးတွေ အိပ်မက်တွေ ထုထည်ကြီးမားလာလို့သာ သားတွေကို ရင်ကွဲခံပြီး ပေးပစ်ခဲ့ရတာ။ အလကားသက်သက် ဖေဆပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ...

သားတွေ ဘဝမြင့်မားဖို့ သူမဘက်က စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်အားလေးနဲ့ စုဆောင်းထားသမျှသည် သားလေး ငါးယောက် တစ်နေ့နေ့မှာပြုဆီခွဲရင် ရှင်ပြုခွင့်လေးသာ ရပါစေတော့... ဒါဆို သေပျော်ပါပြီ နေလုံးကြီးသည် ကြည့်နေရင်းမှာပင် မျက်စိတဆုံးမှာ သော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးထဲသို့ ပုန်းကွယ်ကာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မေမေသားလေးတွေ တစ်ရက်ကြီးလာပြန်ပြီပေါ့။ ဒီည မေမေသားတွေ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ပျော်နိုင်ကြပါစေ။ နောက်မနက်မှာ ကောင်းသောနိုးထခြင်းနဲ့ မင်္ဂလာရှိစွာ နိုးထနိုင်ကြပါစေ။ မေမေ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်။

* * *

Disco မီးရောင်များအောက်မှာ beat နှင့်အညီ လှုပ်ရှားကခုန်နေသော baby လေးတွေ အကုန် လန်းနေကြသည်။ အမြင်အာရုံက လန်းဆန်းနေတော့ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ကကြည်လင်လာသည်။

အမဲဖမ်းဖို့ ပစ်မှတ်ချိန်နေသော ဒင်နီယယ်က သူ body ကို ပေါ်လွင်စေအောင်က၊ရင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်အနားကို ကပ်လိုက်သည်။

'Hello! baby ကိုယ်နဲ့အတူ တစ်ပုဒ်လောက် တွဲကလို့ရမလား'

မျက်ဝန်းအကြည့်မှာတင် ရဲတင်း ပွင့်လင်းဟန် ရှိသော ကောင်မလေးက ဒင်နီယယ်ပခုံးပေါ်သို့ သူမ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို တင်ပြီး ခပ်ညှို့ညှို့ကလေး စိုက်ကြည့်လာသည်။

'တစ်ပုဒ်မဟုတ်ပါဘူး ဒါလင်... ယူနဲ့ဆို ကြိုက်သလောက် တွဲကလို့ရတယ်... everytime, OK'

ကြိုက်ပြီ...

ဒင်နီယယ်တို့က ဒီလိုစိတ်ပါလက်ပါရှိမှ ကြိုက်တာ... ဒီလို အဆင်မျိုးလာရင် ဒီခွင်က ပွဲသိမ်းပြီပဲ...

ကောင်မလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာ၏။ နူးညံ့သော

အထိ အတွေ့နှင့် အံ့တူ သူ၏ချိုသာသောစကားလုံးများက ကောင်မလေး ကို ဆွဲဝင်နေသည်။

ဒင်နီယယ်လက်က ကောင်မလေးလည်တိုင်က ဆွဲကြိုးကို ဘလိတ်ဒါးဖြင့် အသာလေးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ မီးရောင်က မလင်းတလင်း၊ လူတွေကလည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် တွေနေကြသည်မို့ ဒီလိုနေရာတွေဟာ ဒင်နီယယ်အတွက် အကောင်းဆုံး စားကျက်ဖြစ်လာတာ ဆန်းမှဆန်းတော့ဘဲ။

သူ့လက်ထဲ ပါလာသည့်ဆွဲကြိုးက တစ်ကုပ်သားလောက်တော့ အသာလေးရှိမည်။

အမှားမကင်းတဲ့ လောကကြီးအလယ်မှာ သူလည်း လူထဲက လူတစ်ယောက်မို့ အမှားအယွင်းမကင်းတာ ဘာဆန်းလို့လဲ။

ဒင်နီယယ်သည် အချီကြီးပိုင်မှ ကပ်တတ်သော 'ခါး'တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အလုပ်က လူကို သင်သွားပြီမို့ ဆရာကြီးအဆင့်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

မိသွားရင်တော့ ဝုန်းဒိုင်းကြူပြီး ပြေးရတာပေါ့။ ပြေးတာမှ ခွေးပြေးဝက်ပြေးပေါ့။ လွတ်သွားရင်လည်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ သိန်းချီပြီး ရသွားတာဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကို သူ မက်မောတတ်နေပြီဖြစ်သည်။

လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ရနေတာဆိုတော့ ခက်ခဲတဲ့အလုပ်တွေ ဆို အချိန်ကုန်ခံပြီး လုပ်မနေချင်တော့... .

ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဘုန်းသင်ထားတာတွေ မှတ်မိနေသေးသည်။ သူ့ဥစ္စာလည်း မခိုးဘဲ အမြဲရှောင်ကြဉ်မည်... . တဲ့။

ခိုးတယ်ဆိုတာ နားထဲမှာ ခါးပါတယ်လေ... . လျှင်သူ စားသွားတယ်ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်မလားပဲ။

စုဘူး... . တဲ့။ နာမည်ကသာ စုဘူး။ ဘဝမှာ ဘာတွေများစုမိနေလို့လဲ... .

ဘာ ဆုံးပြီးတော့ အိမ်၏အခြေအနေသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာလည်း အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးတွင် မလိုချင်ပါဘဲနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

ဆယ်တန်း ဆိုတဲ့ လှေခါးထစ်ကလေးကို ကျော်လွှဲရင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူဖြစ်ချင်ခဲ့သော ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားလျှင် ရနိုင်ပါသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာမှ ကံကြမ္မာက မှန်တိုင်းမွေ့သလို ရက်ရက်စက်စက်ဝင်မွေ့သွားခဲ့သည်။ မွေးစားအဖေ ဘဘုဦးခင်မောင်လွင် ဆုံးသည်။ မေမေနက သူ့ယောက်ျားကို သိပ်ချစ်တာဆိုတော့ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ အိပ်ရာထဲမှာ လနှင့်ချီပြီး လဲတော့သည်။

အကုသိုလ်များ အဖော်အပေါင်းနဲ့ကို လာတာပါပဲ။
ဘဘက သူပင်စင်ယူပြီးရင် နောင်ရေးစိတ်အေးရအောင်
ဆိုပြီးသူ့မိတ်ဆွေကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာစုဆောင်းထားတဲ့ငွေတွေအားလုံး
အပ်ထားခဲ့တာ. . ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံတော့ အကုန်လုံး ပါသွားပြန်
ရော. . တစ်ပြား တစ်ချပ်မှကို ပြန်မရတာ။ အဲဒီသတင်း ကြားပြီး
မကြာခင်မှာ မေမေနုခမျာ လေပါဖြတ်သွားတော့တာပါပဲ။

အောက်ပိုင်းသေသွားတဲ့ မေမေနုကို ပြုစုဖို့ အစက သူနာ
ပြုဆရာမလေး ငှားနိုင်သေးတာပေါ့။

တဖြည်းဖြည်း ဝင်ငွေက Minus (-)ပြုပြီး ထွက်ငွေတွေက
Plus (+)ပြုလာတော့ ဒင်နီယယ် ခေါင်းတွေထူပူလာသည်။

ဆယ်တန်းဖြေဖို့ကလည်း သုံးလလောက်သာ လိုတော့၏။
ပညာရေးထက် စားရေးနှင့်ဆေးဖိုး ပိုခက်လာသလိုပဲ။ စာကျက်ဖို့
ထက် မေမေနုကျန်းမာရေးကို ဦးစားပေးလိုက်ရသည်။

ဒီလိုအချိန်ကျမှ ကိုယ့်ကိုအားကိုးပြီးနေရရှာသော လူမမာ
မွေးစားအမေကို ပစ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ထွက်မသွားရက်
ပါ။

ကိုယ့်ရဲ့အမေအရင်းဆီ ပြန်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း စိတ်နာ
တာနှင့်တင် ပြန်ချင်စိတ်က လုံးဝကို မရှိတာ. . .

မေမေက ကိုကိုစာဝါကို ကောင်းစားစေချင်လို့ ပေးလိုက်
တာ လက်ခံနိုင်ပါသေးသည်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျပြန်တော့လည်း မေ
မေအလိုကျ သူ့စိမ်းတွေနောက် လိုက်နေခဲ့ရသည်။

နှစ်ယောက်တောင် ပေးပြီးပြီပဲ၊ တော်ရောပေါ့. .

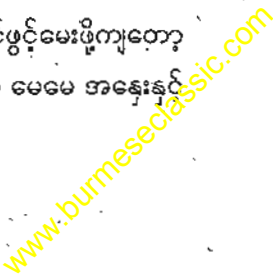
မေမေနုတို့နဲ့နေပြီး သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့ ရွာမှာ လှူ
ထားသောသိမ် ရေစက်ချဖို့ တစ်ခေါက်ရောက်သေးသည်။ စိတ်ကူး
ထဲမှာတော့ တွေးပြီး ရူးခဲ့ရတာပေါ့။ ညီလေးတွေကို ပြန်တွေ့ရမယ်
ထင်လို့လေ. . .

မေမေဆီလည်းရောက်ရော. . ညီလေးတွေ တစ်ယောက်မှ
မရှိတော့ဘူးလေ. . ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ တစ်ယောက်မကျန်
ပေးပစ်ကုန်ရတာလဲဗျာ. . .

မေမေကတော့ သူ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်. . သား
ကိုတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာဆိုပြီး ဖက်တောင် ငိုလိုက်သေးတယ်။

ဒါပေမယ့် 'သူ' ဘဝင်မကျတာ တစ်ခုက မေမေအနားမှာ
သူ မသိသော၊ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့
ခဲ့ရလို့ပင်။

မေမေနောက်ယောက်ျားလားဟု ငြောင်ဖွင့်မေးဖို့ကျတော့
သူ့မှာ သတ္တိမရှိပါ။ ရွာထဲက လူတွေရဲ့အပြောက မေမေ အနှေးနှင့်

အမြန် ယောက်ျားယူမှာပဲတဲ့။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မေမေ့ကို သူ စိတ်မနာသင့်ဘူးလား။

သားတွေကို သူစိမ်းတွေလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ပြီး သူ့ဘဝ သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ဆက်လျှောက်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိခင် စိတ်မရှိတဲ့ အမေမျိုး. . ဘာလို့ မမေ့နိုင်ရမှာလဲ. .

တမင်ကို ကြိုးစားပြီး မေ့ပစ်ထားသည်။

အတိတ်မှာ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ ငွေမရှိပေမယ့် ပျော်ခဲ့ဖူး သည်။ လယ်ကွင်းထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသည်။

တစ်ယောက် တစ်နေရာစီခွဲပြီးနေရသည့် သူတို့ညီအစ်ကို တွေ ဒီဘဝမှာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ပြန်ဆုံရဖို့လမ်း မမြင်ပါ။

မေမေ ရက်စက်တယ်ဗျာ. . နောက်ထပ် ဆယ်ဘဝ ဆယ် ကမ္ဘာတောင် ဒီလိုအမေမျိုးနဲ့ ထပ်မတွေ့ ချင်တော့ဘူး။ ငရဲကြီးချင် လည်း ကြီးစေတော့ဗျာ. .

* * *

United Living Mall တွင် ဒယ်ဒီ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သော ပစ္စည်းတချို့ ဝင်ဝယ်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ် ဟိုငေးဒီငေးလုပ်နေသော စာဝါသည် မွေးပွားအရပ်တွေရောင်းသောဆိုင်ရှေ့တွင် သူ့ညီ စုဘူး ကြိုက်သော ဝက်ဝံအရုပ်များ ရှိမလားဆိုပြီး ရှာကြည့်နေမိသည်။ ဒင်နီယယ်သည် သူ့ဝယ်အတိုင်း ရောက်သည့်နေရာတွင် ကြုံရင်ကြုံသလို သားကောင်ရှာဖွေနေမိသည်။

တွေ့ပါပြီ. . . ဒီတစ်ခါတွေ့တာက အားနဲ့သူပါရှင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်ဘဲ ကျားကျားလျားလျား ရှိသော ငနဲတစ် ယောက်။

အောင်မယ်. . ကိုယ်တော်က ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ အရုပ် ဆိုင်ရှေ့မှာ ဘာတွေငေးနေမှန်းကို မသိတာ. .

ဒင်နီယယ် တွေ့တာက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပြုထွက်ပြီး သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသော ပိုက်ဆံအိတ်ပြားပြားကလေး။

အထွေအထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဖျတ်ဆို ထိုလူအနားကပ်သွားပြီး အနောက်မှဝင်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ တိုက်ပြီဆိုတာနှင့် ကျင့်သားရနေသော သူ့လက်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ပြီးသားပင်။ ထိုအိတ်ကို သူ့ဂျာကင်အိတ်ထဲ ထည့်ရင်း တောင်းပန်လိုက်သည်။

'sorry အစ်ကို . . ကျွန်တော် အရှုပ်တွေ ငေးနေလို့ မမြင်လိုက်မိဘူး'

တကယ်ကို ပကတိ အရိုးခံလေးလို မျက်နှာထားက အစပြောင်းယူထားသော ဒင်နီယယ်။

ရန်ပွဲတကာ နွဲလာသော စာပါသည် သူ့ရှေ့မှကောင်လေးကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ပြီး

'မတော်တဆ ဆိုတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်မင်းမျက်စိကို အမေရိကန်ဗွီးရှင်းမှာ သွားပြလိုက်ဦး . . . လူအကောင်လိုက်ကြီးတောင် မမြင်ဘူးဆိုလို့'

နည်းနည်းလောက်ပြန်ရစ်လိုက်ရမှကျေနပ်သောစာစာက လူမိုက်သွေးလေးတစ်စွန်းတစ်စထုတ်ပြလိုက်သေးသည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ပါသွားပြီဆိုတာလုံးဝမသိပါ သူ့ငေါက်လိုက်တော့ ဟိုငတိ

လေးခမျာအပိုးကို ကျိုးလို့ . . သူ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ကျေနပ်သွားပါသည်။ ဟား . . ဟား . . စာဝါကို ဒါမျိုးလာကြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။

လှည့်ထွက်လာသော ဒင်နီယယ်သည် . . . ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း 'ငပေါကြီး'ဟု ပြောချင်စိတ်ကိုပြန်ပြီး ချိုးနှိမ်ထားရသည်။ သဘာလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အထာမကျတဲ့ ဘဲကြီး။ ဒါက အရေးမကြီး . . သူ့အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံများများပါဖို့ အရေးကြီးသည်။ အိတ်ကတော့ ဖောင်းနေတာပဲ။ ပုံစံကလည်း ထောင့်မကျိုးသလို စူပုပ်ပုပ်နဲ့ baby milo မျောက်ရုပ်ကြီးကျနေတာပဲ။

ကံကြမ္မာက ငြိုဟ်မွေတာများ အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုမှ ညီအရင်းက နှိုက်ယူသတဲ့။ ဒီလောက်တောင် ပဲ တည့်တည့်တိုးရသလား . . ဒီပုံစံ ဒီလိုမျိုးနဲ့ တည့်တည့်မတိုးသင့်ပါဘူး။

* * *

www.burmeseclassic.com

'ဘာ . . ပိုက်ဆံငါးသောင်းလုံး ပါသွားတယ် ဟုတ်လား . .
ပစ္စည်းတွေလည်း မဝယ်ရသေးဘူးပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ . . ပစ္စည်းတွေယူပြီး cashierမှာ ငွေရှင်းမလို့လုပ်
မှ ပိုက်ဆံအိတ်မရှိမှန်းသိတာ ဒယ်ဒီ'

ဒေါ်ကေသီက နှုတ်က မပြောသာပေမယ့် . . အမှုအရာထ
ထေ့သလို ငေါ့သလိုဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖြကာ တစ်ဘက်သို့လှည့်သွားဖ
သည်။ တွေ့ပြီလားဆိုသည့်သဘော။ စာဝါကလည်း မြင်ဖြစ်အောင်
မြင်လေသည်။

အဘက်ဘက်က အပြစ်ပြောစရာမဖြစ်အောင် သတိထား
ပြီး နေပါတယ်ဆိုမှ ထောက်စရာတစ်ကွက်ရသွားပြန်ပြီပေါ့။

သူ့အာရုံမှာ ပြန်မြင်လာတာက မနက်က သူ့ကို ဝင်တိုက်

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

သွားသည့် ကလေးမသာလိုလို သနားစရာလိုလိုရုပ်နှင့်ကောင် . . .
ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင်ပဲ ဖြစ်မှာ။ နောက်တစ်ခါ ထပ်များတွေ့လို့
ကတော့ လက်သီးနဲ့ ဆယ်ချက်လောက် ဆွဲထိုးလိုက်ဦးမယ် . .

သူ့ဝေါ့လက်ကို နှိုက်သွားသော ကောင်လေးသည် သူသိပ်
ချစ်ရသော အားထားရသော သူ့ညီ စုဘူးဆိုတာများ သိခဲ့ရင် စာဝါ
မည်သို့ခံစားရမည်နည်း။

လောကမှာ ကံဆိုတာ ဆိုးသည် ကောင်းသည်ရှိသလို လူ
ဆိုတာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုအပေါ် မူတည်ပြီး အရောင်
ပြောင်းတတ်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ရင်ငွေ့ မသိလျော့လေသလား။

ရွှေ့ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ တစ်
နေ့နေ့မှာ ထူးချွန်တဲ့ ထက်မြက်တဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်မ
လာဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်လို့လဲ . . ဒီလိုပဲ . . ဂုဏ်သရေရှိ လူ
တုံ့ထံအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ လူလားမြောက်သော်လည်း လူဆိုးလူ
မိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ . . .

ဘယ်အရာမှ ပုံသေမှတ်ယူလို့မရတာ လောကရဲ့ မာယာ
တစ်ခုလေလား။

* * *

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဦးပန်းလှ၏ သမီးကြီး 'သင်လတ်'သည် လက်ထဲမှာ အံ့ထုပ်တွေ မနိုင်မနင်းသယ်လာရင်း သူမ၏မွေးစားမောင်လေးကို ချစ်စနိုးလေး အော်ခေါ်လေသည်။

'မောင်လေးရေ. . ဒီမှာ မမကြီး တာတွေဝယ်လာသလဲဆို တာ လာကြည့်စမ်း၊ ဘောရေ. . မြန်မြန်လာပါဆိုမှ'

မောင်လေးဆိုလို့ ကျားကျားလျားလျား မထင်လိုက်လေနဲ့ ကနွဲ့ကလျဖြင့် လှုပ်လီလှုပ်လဲလေး လျှောက်လာသော ဘောလုံးက သူ့အစ်မကြီးကို စိတ်ဆိုးပြီး ရန်တွေ့လေသည်။

'မမကြီးနော်. . လူကိုများ တဘောဘောနဲ့၊ မခေါ်ပါနဲ့ဆို လည်း မရဘူး၊ သူများ နာမည်ပြောင်းထားတာ မသိတော့ဘူးလား မိန်းမလျာစိတ် လုံးလုံးဝင်ပြီး ဖုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာမှ ပြားလေသော ဘောလုံး။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

'ဟုတ်သားဟဲ့ ဘာတဲ့. . ငါ့မောင်လေးနာမည်၊ ဪ. . သိပြီ. . သိပြီ. . ကျီးကန်းချိုတဲ့. . ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'လုပ်ပြီ မမကြီးတို့က လုပ်ပြီ၊ ဘယ်နှယ် ကျီးကန်းချိုရမှာ လဲ. . ဥဩချို၊ ဥဩချို. . ဘယ်နှခါပြောမှ မှတ်မိမှာလဲ မသိဘူး'

'ဥဩချိုလား. . မသိပါဘူး၊မမကြီးက အကောင်မည်းမည်း လေးပဲ မှတ်ထားတာဆိုတော့ ဥဩလိုလို ကျီးကန်းလိုလို ဖြစ်နေတာ၊ စိတ်မဆိုးကြေးနော် မောင်လေး. . ဒီမှာကြည့် Alter ရုပ်တွေ ဝယ် လာတယ် မောင်လေးဝတ်ဖို့'

ဥဩချို၏မျက်နှာကြီး ရှဲ့့မဲ့သွားသည်။

'ဒါမျိုးတွေ ဝတ်ပါဘူးဆိုမှပဲ၊ body fit ပဲ ကြိုက်တာ၊ ဒါမှ များရဲ့ရှိက်ဖို့ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်ကို မြင်ရမှာပေါ့. . ဒီAlter ကြီးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘဲစုတ် ဘဲနာတွေ ဝတ်တဲ့ဟာကြီး. . ဟွန်း' သင်လတ်က သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။

သူတို့လုပ်လို့ပဲ ဒီလိုပုံစံဖြစ်သွားတာလေ. . .

ငယ်ငယ်တုန်းက အင်မတန်မှ သွက်လက်ရဲတင်းသော. . ဘောလုံးကို အစ်မသုံးယောက်က သူတို့ သဘောကျ ဆင်ရင်း ပြင် ရင်း ဒီလို နွဲ့မှန်းမသိနွဲ့လာရာမှလုံးလုံးကြီးကိုခြောက်သွားတော့ တာ။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

www.burmeseclassic.com

ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့အရွယ်မှာ အတူယူ အတတ်သင်စရာဆိုလို့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမသားတွေပဲ ရှိတာ၊ ဦးပန်းလှက ခန့်ထွက်တာ များနေတော့ အိမ်မှာ ကျားကျားလျားလျားမိန်းမသားတွေ ချည်းပဲ။

အဲဒီမိန်းမတွေကလည်း ဘောလုံးကို သူ့ရဲ့နဂိုဗီဇစိတ်ကလေး ပျောက်သွားသည်အထိ ပုံစံအသွင်းလွန်ခဲ့ကြသည်။

ကလေးဘဝမှာ ဘောလုံးက တစ်ခုခုဆော့ပြီဆိုလျှင်... ဥပမာ... လှေခါးတက်တာတွေ့ရင်

'မောင်လေး... မတက်နဲ့နော်... လုံးဝမတက်နဲ့၊ ပြုတ်ကျသွားရင် ခေါင်းက နှစ်ခြမ်းကွဲသွားမှာ... အမယ်လေး ခြေတွေလက်တွေလည်း ကျိုးဦးမှာပဲ၊ တစ်သက်လုံး လူစဉ်မီမှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

ဆိုတာက တစ်မျိုး။

ညအမှောင်ထဲမှာ ကလေးက အိမ်သာတစ်ယောက်တည်း သွားတာ တွေ့ရင်

'မောင်လေးရေ... ဟိုနားမှာသရဲကြီးလျှာတစ်လစ်နဲ့စောင့်နေတယ်နော်'

'ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချပြီး မျက်လုံးက ပြူးပြူးကြီး' ဆိုပြီး နင်းကန်ဖြဲခြောက်ကြသည်။

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

ဒါမှ ကလေးက ကြောက်ပြီး သူတို့ကို ကပ်မှာလေ... သူတို့က အားကိုးခံချင်၊ အချစ် ခံချင်လို့ လုပ်တာ မှန်ပေမယ့် ဘောလုံးခမျာမှာတော့ သူတို့ပြောသမျှ အဟုတ်ထင်ပြီး ရဲရင့်သောစိတ်ဓာတ်ကို ကြောက်စိတ်က ဖုံးသွားခဲ့သည်။

ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ကလေးကို ဆံပင်မညှပ်ပေးဘဲ ကြက်တောင်စည်းလေး စည်းပြီး ပန်းတွေ ပန်လိုပန်၊ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားကလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးဆိုပြီး မဟုတ်တာတွေ လုပ်ပေးတော့ အလှကြိုက်တဲ့ စိတ်ကလေးကပါ အဆစ်ပါသွားတာ ကြီးတဲ့ အထိပင်...။

ဦးကောင်ပေါက် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ရောက်တော့... ပုဆိုး စင်ဝတ်ပြီဆိုတာနှင့် ပြဿနာက တက်တော့သည်။ မမကြီးက ပုဆိုးကို ချက်အောက်မှာ ချဝတ်ရင် မကြိုက်ဘူးတဲ့... မမလတ်က ခါးပုံစအကြီးကြီး ထွက်နေရင် ပြောလို့ မဆုံးတော့...'

မမငယ်က ပိုတောင် ဆိုးသေးသည်။

သူထဘီဝတ်သလို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ကလေး ဝတ်မှ လှတယ်ဆိုပြီး မဟုတ်တာတွေ ပြောတော့ သူ ဝတ်သလို အတုခိုးပြီး လိုက်

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

ဝတ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ပုဆိုးကနေ ထဘီမဖြစ်ရုံတမယ် ခါးပုံစံ ပျောက်သွားအောင် ဝတ်တဲ့ ဘောလုံးဖြစ်သွားသည်။

အရမ်းနွဲ့နေတဲ့ဘောလုံးကိုမခြောက်တခြောက်ဘဝကနေ လုံးဝရေမရောဘဲ အခြောက်စစ်စစ်ကြီးဖြစ်သွားအောင်သူအပေါင်း အသင်းဘော်ဒါအခြောက်တွေက ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ကြသည်။

ဘောလုံးဘဝကနေ ဥဩချိုလို့ လူတကာကို မုန့်လိုက်တော့ ပြီး သူ့ဘာသာ နာမည်ပြောင်းယူလိုက်သည်။

ကောင်လေးတွေနှင့် စကားပြောရင် ဆပ်စလူးစိန် ဖြစ်နေ သော ဥဩချို။

အလှဖန်တီးရှင် ဥဩချိုက မာမိတွေထဲမှာ ပြိုင်ဖက် မရှိတဲ့ ဆရာကြီးဖြစ်နေပြီ။

လယ်စောင့်တဲလေးမှာ နေတဲ့ မေမေ ဆိုတာကို ငယ်ငယ် တုန်းက သတိရပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့မိတ်ကပ်BOX လောက် စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

ဘောလုံးဘဝရဲ့ပြောင်းလဲမှုကအံ့ဩစရာကောင်းလောက် အောင်ပြင်းထန်တော့ ဒေါ်ရင်ငွေ သာသိပါက ရင်ကျိုးမှာ သေချာ သည်။ ဘောလုံးရဲ့အမေဒေါ်ရင်ငွေက သားတွေကို နောက်ထပ်မုန့် နိုင်တော့တဲ့ ထာဝရအချစ်တွေနဲ့ချစ်သောသူ ဖြစ်သည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

သူ့မရဲ့မလှပတဲ့ ဘဝဆိုးကြီးထဲကို တိုးဝင်လာတဲ့ သားတွေ ကို အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မက်စေဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အဝေးကနေ တောင်းဆိုတွေ ချွေနေသူဖြစ်သည်။

တောင်းဆိုတိုင်း မစုံလင်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ပညာမတတ်ရှာ သော ဒေါ်ရင်ငွေ တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ သိနိုင်မည် မထင်ပါ။

* * *

(ဝေဖန်စာ) အကြံပြုစာများ
ပေးပို့လိုပါက
အမှတ်-၄၀၊ မြေညီထပ်၊
မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊
လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

ဒင်နီယယ်သည် မြို့ထဲတွင် စားကျက်ရှာရင်း မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ဖလှယ်မိကြသည်။

'ဟေ့ကောင် အတာချီကေ့စ်. . အရောင်အဝါတွေ လင်းလှ ချည်လားကွ၊ ခွင်တည့်ရင် ငါ့လည်း လက်တို့လေကွာ'

သူတို့လောကမှာ မိုးသူကို အတာချီကေ့စ်လို့ပဲ ခေါ်ကြ၏။ ဥပမိရုပ်ကလေး ကောင်းပြီး နေပုံ ထိုင်ပုံက လူကြီးလူကောင်းဆန် တော့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ 'ခါး'လို့ မထင်ပေ။ အတာချီကေ့စ်က တကိုင်ကိုင်၊ ဟန်းခံဖုန်းနဲ့ဘာနဲ့ ဆိုတော့လေ။

တကယ်တမ်းကျတော့ မိုးသူက 'ခါး'ထဲမှာ service အရင်

ဆောင်ပုဒ်

ဆုံး ဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လူကြည့်လိုက်လျှင် ရိုးပုံ ရိုး လက်နဲ့ ငါးကြော်မစား၊ နွားနို့မသောက်တတ်တဲ့ သက်သက်လွတ် စားပြီး ဥပုသ်စောင့်တဲ့ ကြောင်ကြီးကျနေတာပဲ။

တွေ့တဲ့သူနှင့် တည့်အောင်ပေါင်းပြီး လစ်သလို နှိုက်ကာ ကြုံရင် 420 လုပ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးသည့်သူ။

'ဒီခွင်က ရှော့နည်းနည်းတော့ ရှိတယ်ကွ၊ မြိုးမြိုးမြက်မြက် ကလေး ရပေမယ့် စိတ်မော၊ လူမော၊ ရင်မော. . . အင်း. . . အဲ . . . အကုန်မောတာပေါ့. . မင်းလှိုင်းနဲ့ ငါ့လှိုင်းက တူမှမတူတာ၊ ပြော သာ ပြောရတယ် မင်းခွင်က ပိုတည့်ပါတယ်ကွာ၊ baby လေးတွေ က လန်းတယ်လေ'

'နေပါဦး. . မင်းခွင်က အန်တီကြီးတွေမို့လို့လား'

မိုးသူမျက်နှာမှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သွားပြီး နေလောင်လို့ ညိုမည်းသွားသလို မျက်နှာညိုလျက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံလေး ဖြင့် . . .

'အန်တီကြီးကမှ တော်ဦးမယ်ကွာ. . ခုဟာက မာမိကြီးကွ ဖတ်ကြီး. . ဒါကြောင့် ငါမောပါတယ်လို့ပြောတာ'

'မင်းဝင်္ဂကလည်း မသေးပါလားကွာ'

'အဲဒီကောင်. . အဲလေ. . အဲဒီအခြောက်က ထောတော့

ဆောင်ပုဒ်

တော်တော်ထောတာနော်. . သူ့ဝင်ငွေက မျက်နှာလေး တစ်ကွက်
စာ ပြင်ရင်တောင်မှ သုံးသောင်းလောက်ရတာ၊ ငါ့ကို လက်ဆောင်
တွေ ဝယ်ပေးထားတာ မနည်းတော့ဘူးကွ၊ ကြာတော့ ယူရမယ့်သူ
တောင် အားနာလာတယ်. . . ရေမွှေး ဖိနပ်၊ အင်္ကျီ. . . အားလုံးက
တကယ့် brand တွေချည်းပဲ'

'အလှပြင်တယ်ဆိုတော့ သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ'

'ဥဩချို. . တဲ'

'ဒီနာမည် ငါ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဥဩချို. . . ဩ. . . သိပြီ
နာမည်ကြီးမိတ်ကပ်ဆရာပဲ၊ ကြုံရင် ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေကွာ'

'ဟေ့ကောင်. . ငါ့ခွင်တော့ ဝင်မလှနဲ့ကွာ၊ မင်းရုပ်မင်းရည်
နဲ့ ဒီထက်သာတာတွေ ဖန်ပေါ့ကွ'

'ဟား. . ဟား. . ဟား. . နားစမ်းပါကွာ၊ သူ့မာမိကြီးများ
တို့နေရသေးတယ်၊ ရတာတော့ ရတာပေါ့၊ သတိတော့ ထားဦးနှော်
တော်ကြာ. . အေကိုက်နေဦးမယ်'

မိုးသူက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးကို ဆဲပါတော့သည်။ ဥဩချိုတို့
ဒင်နီယယ် မြင်ဖူးပါသည်။ နံပါတ် ဘယ်လောက်မှန်းမသိသော သူ
ကောင်မလေးစာစစ်ယောက်က အလှပြင်ဖို့ဆိုပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းလို့ သူ
ဆိုက်ကို လိုက်ပို့ပေးဖူးသည်။

ရုပ်ကလေးသားသားနားနားနှင့် ယောက်ျားပီသီသသများ
နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကိုကိုနှင့်ညီလေးတွေကို လွမ်း
မိပါသည်။ မေမေ့ကို စိတ်နာပေမယ့် မေမေ အမြဲ ဆိုပြခဲ့တဲ့ သား
ချောတေးလေးကိုတော့ ဒီနေ့အထိ သူ့ မမေ့သေးပါ။

မေမေကတော့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော်
ဖို့အတွက် သားတွေကို စိတ်ချလက်ချကို ပေးပစ်လိုက်တာ။ အသည်း
နုလုံးမရှိတဲ့ မေမေ. . တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မေမေ. . .

ငါ့သားလေးတွေ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျန်းမာရဲ့လားဆိုပြီး
တစ်ခေါက်မှတောင် လာမကြည့်ဖူးဘူး။

ဒီလိုအမေမျိုးကို သူ စိတ်မနာသင့်ဘူးလား။

* * *

မူပိုင်နှင်းဆီကို Facebook ပေါ်တွင်လည်း
အားပေးနိုင်ပါသည်။
Find "Mu Paing Rose" on Facebook and
become a fan

ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ပေမယ့် စိတ်ကိုတင်းပြိုးနေရသော ဒေါ်
ရင်ငွေသည် မျက်လုံးနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်တာနှင့် သားကြီးစာဝါကို ပြေး
ပြီး သတိရပါတော့သည်။ ဒီနေ့ စာဝါလေးရဲ့မွေးနေ့ပဲ။

မေမေ့သားကြီး နေမှကောင်းရဲ့လား... ဒေါ်ရင်ငွေသည်
ဦးစွာ မျက်နှာသစ်ပြီး သွားတိုက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မီးမွှေးကာ
ထမင်းတစ်အိုးချက်လိုက်သည်။

သားတွေ ထွက်သွားတဲ့နေ့ကစပြီး အမေအိမ်လေး ခြောက်
သွေ့သွားလိုက်တာ... သိပ်သတိရလာတဲ့အချိန်ကျရင်တော့... သား
နာမည်တွေ ခေါ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ပြောနေတတ်
သည်။ စိတ်၏ဖြေရာက သူမမှာ ဒါပဲရှိသည်။

'စာဝါ... ဒီနေ့ မေမေ အရမ်းအထီးကျန်နေတယ်ကွယ်...'

ဆောင်းပြုသူတဏှာ

သားလေး ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ပြီလားဟင်... မေမေ နေမကောင်းပေ
မယ့် သားကိုစောင့်နေတာ၊ သား ဆေးကုပေးတာ ခံချင်လို့ စောင့်
နေတာလေ... ခုချိန်ထိ မေမေ့ဆီ ပြန်မလာသေးပါလားကွယ်'

စကားများများပြောရင် နည်းနည်းမော့ချင်လာသည်။

'စုဘူးရေ... သွားကတော့ သွက်လက်ချက်ချာတော့ စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ခုလောက်ဆို သူ့ဌေးကြီး
ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလောက်ပြီနော်၊ မေမေ မှတ်မိသေးတယ်... သား မေ
မေ့ဆီ တစ်ခေါက်လာသေးတယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက မေမေက
သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတာ၊ သားတွေအားလုံး မေမေ့အနားမှာ
မရှိတော့ သေရမှာကို ကြောက်နေမိတယ်၊ တစ်ယောက်တလေရှိရင်
လည်း ကောင်းသား၊ မှာချင်တာလေးတွေ မှာခဲ့လို့ရတာပေါ့... မေ
ကောင်းလို့တီတီဆေး ခြောက်လလောက် သောက်လိုက်ရတယ်...
သားမျက်နှာလေး မြင်လိုက်တော့ မေမေ တော်တော်အံ့ဩသွားတာ၊
အာဟာရပြည့်ဝလို့လား မသိဘူး၊ အသားအရေတွေ ဖွေးလာပြီး
ချစ် စရာကောင်းနေလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် သားက မေမေ့ကို
စိမ်းနေသ လိုပဲနော်၊ ပြန်မယ်ပဲ ပြောနေတော့တာ၊ မေမေ့မှာ
သားပါးလေးကို နမ်းချင်တာတောင် မနမ်းလိုက်ရဘူး သားရယ်'
ဒေါ်ရင်ငွေသည် ထမင်းအိုး ကျက်တော့ ဆွမ်းတော်ကပ်

ဆောင်းပြုသူတဏှာ

ဖို့ ပြင်သည်။ သောက်တော်ရေလဲပြီး ဆွမ်းကပ်ကာ သားကြီးစာဝါ အတွက် ဆုံတွေ့တောင်းပေးသည်။ မေတ္တာတွေ ပို့ပေးသည်။

သားငါးယောက်လုံး၏မွေးနေ့တွေကို အတိအကျမှတ်မိနေတာက စာမတတ်သော ဒေါ်ရင်ငွေ့၏ထူးခြားမှုဖြစ်သည်။

သူမ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသေးသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်က သားကြီးစာဝါသည် အမေဆီသို့ တဖွဲ့တနွဲ့ စာတွေ ရေးလာတတ်သည်။

စာမတတ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဝမ်းမနည်းတတ်ခဲ့သော ဒေါ်ရင်ငွေ့သည် သားရေးလာသော စာအိတ်ကလေးကိုမြင်ကာမှ မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျကာ ရှိုက်ကြီးတငင်မိလေသည်။ သွားလေသူယောက်ျားကို တိုင်တည်ရင်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ရင်ဖွင့်မိသည်။

‘ကိုရင်ရေ . . ရှင့်သားကြီး စာဝါက ကျွန်မဆီ စာရေးလာတယ်တော့၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖတ်ရမလဲရှင် . . ကျွန်မ . . ကျွန်မ စာမတတ်တာ သားမှမသိဘဲ၊ စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မ သိချင်လိုက်တာ ကိုရင်ရယ်၊ သားက ကျွန်မကို သတိရနေပြီ ထင်တယ်၊ သူ ကျွန်မကို လွမ်းနေရင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုရင်၊ ဟိုမှာ သားမပျော်ဘူးလို့ ရေးလာရင် ကျွန်မ ပြန်ခေါ်လိုက်ရမလား၊ ဟင့်အင်း . . ပြန်ခေါ်လိုက်ရင် ကျွန်မလို့ပဲ စာမတတ်ပေမတတ်ဖြစ်

သွားမှာပေါ့ . . သားကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိလွမ်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပဲ သိတယ်၊ ထုတ်မပြောနိုင်လောက်အောင်ကို ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေတာ’

‘သား မေမေ့ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ’ ဆိုတဲ့စာကို မဖတ်တတ်သလို ‘မေမေလည်း သားကို လွမ်းနေတယ်’ ဆိုတာ မရေးတတ်တဲ့ ဒေါ်ရင်ငွေ့။ မနာကျင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ ရင်မနာဘဲ နေပါ့မလား။

မေမေ့သား ဘောလုံးလေးက ခုချိန်လောက်ဆို စစ်ဗိုလ်ကြီးများ ဖြစ်နေပြီလား။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆော့ရင် သေနတ်ပစ်တမ်းပဲ ဆော့တာ။ အင်မတန် သတ္တိရှိတဲ့ကလေး။

သားလေး ဘောလုံးကို ရေလောင်း ပေါင်းသင်ပေးမယ့် ဥယျာဉ်မှူးက သူတော်ကောင်းကြီးပါ။ ဦးပန်းလှက ခုချိန်ထိ မေမေ့ကို ထောက်ပံ့နေတာ။ ရွာကို လာတဲ့အချိန်ကျရင် ဆေးဖိုးဝါးဖိုးက အစ သူ ဒါနပြုပေးတာပေါ့။

သူ့မွေးစားသားအကြောင်းကို အားရပိုးရ ဖောက်သည်ချတတ်တာဆိုတော့ ဘောလုံးအကြောင်းကို မေမေ ၏။ သည် မရွေးသိနေရတာကိုက စိတ်ကျေနပ်စရာကောင်းနေပါပြီ။

ကောင်းတာတွေပဲ ရွေးပြောသွားပြီး ဆိုးကွက်တွေကို ထိန်ချန်ခဲ့တာ ဒေါ်ရင်ငွေ့ မသိနိုင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

နှင့်သားလေး တဖြည်းဖြည်း နွဲ့နေပြီဆိုတာ ဦးပန်းလွှာက ပြောမသွားခဲ့ပါ။ သူတို့မိသားစု ရန်ကုန်မပြောင်းခင်က ဒေါ်ရင်ငွေ နှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်ပေမယ့် ရန်ကုန်ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ တော့ လုံးဝကို အဆက်အသွယ်မရှိတော့ပါ။

ဘောလုံး လို့ ခေါ်တဲ့ ဒေါ်ရင်ငွေ၏ သားသည် နွဲ့ရာမှ ခြောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရင်ငွေ၏ ခံယူချက်က သားတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ လွမ်းနေပါစေ... မကြာခဏသွားကြည့်တာမျိုး မလုပ်ချင်ပါ။ အမေ ကိုတွေ့ရင် အနည်ထိုင်နေသောသူတို့ဘဝတွေ ကမောက်ကမ ဖြစ် သွားမှာ၊ အမေနောက်ကို ပြန်လိုက်လာမှာစိုးလို့ ဘယ်တော့မှလိုက် တွေ့ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

သားတွေအပေါ်မှာ ထားတဲ့ သူမ၏မေတ္တာတရားကြောင့် တစ်နေ့နေ့မှာ သားအားလုံး သူမရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာမည်ဟု ယုံကြည်စွာ မျှော်လင့်နေမိသည်။

နို့ညှာကောင် တုံတုံလေးကိုလည်း မေမေလွမ်းတာပဲ။ အငယ်ဆုံးလေးနီတွတ်ကို သနားစိတ်ဖြင့် ပိုသတိရမိသည်။ နို့ဖြတ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ တက္ကသိုလ်က ဆရာမကို ပေးလိုက် ရတာ။

အငယ်နှစ်ယောက်က ငယ်ကြသေးတော့ အမေကို လွယ် လွယ်နှင့် မေ့ချင်မေ့သွားနိုင်သည်။ သူတို့မှာ ဘယ်လိုဝါသနာ၊ ဘယ် လိုဗီဇတွေ ပါလာတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့မရခဲ့ပေမယ့် မေမေထက် သာတဲ့လူတွေ လက်ထဲမှာ သားတွေဘဝ မနိမ့်ပါးစေရပါဘူး။

မေမေသား ငါးယောက်လုံး မိုးမြင့်ကောင်းကင်မှာ အလင်း လက်ဆုံးကြယ်ပွင့်လေးတွေ ဖြစ်လာမယ့်နေ့ကို မေမေစောင့်နေမှာ ပါ... .

* * *

(Ring Tone) 🎵 အချစ်က သိခက်တဲ့ ကဗျာလေးပဲ
 ခွင့်လွှတ်ချစ်တတ်အောင်
 တို့ကြိုးစားကြည့်တယ်
 လျှို့ဝှက်ချက်များစွာထဲမှာ
 အမြဲတမ်း တဝဲလည်လည်
 မှားလည်းလေ မှားပါစေတော့ကွယ်
 အပြစ်မမြင်ပါဘူး ချစ်ချင်တာပဲ သိတဲ့နောက်
 ဖြစ်သမျှဟာ အကောင်းပဲပေါ့။
 မင်းရင်ခွင်နဲ့ ခွဲခွာနေဖို့ မရဲပါဘူး
 အနားနားမှာ အမြဲချစ်ပါရစေ 🎵

ဆောင်းညပြာသီစာပေ

ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း၏ 'အပြစ်မမြင်' Ring Toneသည် တစ်
 ယောက်သောသူအတွက် သီးသန့်ဖြစ်သည်။

စာဝါသည် ထိုဖုန်းခေါ်သံကလေး မြည်လာလျှင် ချက်ချင်း
 မကိုင်သေးဘဲ ကျေနပ်စွာ နားထောင်နေသေးသည်။ တစ်ဖက်မှ
 စကားသံကလေး မကြားရသေးခင် ဖုန်းမြည်သံလေးနဲ့တင်
 ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးနေပြီဖြစ်သည်။

'ဟယ်လို.. ကလေးလား.. ပြောလေ'

'Happy Birthday ပါ ကိုကို'

'ကလေး.. တစ်နေ့က ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့
 ဟုတ်လား.. ကိုကိုက ကလေးစိတ်ဆိုးနေပြီလို့ ထင်တာ'

ပုထုဇင် လို့ခေါ်တဲ့ သူ့ချစ်သူလေးဟာ သူနှင့် စရိုက်ချင်း
 ဆန့်ကျင်စွာ သိမ်မွေ့နူးညံ့ကာ ယဉ်ကျေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
 စကားပြောသံလေးကအစ ချိုသာ တိုးဖွဲ့စွာ နားထောင်လို့ အရမ်း
 ကောင်းလေသည်။

ရုပ်ကလေးကလည်း ကိုရိုးယားမလေးလိုလို၊ ဂျပန်မလေး
 လို့လို ဆံပင်ရှည်လေးက ဖြောင့်ပြီး စင်းနေသည်။ colour ရဲရဲလေး
 ဆိုးထားတဲ့ အချိန်ဆို ကလေးရဲ့မျက်နှာလေးက ပိုပြီးပေါ်လွင်သည်။
 စာတံစင်းစင်းကလေးမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးနဲ့ တကယ့်ကိုကလေး

ဆောင်းညပြာသီစာပေ

ပိုစီလေးနှင့်တူတာမို့ သူက ပုထုဇဉ်ကို 'ကလေး'လို့ မြတ်နိုးစွာခေါ်သည်။

'ကလေး.. ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊ ကိုကိုကို ချစ်တာပဲ သိတယ်၊ ကိုကိုမှာ အားနည်းချက်ရှိရင်တောင်မှ ခွင့် လွှတ်ပြီး ချစ်နေဦးမှာပါ'

'ကလေးရယ်.. တကယ်တော့ ကိုကိုအမှားပါကွာ.. ကိုယ့်အိမ်မှာ ရှော့ရှိုလာလို့ ညစ်ပြီး ထွက်လာတာ၊ ကလေးမျက်နှာလေး မြင်ရရင် စိတ်ပြေမလားဆိုပြီး လာမိတာ.. ကိုကို တောင်းပန်တယ်နော်.. ကလေး'

'မွေးနေ့မှာ ပျော်ပျော်နေပါလား ကိုကို၊ အိမ်က အစ်ကိုတွေလည်းမမှားဘူး၊ ကိုကိုလည်းမမှားဘူး၊ အားလုံးက ကလေးကိုချစ်ကြလို့သာအတ္တတွေကြီးပြီးကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မထိန်းနိုင်ကြတာ.. ကလေး အားလုံးကိုခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ'

ပုထုဇဉ်ရဲ့အသံအေးအေးလေးဟာ သူ့စိတ်ကို အမြဲ နွေးထွေးစေသည်။သူ့အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်မှာကောင်မလေးတွေအများကြီးနဲ့တွဲခဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပေမယ့်ကလေးက သူ့ရဲ့ဇကာတင်ချစ်သူလေးပါ။ ကလေးထက် ချစ်ရမယ့်သူဆိုတာ ရှိလာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကလေးက သူ့ထက် ခုနစ်နှစ်လောက် ငယ်ပေမယ့် သူ့

ထက် ပိုပြီး ရင့်ကျက်သည်။ လူတစ်ဖက်သားကို အကောင်းမြင်ပြီး တွေးပေးတတ်သည်။

'ကိုကို ဘာတွေတွေးနေတာလဲဟင်.. ကလေးဆီက မွေးနေ့လက်ဆောင်ဘာလိုချင်သလဲလို့'

'I want your birthday kiss, baby'

ချစ်သူချင်း ဆက်သွယ်ဖို့ ကြားခံနယ်ဖြစ်သော ဟန်းဒီဖုန်းလေးခမျာ အနေရခက်ရှာမှာပေါ့။

'ပေးလိုက်ပြီ ကိုကို.. one kiss'

'ကလေး မနောက်ရဘူးလေ.. ဖုန်းထဲက ပေးလို့ ကိုကိုက ဘယ်လိုရမှာလဲ.. အပြင်ထွက်လို့ရရင် ထွက်ခဲ့ပါလား.. ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ကလေးကို တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးချင်လို့'

စိတ်ဆတ်ပြီး တုံ့ပြန်မှုမြန်သောချစ်သူကို အပြစ်မမြင်ရက်သော ပုထုဇဉ်က ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း၏အပြစ်မမြင်သီချင်းလေးကို ခံစားချက်ချင်းတူလို့ စွဲစွဲလန်းလန်းကို နားထောင်တတ်သည်။

ထိုကြောင့် သူက ပုထုဇဉ်ဆီက ဖုန်းလာရင် 'အပြစ်မမြင်' ring tone လေးကို ရွေးပြီး ထည့်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

'ကလေးလည်း ကိုကိုကို တွေ့ချင်နေတာ.. သိပ်လွမ်းတာပဲ ကိုကို'

'ရအောင် ထွက်ခဲ့ကွာနော်..'

'ကောင်းပြီလေ.. ကလေး ကြီးစားကြည့်ပါမယ်၊ ကိုကို့ဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်ပြီး contact လုပ်မယ်လေနော်'

'see you baby'

'Love you so much ကိုကို'

လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အလိုမကျတိုင်း လိုက်ရွံ့တတ်တဲ့ စာဝါသည် ပုထုဇဉ်နှင့် စကားပြောနေသောအချိန်တွင် နဂို ဖြူစင်သောစိတ်ရင်းခံအတိုင်း ပြောတတ်သည်။ သူ့ဘဝ သူ့ကမ္ဘာမှာတော့ ပုထုဇဉ်ဟာ Essential (မရှိမဖြစ်)ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

ပုထုဇဉ်နှင့်အတူတွဲသွားရင် သူ့အတွက် အခက်ဆုံးအလှူက စိတ်ကို ထိန်းရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကောင်မလေးကို ဘယ်သူမှကြည့်တာ မကြိုက်။ သူတို့တတ်တာက over ဖြစ်နေသည်။

စိုက်ကြည့်ဖို့မပြောနှင့်၊ စေ့စေ့ကြည့်တာ တစ်မိနစ်လောက် ကြာသွားရင် စာဝါတို့က စပြီး ရစ်လေပြီ။ သူ့တစ်ခွန်းကိုယ်တစ်ခွန်း စကားများပြီး တစ်ဖက်က သူ့လိုပဲ ရစ်တတ်တဲ့သူဆို ပါးစပ်နှင့်မပြောတော့။ လက်မြန်သော စာဝါက ဆွဲတိုးပြီးသားဖြစ်နေသည်။

ကျွိုင်အမြဲပတ်နေသော ချစ်သူ၏စိတ်ကိုသိလို့ ပုထုဇဉ်

တွဲသွားရမှာ တဖြည်းဖြည်းကြောက်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ သူငယ်ချင်းတွေက စာဝါကို အဆက်ဖြတ်ဖို့ အကြံပေးကြသည်။ စိတ်ချင်းမတူသလို စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် အဆင့်မရှိတဲ့အကောင်အထွား

လူတစ်ယောက်မှာ perfect ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တူဘူး။ စိုးရိမ်လို့အသိပေးကြပေမယ့် မသိသလိုသာ နေလိုက်ချင်သည်။ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်တွေကို လိုက်ပြီး အပြစ်မြင်နေရင် ဘယ်လိုဆက်ချစ်တော့မှာလဲ။ ချစ်တာဟာ ချစ်တာပဲလေ.. ကိုယ်ကမှ သူနဲ့ဝေးပြီး မနေနိုင်တာ။

'လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်က စာဝါကို လူမိုက်လို့ ပြောကြမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူမအတွက်တော့ သူ့အကြည့်တစ်မျိုးက တစ်သက်လုံးအတွက် နူးညံ့ နွေးထွေးစေတယ် ဆိုတော့ မခက်ဘူးလား။

* * *

www.burmeseclassic.com

ကလေးဆီက ဖုန်းသံလေး မျှော်ရတာ အကြာကြီးပဲဟု သူ ထင်သည်။

'အပြစ်မမြင်' ring tone လေး မြည်တာနှင့် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဖွင့်ပြီး ပြောမိသည်။

'ကလေး.. OK လား'

'ကိုကို.. သမ္မတရုံမှာ စောင့်နေနော် . . . ဆယ်နှစ်နား အရောက်လာခဲ့မယ်.. ကလေးအစ်ကိုတွေ ပါရင် ရှောင်ပေးနော် ကိုကို.. တည့်တည့်တိုးနေမှာစိုးလို့'

တစ်သက်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှောင်ခဲ့ဘူး ပုထုဇဉ်။ ထိပ် တိုက်တွေ့လိုက်တာချည်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား.. ကံကြမ္မာဆို တာကြီးဟာ ရှောင်လွှဲလို့မရဘူး။ လာဘ်ထိုးလို့လည်း မရဘူး။ သူ

ဆောင်ဥပြာသီစာပေ

ကို ကိုယ် မရှောင်နိုင်မှတော့ ကျန်တာတွေလည်း ရှောင်ဖို့မလိုတော့ ဘူးလေ..

ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လိုက်လျှော ပေးလိုက်ပါ့မယ်..

'ကိုကို အထဲမှာပဲ စောင့်နေမယ်နော်.. လက်မှတ် ဝယ် ထားလိုက်မယ်လေ'

'ဟုတ်.. ဒါပဲနော် ကိုကို'

'ဟေ့.. နေဦးလေ.. ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား'

'သိပ်ချစ်တယ် ကိုကို'

ဖုန်းချခါနီးတိုင်း ကလေးဆီက ထိုစကားလေး ကြားလိုက် ရရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိ။

ပုထုဇဉ်ရှိနေလို့သာ ဒီဘဝကြီးထဲမှာ အားတင်းပြီး ရှင်သန် နေနိုင်တာ။ လူတွေအကုန်လုံးက ဝိုင်းပြီး ချဉ်နေကြတဲ့ အပယ်ခံလူ မိုက်ဘဝမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့၊ နွယ်ငင်စရာဆိုလို့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။

* * *

ဆောင်ဥပြာသီစာပေ

ကိုယ့်မွေးနေ့အတွက် အသိအမှတ်ပြုပြီး အချိန်တွေ ပေး
လို့ ကျေးဇူးတင်တယ် ကလေးရယ် .

ထိုနေ့က ကြည့်သောရုပ်ရှင်သည် လယ်သမားဘဝကို ပို
ဖော်ထားသောဇာတ် ဖြစ်သည်။

စစချင်း လယ်ကွင်းပြင်ကြီးထဲက လယ်စောင့်တဲလေး တစ်
လုံးကို Zoom ဖြင့် ဆွဲပြီးပြသည်။

ထိုအိမ်ကလေးကို မြင်လိုက်တာနှင့် စိတ်တွေက မတည်
မငြိမ်ဖြစ်လာသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသော ဝန်းကျင်၊ နေခဲ့
ဖူးသော အိမ်လေး၊ အတူဆော့ခဲ့ဖူးသော ညီလေးတွေ . .

အားလုံးကို တစ်ခုချင်းစီ ပြတ်သားစွာ သတိရလာသည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

တမင်မေ့ထားခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ဖွင့်ချပြလိုက်သလို တရေးရေး မြင်
လာတာက သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ ရေချိုးခဲ့တဲ့ ချောင်းကလေး။

ချောင်းရေလေးက အေးသလို ကြည်လည်း ကြည်တော့
ရေအောက်မှာ ငါးလေးတွေ ကူးခတ်နေတာကို အတိုင်းသားမြင်နေ
ရသည်။

'ကိုကိုရေ . . ငါးဖမ်းပေးပါ'

'ကိုကိုကြီးရေ . . ငါးကြီးကြီး မိအောင် ဖမ်းနော်'

'တုံတုံက ငါးကင်စားမှာ'

ညီလေးတွေအတွက်ဆို သူတို့လိုအပ်သမျှ အကုန်ဖြည့်ပေး
ချင်ခဲ့သော တစ်ချိန်တုန်းက စာဝါ။

ညီလေးတွေကို တစ်လှည့်ပြန်ပြီး လုပ်ကျွေးစောင့်ရှောက်
ချင်လို့ ပညာသင်ချင်လို့ သူစိမ်းတစ်ယောက်နောက်ကို ဝမ်းနည်းနာ
ကျင်စွာ လိုက်ခဲ့ရသော စာဝါ။

အခု ညီလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊
မေ မေက ဘာလို့ပေးပစ်လိုက်တာလဲ။

ကျွန်တော့်ဘဝက ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး မေမေ . .
ဆယ်တန်းတောင် အောင်အောင် မဖြေတော့ဘဲ ဘဝကို
ရေစုန်မျှော ပြီး လောကကြီးကို အရွဲတိုက်ပြီးနေခဲ့တာ . .

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

ကြည့်ရင်း.. ကြည့်ရင်း ပိတ်ကားပေါ်မှာ အရုပ်တွေ မှန် ဝါးလာသည်။

လယ်စောင့်တဲကလေးက သူ့အမြင်အာရုံမှာ ပေါ်လာ လိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ပူနွေးစွာ စီးကျလာသော အရာတွေက ဘာတွေများလဲ..

‘ဟင်.. ကိုကို ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ကိုကို’ ပုထုရင်ရဲ့ အထိတ်တလန့်အော်သံကြားမှ သူငိုနေတယ်ဆို တာ သိရတော့သည်။

မျက်ရည်မကျအောင် နှစ်ပေါင်းများစွာထိန်းချုပ်ပြီး နှလုံး သားကို မာကျောချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေသော်လည်း ပြင်ပမှာ အေးစက် ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝဟာ တကယ်တော့ ဟန်ဆောင်ရင်း ကြီး ပြင်းခဲ့တာပါ။

ပုထုရင်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို နားမလည်သလို စိုက် ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်.. ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေကို သူ့မှ မမြင် ဖူးတာ.. သူသိတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံရိပ်က ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပြီး အမြဲ ရန်ဖြစ်နေတတ်တာဆိုတော့ အံ့ဩနေမှာပေါ့။

‘sorry ဝဲ ကလေး.. ကိုကို ဆက်ကြည့်လို့မရတော့ဘူး’ စာဝါက ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

ကိုကို ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ကိုကိုကို ကလေး နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုကိုမွေးနေ့မှာ စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာ။ ဒီတဲအိမ်က လေးတစ်လုံးက ကိုကိုကို ဒီလောက်-ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် အနှောင့်အယှက်ပေးလိုက်သလား။

* * *

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊ လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

'တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခွန်၊ ရှစ်၊ ကိုး... တစ်ဆယ်'

ဒိုင်လူကြီးက တစ်မှ တစ်ဆယ်အထိ ရေအပြီးမှာ လဲနေသော ပြိုင်ဖက်က ပြန်ထမလာသည့်အတွက် ဒိုင်က ငရဲမီး၏လက်ကို ဆွဲကာ ကိုင်မြှောက်ပြီး အနိုင်ပေးလိုက်သည်။

လက်ခုပ်သံများက ရုံတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်လာသည်။ ငရဲမီး ၏ပရိသတ်တွေကလည်း များသား။

'ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များ ရှုစားတော်မူရတဲ့အတိုင်း အခု ဆိုရင် ငရဲမီးဟာ ပြိုင်ဖက်ကို အလဲထိုးပြီး ဒိုင်းဆုကြီးကို သိမ်းပိုက် သွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်'

မိုက်ခွက်မှပြောသောအသံသည် စပိကာမှတစ်ဆင့် ဟိန်း

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

ပြီးထွက်လာသောအခါ တုံးကျော်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးတွေ ဆူပွက်လာသည်။

သူငယ်ချင်းဖျောက်ဆိတ်၏ကျဆုံးမှုအတွက် မခံချင်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

မီးလောင်ရာ လေပင့် ဆိုသလို တုံးကျော်၏ဘော်ဒါတွေက ဝိုင်းပြီး မြှောက်ပင့်ပေးကြသည်။

'တုံးကျော်... ဒီကောင်ကို ချပြီး ဖြိုကွာ၊ ဟိုကောင်ဖျောက်ဆိတ်ကလည်း အလကားပဲ... နှစ်ချီတည်းနဲ့ ပြန်ကို ထမလာတော့ဘူး၊ ဟိုကောင်က ဘယ်ဝိုက်လက်သီး နာမည်ကြီးပါတယ်ဆိုမှ လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်ဘူး'

တုံးကျော်သည် ငရဲမီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အကြိတ်ပြီး သွားကြားမှထွက်လာသောလေသံဖြင့်

'ဒီကောင်နဲ့ငါ တစ်နေ့တွေ့မယ်ကွာ၊ ဖျောက်ဆိတ်အတွက် လက်စားချေရတာပေါ့၊ ဒီကောင်dataတွေအကုန်လုံး ငါလိုချင်တယ် ညီညီ'

'OK ဒီကောင်က ဆရာဝန်တဲ့ကွ... သူ့မိဘက Hi Boss တွေတဲ့၊ သူ့ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး အထင်သေးရင် ခံသွားရမယ်နော်၊ ဒီကောင်က ရုပ်ကလေး နုသလောက် ပဲညာက ရင့်တယ် ဆရာ...'

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

သူ့ဆရာက အရင်တုန်းက နာမည်ကြီးလက်ဝှေ့သမား သံမဏိ . .
တဲ့'

'သံမဏိဖြစ်ဖြစ်၊ သံရည်ပူဖြစ်ဖြစ် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူးကွာ . .
ဒီကောင်ကို ငါကြည့်လို့ကို မရဘူး'

ငရဲမီး၏မျက်နှာတွင် အနိုင်ပန်းတွေဝေပြီး ပြုံးပျော်နေသည်
ကို တုံးကျော်မှာ မုဒိတာ မပွားနိုင်ဘဲ မစ္ဆရိယစိတ်တွေ ဝင်ပြီး ကြိတ်
မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်နေသည်။

'စင်ပေါ်မှာ တွေ့လို့ကတော့ သူ့သေ ကိုယ်သေပဲ'

ငရဲမီးသည် ကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှ ထွက်လာပြီး လှေခါးပေါ်မှ
အောက်သို့ဆင်းလာသည်။

'ဟေ့ကောင် . . ငရဲမီး၊ မင်းကို ငါ ဒီနေရာမှာ စိန်ခေါ်လိုက်
ပြီ၊ နောက်တစ်လ ဒီလိုအချိန်မှာ ပြန်တွေ့မယ်၊ တစ်လနော် . . တစ်
လ . . မင်းကို ငါ တစ်လအချိန်ပေးထားတာ ဟား . . ဟား . . ဟား'

မျက်လုံးအကြည့်တွေက စိမ်းသက်စွာ ဘလိုင်းကြီး လာရန်
စနေသော သူ့ကို ငရဲမီးက သည်းခံလိုက်ပါသည်။

သူတတ်ထားသည့်ပညာတွေကအပြင်မှာရန်ဖြစ်ဖို့မဟုတ်။
တကယ်လို့ မလွှဲမရှောင်သာ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ ထိုပညာကို
ထုတ် မသုံးပါဘူးဟု ဆရာထံတွင် သူ့သစ္စာဆိုထားရသည်။

မာမိကလည်းရန်ပြုလာရင် ရှောင်ရှားဖို့ အမြဲဆုံးမထားသ
ဖြင့် သူသည်ခံပြီး ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

'ဟ . . ဟေ့ကောင်တွေ ကြည့်လည်းလုပ်ကြည့်၊ မင်းတို့ ငရဲ
မီးက အပျော့စားပဲကွ၊ ဒါနဲ့များ ငါ့သူငယ်ချင်းကို အနိုင်ရသွားတယ်
လို့ကွာ . . လူကြားလို့မှမတော်'

လူကြားသူကြားထဲမှာ သူ့ကို တမင်ရန်စပြီး အရှက်ခွဲနေသူ
ကို မှတ်လောက်သားလောက်ရှိအောင် ပညာပေးချင်လာသည်။ သို့
သော် သူ့လို ပွဲတိုင်း အနိုင်ယူခဲ့သူအဖို့ ကြိုးဝိုင်းပြင်ပမှာ ပြဿနာ
တက်လျှင် ဟိုးလေးတကြော်ဖြစ်ပြီး သူ့အလွန်က ကိုယ့်အလွန်ဖြစ်
သွားနိုင်သည်။

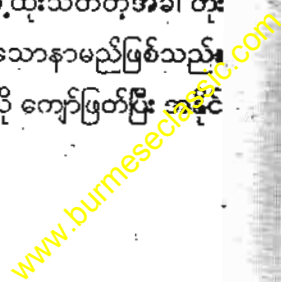
စိတ်ကိုထိန်းကာ ပုံမှန်လေသံရဖို့ ကြိုးစားရင်း သူပြန်ပြော
မိတာက

'ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ကြိုးဝိုင်းထဲမှာပဲ တွေ့ချင်တယ်၊ ခင်
ဗျား စိန်ခေါ်ထားသလို နောက်လ ဒီလိုအချိန်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့'

'တောက် . . ခွေးမသားက လူပါးဝလို့ကွာ'

တုံးကျော်ဆိုတဲ့နာမည်က လက်ဝှေ့ထိုးသတ်တဲ့အခါ တုံး
ကျော်ပြီး အနိုင်ရစေဖို့ သူ့ဘာသာမှည့်ထားသောနာမည်ဖြစ်သည်။

ပြိုင်ဖက်တွေကို တုံးတွေ ကျော်သလို ကျော်ဖြတ်ပြီး အနိုင်

ယူခဲ့တဲ့ တုံးကျော်။ အခုချိန်မှာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အနိုင်ယူလိုစိတ်ပြင်းပြပြီး အတွေ့ချင်ဆုံးပြိုင်ဖက်က ငရဲမီးဖြစ်သည်။

ငရဲမီး ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ခေသူ မဟုတ်။ ပြိုင်ပွဲတိုင်း အနိုင်ယူခဲ့သည့်ကောင်။ ငရဲမီးရဲ့ဘယ်ဝိုက်လက်သီးက နာမည်ကျော်သူလို တုံးကျော်ရဲ့ညာဝိုက်လက်သီးကလည်း ပြိုင်ဖက်တိုင်းကို အလဲထိုးခဲ့လို့ နာမည်ကြီးလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့တူညီချက်က ကြီးဝိုင်းထဲရောက်ရင် ပြိုင်ဖက်ရဲ့ဟာကွက်ကို ကျားချောင်းသလိုချောင်းပြီး ပိုင်ပြီဆိုမှ တစ်ချီတည်းနှင့် အလဲထိုးတတ်သည်။

ပင်ကိုယ်ပီဇကိုက လက်ဝှေ့ကို ရူးသွပ်ပြီး အချိန်ပေးကာ လေ့လာဆည်းပူးကြိုးစားခဲ့သူ နှစ်ယောက်။

စိန်ခေါ်သူနှင့် စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံသူ နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့အခါ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမှာလဲ။

အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသော ထိုပြိုင်ပွဲ၏အနိုင်အရှုံးကို နောက်တစ်လအကြာမှာ သိရပါတော့မည်။

* * *

သူတို့ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ၊ အားကိုးရာ ဖြစ်တော်မူသော ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးပညာဝံသ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတာကြာပါပြီ။ တစ်ရွာလုံးက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် ရတက်မအေးကြတဲ့ တတ်စွမ်းသမျှ ငွေအား လူအား ဒါနပြုကြပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးက ဆေးရုံ မတက်ဘဲ ထိုကျောင်းမှာပင် ခန္ဓာဝန်ချမည်ဟု မိန့်ကြားသောကြောင့် အားလုံးမှာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရေဆွမ်းပင် ဘုန်းမပေးနိုင်သောအဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ရွာထဲက ဆေးမှူးနှင့် သူနာပြုဆရာမတို့လည်း တတ်အားသရွေ့ ကုသပေးကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့မှာတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဒေါ်ရင်ငွေ့ကို လူ
လွတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလေသည်။ ဒေါ်ရင်ငွေ့မှာလည်း တစ်နေ့ရွှေ တစ်
နေ့ငွေ ကျန်းမာရေးမကောင်းပေမယ့် သူ့သားတွေ လာနီးဖြင့် မျှော်
လင့်ချက်ကလေးထားက အသက်ဆက်နေရသည်။

ဒေါ်ရင်ငွေ့သည် ရွာဦးကျောင်းရဲ့လှေခါးကို မနည်းအား
ယူပြီး တက်နေရသည်။ နှလုံးရောဂါက နှိပ်စက်တော့ အမောမခံနိုင်
စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေဖြစ်ရသည်။

ဒေါ်ရင်ငွေ့က သူမ နေမကောင်းပေမယ့် ဘဘုန်းအိပ်ရာ
ထဲမှာ လဲနေတာမြင်တော့ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်လာသည်။

ဘဘုန်းက တစ်ရွာလုံးအပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့သည်။ သား
လေးတွေကိုလည်း ကောင်းစွာ ဆုံးမပဲ့ပြင်ခဲ့သည်။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ပဲ
ကိုင်ရှင် ဘဘုန်းကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ရင်ငွေ့ ဝိုမိပါသည်။

ရင်ဘတ်ထဲတွင် စူးပြီး အောင့်တက်လာသည်။

‘အရှင်ဘုရား.. ဒေါ်ရင်ငွေ့ ရောက်ပါပြီ ဘုရား’

‘မရင်ငွေ့.. နင့်သားလေး စုဘူး ပြန်မလာဘူးလား’

‘မလာပါဘူး ဘုရား.. တပည့်တော်မ နေ့တိုင်း မျှော်နေပါ
တယ်၊ တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာကြပါဘူး ဘုရား’

‘စုဘူးရဲ့မွေးစားအဖေ ဆုံးသွားပြီတဲ့.. အမေက လေဖြတ်

ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတာ.. ငါ့ကာတစ်ယောက်လာလို့ တလော
ကမှ ငါသိရတယ်ကွယ်.. ဟောဒီမှာ သူတို့လိပ်စာ.. နင်သွားတွေ့
လိုက်ဦး၊ အခု သူတို့ တော်တော်ပင်ပန်းနေတယ် ပြောတယ်’

စကားအရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရလို့ ဘဘုန်း မောသွားပုံ ရ
သည်။ အသက်ကိုလူပြီး ရှူနေရသည်။ လက်မှာလည်း အပ်ထိုးပြီး
ဆေးရည်ဘူးတွေ သွင်းထားသေးသည်။

‘အရှင်ဘုရား မောနေပါမယ်၊ စကားမပြောပါနဲ့ ဘုရား..
တပည့်တော် သွားတွေ့ပါမယ်၊ စုဘူးလည်း အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့
စဉ်းစားဉာဏ်ရှိမှာပါ ဘုရား၊ သူ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ သိပါလိမ့်မယ်
ဘုရား’

‘နင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ နင့်ကျန်းမာရေးလည်း ဂရု
စိုက်.. သွား.. ပြန်တော့’

ဘဘုန်း ဆိုလိုတာ ဒေါ်ရင်ငွေ့ သဘောမပေါက်ပါ။ နင်
ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ စုဘူးက ဘာဖြစ်နေပြီလဲ။ ဘုရား..
ဘုရား.. ရင်တွေ ပူလိုက်တာ။ သားတွေကို တစ်သက်လုံး ဘေးကင်း
ရန်ကင်းရှိတယ်ထင်ပြီး စိတ်ချထားခဲ့တာ၊ ယုံကြည်ထားခဲ့တာ.. ဘာ
တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

* * *

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ရင်ငွေသည် သားဇောဖြင့် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်
မရောက်ဖူးသော ရန်ကုန်မြို့သို့ ရှိစုမဲ့စုငွေကလေးတွေ ကျစ်ကျစ်တီ
အောင် ဆုပ်ပြီး တက်လာခဲ့သည်။ တချို့ရောက်ဖူးတဲ့သူတွေ ပြော
တာ ကြားဖူးပါသည်။

ရန်ကုန်ဆိုတဲ့အတိုင်း ပါလာသမျှ အကုန် ကုန်တာပဲတဲ့
ရန်ကုန်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်တွေ သောင်းကြမ်းလွန်းလို့ ရွာပြန်ဖို့ လမ်း
စရိတ်ပြောင်ပြီး ထိုင်ငိုရတဲ့သူတောင် ရှိသတဲ့။

ကြားဖူးနားဝနှင့်တင် ဒေါ်ရင်ငွေမှာ လန့်နေပြီ ဖြစ်သည်
ရွာက ထွက်လာတုန်းက မြို့တက်ပြီး သူများညွှန်သောကားတက်
ခဲ့တာ ရန်ကုန်ကိုတော့ ရောက်လာပါရဲ့။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ် ခြေချလို့
တာနှင့် ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိဘဲ သောင်ပြင်လွတ်သည်

ဟိုဒင်းလို ကားလမ်းနံဘေးမှာ ဥဒဟိုသွားလာနေသောကားတွေကို
ကြည့်ပြီး လမ်းဖြတ်မကူးရဲသဖြင့် ပေတေပြီး ရပ်နေမိသည်။

‘တောသား မြို့တက်ဆိုတာ ငါ့ကိုပြောတာနဲ့တူတယ်’

သွားနေတဲ့ကားတွေကလည်း ပြိုင်ပွဲဝင်နေသလား အောက်
မေ့ရသည်။ သားလေးစုဘူးကို တွေ့ချင်လို့လာတာ... လမ်းဖြတ်ကူး
လို့ မတော် ကားတိုက်မိပြီး သေသွားရင် တွေ့ရမှာတောင် မဟုတ်
ဘူး။

ဒေါ်ရင်ငွေသည် မီးပျိုင့်မရှိသောနေရာတွင် လမ်းဖြတ်ကူး
ဖို့ စောင့်နေမိသည်။ ကားတွေ အဆက်မပြတ်သွားနေသော လမ်း
ပေါ်တွင် ကူးနေကျလူတွေကတော့ ကားအခြေအနေ ကြည့်ပြီး ဟို
ဘက်လမ်းနံဘေးသို့ အပြေးကလေးကူးသွားကြသည်။

သူတို့မြို့သားတွေ ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ အတုခိုးရမှာ
ပဲ။ သူတို့ပြေးသလောက်တော့ ရင်ငွေတို့က ပျင်းတောင် ပျင်းသေး
တယ်။ နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက် သစ္စာဖောက်တဲ့။

ဒေါ်ရင်ငွေသည် အဝတ်ထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး မျက်စိ
ကို စုံမှိတ်ကာ တစ်ချိုးတည်းဖြတ်ပြေးတော့သည်။ ကားဟွန်းသံတွေ
အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဒီမိန်းမကြီးတော့ သေချင်နေပြီနဲ့တူတယ်... သေချင်ရင်

www.burmeseclassic.com

လွတ်ရာကျွတ်ရာမှာ သေပေါ့. . . ကျုပ်တို့ကို သက်သက် အမှုပတ်
အောင် လုပ်နေတယ်'

ဘုရား. . . ဘုရား. . . ရိုင်းလိုက်တာ. . . လူကြည့်တော့ ကိုယ့်
သားလေးအရွယ်။ ဒါ မြို့သားတဲ့လား။ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးမှုမရှိ
လိုက်တာ။

သားတွေရော. . . မြို့ပေါ်မှာကြီးပြီး သူတို့လိုပဲ ယဉ်ကျေးမှု
တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီလား။ ရင်မောလိုက်တာ. . . မြို့ပေါ်မှာ ကား
တွေက ကျပ်၊ လူတွေက များပြီး မြင်မြင်သမျှရှုပ်ထွေးနေတော့ ရင်
ထဲမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းထဲက မူးဝေလာသည်။

သားကို တွေ့ချင်လွန်းလို့သာ. . . နို့မို့ဆို ချက်ချင်း ရွာပြန်
ပြေးသွားပြီ။

မူးပြီး လဲကျမသွားအောင် ထိန်းနေရသည်။ ပလက်ဖောင်း
ပေါ်မှာ အထုပ်ကလေးဘေးချထိုင်ပြီး အမောဖြေနေသော ဒေါ်ရင်
ငွေ့ကို ကားပေါ်က လူတစ်ယောက်က လှမ်းမေးလာသည်။

'အဒေါ်ကြီး. . . ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေး
မယ်လေ'

ဘုရား သိကြားမလို့ သူတော်ကောင်းလေးနဲ့တိုးတာ ထင်
ရဲ့။ လမ်းကြိုတင်ခေါ်မယ့်သူနဲ့ဘာနဲ့။

ဒေါ်ရင်ငွေ့သည် သူမလက်ထဲမှ လိပ်စာရေးထားသောစာ
ရွက်ကလေးကို လှမ်းပြလိုက်သည်။

'တက်. . . အဒေါ်. . . အဲဒီနေရာသွားမှာ မဟုတ်လား'

ကျေးဇူးရှင်လေး. . . ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေတော်။
သူတော်ကောင်းမို့လို့သာ နတ်ကောင်း မတာပေါ့။ အဲဒီမှာ နောက်
ထပ်ကားတစ်စီးကပါ ရပ်လာပြီး လှမ်းခေါ်ပြန်ရော။

'ဘယ်သွားမှာလဲ'

ဪ. . . မြို့ပေါ်မှာ ရင်ငွေ့တို့ မျက်နှာပွင့်နေလိုက်တာ။
ဟိုလူက ခေါ်၊ ဒီလူက ခေါ်နဲ့. . . တန်တော့ သားတွေက ဆရာဝန်
တွေ၊ စစ်ဗိုလ်တွေဖြစ်နေလို့ နေမှာ။

'ကျွန်တော် အရင် ခေါ်တာ. . . ဒီကားပေါ်ပဲ တက်လိုက်
အဒေါ်ကြီး၊ သုံးထောင်ပဲ ပေး'

'ဘာ. . . ပိုက်ဆံသုံးထောင်ပေးရမယ်. . . ဟုတ်စ'

'ဟုတ်တယ်လေ. . . ကားငှားစီးရင် တန်ရာတန်ကြေးတော့
ပေးရမှာပေါ့၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘာမှအလကားမရဘူး အဒေါ်ရေ'
ဒေါ်ရင်ငွေ့ ဒေါသထွက်လာသည်။

'အလကားမရလည်း ကြွပါတော်၊ သုံးထောင်တော့ မပေး
နိုင်ဘူးတော်ရေ'

'အဲဒါဆို ဒီနေ့အဖို့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပဲ အိပ်လိုက်တော့ အဒေါ်ရေ'

ရိုင်းလိုက်တာ ကြည့်စမ်း။ ကြီးသူကို ရိုသေရမှန်းမသိ. . . ဘယ်လိုကလေးတွေပါလိမ့်. . . ဟိုမေး ဒီမေးဖြင့် ပါးစပ်တစ်ပေါက် အရင်းပြုကာ ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ ကားမှတ်တိုင် ဆိုတာကြီးကိုရှာရင်း လူက မူးနောက်လာသည်။ ဗိုက်ထဲမှာ အစာမရှိတော့ ရင်ဘတ်ထဲ မှာ ဖလတ် ဖလတ်ဖြစ်ပြီး တုန်ချင်လာသည်။

ဗိုက်ဖြည့်ဖို့အတွက် လမ်းဘေးက အသည်တွေဆီ လျှောက် သွားပြီး ဟိုဟာ တစ်ပွဲ ဘယ်လောက်၊ ဒီဟာ တစ်ပွဲ ဘယ်လောက် အရင်မေးရသေးသည်။ ဘာမှအလကားမရဘူးဆိုတော့လည်း မေး ရတာပေါ့။ ဈေးတွေကလည်း ကြီးလိုက်တာနော်။

စားဖို့အရေး နှမြောပြီး စားချင်စိတ်မရှိတော့။

သားလေးစုဘူးကိုလည်း တွေ့ချင်လှပြီ။ ကားမှတ်တိုင်ထိ ရောက်အောင် လျှောက်ပြီး ကျောက်မြောင်းကို ဘယ်ကားစီးရသလဲ လို့လိုက်မေးရသည်။

သူတို့ကတော့ ကားနံပါတ်လား ဘာလား ပြောတော့ ပြော လိုက်တာပဲ။ ခက်တာက ကိုယ်မှ စာမတတ်တာ။ ကားတွေ ထိုးရစ် လာလိုက်. . . လူတွေ တက်သွားလိုက် ဖြစ်နေချိန်တွင် သူတို့နှောက်

လိုက်တက်ရနိုးကျန်ခဲ့ရနိုးနှင့် ဒေါ်ရင်ငွေ တစ်ယောက် အကျပ်ခိုက် နေသည်။

ဗမာသမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာ မေမေနုအတွက် ဆေးလာယူသော ဒင်နီယယ်သည် ကားတစ်စီး လာလိုက်. . . ကျန်ခဲ့ လိုက်ဖြစ်နေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ပြီး စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းလို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

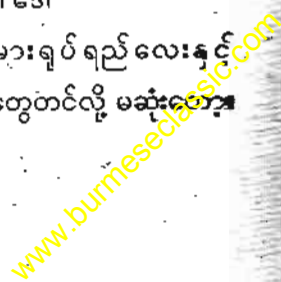
ဧကန္တ တောက တက်လာတဲ့အဒေါ်ကြီးလား မသိဘူး. . . အချစ်ဖမ်းဖို့ အမဲတော့ တွေ့ပါပြီ။ ဒီတစ်ခါ မိုးသူလိုမျိုး အယုံသွင်း ပြီး အကုန်ယူမစ်လိုက်ဦးမယ်။

'ဒေါ်ဒေါ်. . . ကားစီးမလို့ စောင့်နေတာလား' မေးလာတဲ့သူငယ်လေးကရည်ရည်မွန်မွန်ကလေး. . . မျက် နှာကလေးက ပြုံးလို့။

'အေးကွယ်. . . အဒေါ် ကျောက်မြောင်းသွားချင်လို့၊ ဘယ် ကားစီးရမှန်း မသိလို့'

'ကျွန်တော်လည်း ကျောက်မြောင်းမှာနေတာ၊ လမ်းကြည့်နေ သားပဲ. . . ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ် ဒေါ်ဒေါ်'

ဒေါ်ရင်ငွေသည် သနားကမားရုပ် ရည်လေးနှင့် မွန်ရည်လှ သော သူငယ်လေးကို ကျေးဇူးတွေတင်လို့ မဆုံးတော့။

‘ရန်ကုန်က လိုင်းကားတွေ မစီးဖူးတော့ ဒေါ်ဒေါ်က သိချင်မှ သိလိမ့်မယ်နော်. . ခါးပိုက်နှိုက်တွေ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီမှာ ပိုက်ဆံတွေပါလာရင် ကျွန်တော့်ကို အပ်ထားပါလား၊ ကားပေါ်ကဆင်းမှ ပြန်ယူလေ’

ဒေါ်ရင်ငွေက ကောင်လေး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း သူ့အိတ်ထဲကပိုက်ဆံကို ပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားနေသေးသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်သဘောနော်. . ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ ဒေါ်ဒေါ်’

ဒင်နီယယ်က သူ့ခွင်ထဲ ဝင်လာအောင် ပညာသားပါစွာဆွဲခေါ်လေသည်။

‘ဟိုမှာတွေ့လား ဒေါ်ဒေါ်၊ လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေတာ’

‘ဟုတ်ပဲ တော်၊ ရော့. . သားလေး. . ဒေါ်ဒေါ်ပိုက်ဆံတွေ ခဏအပ်ထားမယ်’

ပိုက်ဆံ ငါးထောင်က သူ့လက်ထဲ ရောက်လာပြီ။ မဖြစ်စလောက်လေးဆိုပေမယ့် မေမေနုအတွက် ဆေးဖိုးတော့ ရလောက်သည်။ ခုတစ်လော ခွင်ကြီးတွေ ပျောက်နေတာကြာပြီ။ တစ်ခုမှတို့ အလုပ်မဖြစ်တော့ လက်ထဲမှာ ရေက ခန်းနေပြီလေ။

‘ဒေါ်ဒေါ်. . လာ. . ကားပေါ်တက်မယ်’

ခွင့်လွှတ်ပါတော့ဗျာ။ ကိုယ့်အမေအရွယ်မှန်း သိပေမယ့် အိမ်က အမေက ပိုအရေးကြီးနေလို့ပါ။

ဒင်နီယယ်သည် ဒေါ်ရင်ငွေကို ကားပေါ်သို့တွန်းတင်ပေးလိုက်ပြီး လူကြားထဲမှာ ရောယောင်ကာ ချန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ကားထွက်သွားတော့မှ သူ သတိရသည်။ ဟိုမိန်းမကြီးဆီမှာ ငွေအပိုမှ ပါပါ့မလား။ တော်ကြာ ရွာပြန်ဖို့ စရိတ် မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီအဒေါ်ကြီးကို သားကောင်အဖြစ် ရွေးလိုက်တာ မှားများ မှားသွားပြီလား။

ဒင်နီယယ်ဘဝမှာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြီး နောင်တရနေတယ်ဆိုတာမျိုးမရှိပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နောင်တရချင်သလို နောက်ပြန်လှည့်ချင်သလိုဖြစ်နေသည်။

ရိုးတဲလူဆီက ယူတာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့်. . အဒေါ်ကြီးပုံစံက ချို့တဲ့တော့. .

အဒေါ်ကြီးပေးသွားသော ပိုက်ဆံကို ကိုင်ပြီး မှိုင်တွေနေသော ဒင်နီယယ်. . .

* * *

ပြည့်ကျပ်နေသော လူတွေကြားထဲမှာ ဟိုကောင်လေးကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ရှာရင်း ပါမလာမှန်းသိတော့မှ သူမ အလိမ် ခံရလိုက်ရပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။

ကိုယ်မသိတဲ့သူစိမ်းတွေရဲ့ အလယ်မှာ ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ ပါရောလား။

သား ဆိုတာ အား . . . တဲ့။ ကိုယ့်နဲ့ဘေးမှာ သားတွေ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ ဘယ်လိုပဲ အားတင်းထား တင်းထား၊ မျက်ရည်က စို့ချင်လာသည်။

ဒီတစ်ခါလောက် သားတွေကို တမ်းတမိတာ မရှိတော့ပါ။

'ဟိုဘက်က အဒေါ်ကြီး ပိုက်ဆံအကြွေးလေး ထုတ်ထားမယ်'

ပိုက်ဆံ . . . ပိုက်ဆံနဲ့ တူတာဆိုလို့ တစ်ရွက်မှကို မကျန်တော့တာ။ ရှက်လည်း ရှက်၊ အားလည်း ငယ်မိသည်။

စပယ်ယာက ပိုက်ဆံထုတ်မပေးနိုင်သော ဒေါ်ရင်ငွေ့ကို စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်တော့သည်။

'ကားခ မပေးနိုင်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားမို့လို့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လိုက်စီးရဲတယ်နော်'

အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက ဒေါ်ရင်ငွေ့ဆီမှာ လာဆုံနေသည်။ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ အသံတွေတောင် တုန်လာသည်။

'ဒေါ်ဒေါ်မှာကားခပါလာပါတယ်ကွယ်၊ ကားပေါ်တက်ခါနီးကျမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့လိုက်ပို့မယ်ဆိုလို့ ခဏအပ်ထားမိတာ၊ ကားခက သူ့ဆီမှာ ပါသွားပြီ'

ဒေါ်ရင်ငွေ့ကို သနားလို့လား၊ စာနာလို့လား မသိ။ ဘေးနားက ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကားခထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုယ့်အမေလောက်ရှိတဲ့ အရွယ်ကိုမှ မညှာမတာ အယုံသွင်းပြီး လုပ်ရက်လေခြင်း။ ရွာပြန်ဖို့ စရိတ်မရှိတော့သလို သားလေးစုဘူးဆီသွားဖို့အားလည်း မရှိတော့ပါ။

ဝမ်းလည်း နည်းသလို အားလည်း ငယ်မိသည်။

သန်တုန်း မြန်တုန်း တက်လူအရွယ် လူငယ်ကလေးတစ်

ယောက်က သူမလို အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျလူ တစ်ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံကို ဒီလိုပဲ လိမ်ညှာ လှည့်ဖျားပြီး ယူရသတဲ့လား။ ရေသာခိုအချောင်ရယူလိုတဲ့စိတ်က ကလေးတွေဆီမှာ ဘယ်လောက်များ ကိန်းအောင်းနေပြီလဲ။

ဒေါ်ရင်ငွေသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကောင်းသောရှုထောင့်မှသာ တွေးခဲ့ဖူးသည်။ သားကလေးတွေ သူမရင်ခွင်နှင့် ဝေးနေစဉ် အတွင်းမှာ တိုးတက်မြင့်မားပြီး ဘဝအခြေအနေတင့်တယ်မည်ဟုသာ တစိုက်မတ်မတ် တွေးထင်ထားခဲ့သည်။

ယခု မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံလိုက်ရသော အတွေ့အကြုံကြောင့် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မတွေးဖူးသော အတွေးတွေ သူမခေါင်း ထဲ စုပြုံတိုးဝင်လာသည်။

အဲဒါကတော့ ငှါသားလေးတွေ ခုနက ကလေးတွေလိုများ ဖြစ်နေခဲ့လား...

အတွေးကလေးတစ်ချက် ဝင်လာတာနှင့်တင် ရင်ထဲမှာ ပူ လောင်လာသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သူမလက်ထဲမှာ စုဘူး နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်သော စာရွက်ကလေး ကျန်နေခဲ့သေးသည်။

ဘဘုန်းက သူမ စာမတတ်မှန်း သိ၍ ထိုစာရွက်ကလေး မပျောက်ပါစေနှင့်ဟု အထပ်ထပ်မှာလိုက်ပါသည်။

'ရင်ငွေ့ရေ... ဒီစာရွက်ကလေး ပျောက်ရင် စုဘူးနဲ့ နင် ဒီတစ်သက်တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ မပျောက်အောင် သေချာသိမ်းထား'

ဘဘုန်း မိန့်သလိုပါပဲ။ သတိသာ မထားမိရင် ပါသွားတော့မလို့။ ခုတော့ သားဆီသွားဖို့ လိပ်စာကလေး ကျန်နေသေးတာပဲ။ ဘာလိုသေးလို့လဲ... သားဆီရောက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာ။

ရင်ငွေ့မှာ အားကိုးစရာ သားကလေး စုဘူး ရှိနေသေးတာပဲ။ ရွာမပြန်ရလည်း ဘာအရေးလဲ။ သားရဲ့မွေးစားအမေကို စောင့်ရှောက်ရင်း၊ ပြုစုရင်း သားအနားမှာပဲ နေပစ်လိုက်မှာပေါ့။

သိပ်မကြာခင်မှာသူ့ သားနဲ့ တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့... အသိတွေကြောင့် ဒေါ်ရင်ငွေ့ ခမျာ ပျောက်နေတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အပျော်လေးတွေ ပြန်ရလာပြီး တက်တက်ကြွကြွလေး ဖြစ်လာသည်။

ကားခအလှူရှင်ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်သလို မသွား တတ် မလာတတ်မို့ အကူအညီတောင်းရသေးသည်။

ကောင်မလေး ပြောတဲ့ မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီး ဟိုမေးဒီစမ်းလုပ်ရင်း သားလေးနေတဲ့လမ်းထဲကို ရောက်လာသည်။

မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့သားမျက်နှာလေးကို မှန်းဆရင်း
ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ နှလုံးခုန်မြန်ပြီး မောဟိုက်လာသည်။

သားလေးကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးခူကြော်နှပ်ကလေး ချက်ကျွေး
ရဦးမယ်. . မေမေလာပြီ သားရေ. . .

သားတို့မြို့ပေါ်ကအိမ်တွေများ မြင့်မားလိုက်ကြတာ. . .
ရွာမှာလို အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီဆိုတာနှင့် ကောက်ဝင်သွားလို့မဖြစ်
လှေခါးထစ်တွေကို တက်ရသေးသည်။ နဂိုကမှ မောနေသော
ဒေါ်ရင်ငွေမှာအသက်ရှူမဝသလိုရင်ဘတ်ထဲမှာ ဆွဲပြီးဆုပ်ထား
သလို ကျပ်လာသည်။

သားဇောကပ်နေပြီမို့ ကြိုးစားပြီး ရောက်အောင် တက်ခဲ့ရ
သည်။ မောလိုက်တာများ အသက်ထွက်သွားမလား ထင်ရသည်။

သားလေး အိမ်ထဲမှာ ရှိနေပါစေ။ သားမျက်နှာကလေးကို
တန်းပြီးတွေ့ရပါစေဘုရား။ ဒေါ်ရင်ငွေက ကြိုတိပြီး ဆုတောင်းရင်း
တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

'ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်'

မေမေ့ကို ထမင်းခွဲကျွေးနေသောဒင်နီယယ်က တံခါးထဲ
ဖွင့်ပေးသည်။ တံခါးဝမှာပေါ်လာတာကသူဘတ်ခဲ့သော တောထဲ
အဒေါ်ကြီးမျက်နှာ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ကြောင်ပြီးကြည့်နေခဲ့သည်။

'မင်း. . မင်းက ဒီအိမ်ကလား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်. . . ပိုက်ဆံ ပြန်လာတောင်းတာ
လား'

ဒင်နီယယ်က ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်မေးသည်။

'ဒါ မမနုတို့အိမ် မဟုတ်လား'

'ဒေါ်ဒေါ်က မေမေနုည့်သည်လား. . ဒါဆို လာလေ. .
မေမေနုက လေဖြတ်ထားလို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်တာကြာနေပြီဗျ'

'ဒါဆို. . ဒေါ်ဒေါ်သားလေးစုဘူးရောဟင်. . သူနဲ့ တွေ့ပါ
ရစေကွယ်'

စုဘူး ဆိုပါလား. . ဘုရား. . ဘုရား. . ဒီမိန်းမကြီးက ငါ
အမေများလား။ တစ်လောကလုံး ဇောက်ထိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား။
ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ စုဘူးဟာ ကျွန်တော်ပဲလို့ ဖွင့်မပြောရဲအောင်
ကို သွေးကြောင်နေမိသည်။

ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် နေသားကျနေပြီပဲ။ မေမေ. . ဘာလာ
လုပ်တာလဲ။

'စုဘူးဆိုတဲ့ကောင်က သူ့အမေကို ဒီတစ်သက်မတွေ့ချင်
တော့ဘူးတဲ့. . ပြန်ပါတော့ဗျာ. . ရော့ ဒီမှာ အဒေါ်ပိုက်ဆံတွေ. .
ပြန်ယူသွားပါ'

သူဟာ စုဘူးပါလို့ ဖွင့်မပြောပေမယ့် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဒီကလေးဟာ သူမ သားမှန်း ဒေါ်ရင်ငွေ့ သိသွား ပါပြီ။

‘သား... သားလေး... မေမေလေ... မေမေ့ကို မမှတ်မိ တော့ဘူးလားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်... မမှတ်မိတော့ဘူး။ တကယ်လို့ မှတ်မိခဲ့ရင် လည်း မှတ်မိတဲ့ အဲဒီမှတ်ဉာဏ်ကို တစ်စစီဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်မယ်... ရှင်းလား’

‘မေမေ့ကို အဲဒီလောက်တောင် နာကြည်းနေပြီလား သား ရယ်’

‘မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ဘဝ အခု ဘာဖြစ်နေသ လဲဆိုတာ မြင်ပြီ မဟုတ်လား... ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ပါတော့ဗျာ၊ ဖြစ်ချင်တာက ဆရာဝန်၊ ဖြစ်နေတာက ခါးပိုက်နှိုက်... သွားပါတော့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... သွားပါတော့... အား...’

အာခေါင်ကို ခြစ်ကာ အရှူးကြီးတစ်ယောက်လို အော်နေ သောသား... အမေ့ကို ရန်သူတစ်ယောက်လို စိမ်းစိမ်းကားကားနှင့် ငြိုးမာန်ဖွဲ့လေသလား သားရယ်...’

သားလေး ဒီလိုဘဝကို ရောက်အောင် မေမေ တွန်းပို့ခဲ့တာ

မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ့စေတနာတွေကို သား နားမလည်လည်း မေ မေ ခွင့်လွှတ်နေမှာပါ။

မေမေ့သားလေးစုဘူးက ဆရာဝန် မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့။ ကား တွေ ထည်လဲစီးနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီး မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့... ဒါ ဆို ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... ကမ္ဘာကျော်မယ့် ခါးပိုက်နှိုက်ကြီးလား... ဟုတ်လား...’

‘မှားပြီ... မေမေ မှားသွားပြီ သားရယ်... ငါ့သားလေး ဒီလို လမ်းမှားရောက်မယ်မှန်းသိရင် မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ထားပြီး လိုသ လို ပုံသွင်းယူမှာပေါ့... ခုတော့ သားရယ်...’

မချီတင်က ဆိုရင်း ဒေါ်ရင်ငွေ့အသံတွေ တုန်လာသည်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာသည်။

‘ခုချိန်ကျမှ ခင်ဗျား လာပြန်ခေါ်လည်း ကျွန်တော် မလိုက် နိုင်တော့ဘူး... ပြန်ပါတော့ဗျာ’

ခရီးဝေးက လိုက်လာရတဲ့အမေ့ကို မသနားတော့ဘူးလား။ မေမေ့ပိုက်ဆံတွေယူသွားလို့ ဘာမှမစားရဘဲ ငိုက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေတာကိုရော သား မသိတော့ဘူးလား... ရက်စက်လိုက်တာ သားရယ်။

တင်းထားသမျှ စိတ်ဓာတ်တွေက အဆုံးစွန်အထိ ကျဆင်း

သွားတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ တုန်ခါပြီး မောဟိုက်လာသည်။ နဂိုနှလုံးရောဂါအခံရှိသော ဒေါ်ရင်ငွေ အမောဖောက်လာလေသည်။ သားမျက်နှာလေးကို ဝအောင်ကြည့်ပြီး ပြန်ဖို့ အားယူလိုက်သည်။

‘သား.. သားလေး.. မေမေ သွားတော့မယ်.. လိမ္မာပါ သားရယ်.. ပြန်ပြီး ပြုပြင်လို့ရပါတယ်.. မေမေသားတွေကို မေမေ တို့နေခဲ့တဲ့ လယ်စောင့်တဲလေးကနေ စောင့်နေမယ်နော်.. အနှစ်နှစ် ဆယ်လောက် လွမ်းခဲ့ရတဲ့ သားမျက်နှာလေးကို ဝအောင် ကြည့်သွား ပါရစေကွယ်..’

ရင်ထဲမှာရှိသမျှကို ဖွင့်အန်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် လှေခါးထိပ်ဆီအရောက်မှာ.. ဒေါ်ရင်ငွေသည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

မေမေလို့ခေါ်ဖို့ ရင်လေးနေသော စုဘူးသည် မျက်စိရွှေမှာဖြစ်ပျက်သွားသော မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်တွေပူပြီး မသိစိတ်ကပေါ်ပေါက်လာသော သားတစ်ယောက်၏ချစ်ခြင်းဖြင့် ဒေါ်ရင်ငွေဆီ ပြေးသွားမိရင်း

‘မေမေ.. မေမေ’

ဟု စိုးရိမ်တကြီးအော်ခေါ်ရင်း အမေကိုယ်လေးကို ပွေ့နှံ့ကာ လှေခါးထစ်တွေကို ဖြတ်နင်းကာ ပြေးဆင်းလာမိသည်။

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

ဖြစ်ပျက်သွားသောအခြေအနေတွေက အံ့ရမ်းကို ပြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ စုဘူးသည် အမေ့ကို ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ရုံသို့ခေါ်သွားပြီး ပြပေးသည်။ အမေ့ကို CCU (Coronary Care Unit) နှလုံးကြပ်မတ်ကုသဆောင်တွင် တင်လိုက်ရသည်။ အရောက်မြန်လို့ အမေ အသက်ရှင်တာတဲ့လေ..

ဒင်နီယယ်က အမေ့လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသောစာရွက်ကလေးကို ယူကြည့်မိသည်။ သူ့လိပ်စာနှင့်အတူ ဒေါက်တာသန့်စင်၏ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီ နာမည်ကိုသူကြားဖူးနေသည်။ကိုကိုစာဝါနှင့်များ ပတ်သက်နေမလားကိုကိုကိုကို မွေးစားဖို့ခေါ်သွားတာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုတာ သူမှတ်မိနေသေးသည်။

မေမေအခြေအနေကအကောင်းကြီးမဟုတ်သေးတော့.. ကိုကိုစာဝါနှင့်အဆက်အသွယ်ရရင် ကောင်းမှာပဲ.. မေမေက သူ့သားကြီးကို သိပ်ချစ်ရှာတာ..

ဒင်နီယယ်က သူ့အစ်ကိုနှင့် အဆက်အသွယ် ရလိုချင်အောင် ဒေါက်တာသန့်စင်ဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှဖုန်းပြန်ထူးသံကြားရသောအခါ

‘အန်ကယ်က ဒေါက်တာဦးသန့်စင်လား ခင်ဗျ’

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

'ဟုတ်ပါတယ်'
 'အန်ကယ်ကို တစ်ခုလောက်မေးခွင့်ပြုပါ'
 'ဘာများ မေးချင်လို့လဲကွဲ့'
 'ဒေါ်ရင်ငွေကို သိပါသလား အန်ကယ်၊ ( )ရွာတလေ'
 'ဒေါ်ရင်ငွေဆိုတာ သားလေးစာဝါတို့အမေ မဟုတ်လား၊
 သူက အခုဘယ်မှာလဲ'

ထုခန့်မိမတတ် ဝမ်းသာမိသူက ဒင်နီယယ် ဖြစ်သည်။
 မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကိုစာဝါနှင့်ပြန်တွေ့ခွင့်ရတော့မည်။

'အန်ကယ်. . ကျွန်တော်က ကိုကိုစာဝါရဲ့ညီ စုဘူးပါခင်ဗျ၊
 ကိုကို့ကို ကျွန်တော် အရမ်းသတိရနေတယ်လို့ ပြောပေးပါလား
 အန် ကယ်. . အခု မေမေက heart attack ရလို့ ( )ဆေးရုံမှာ
 တင် ထားရတယ်'

'ဟာ. . ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အန်ကယ် ခုပဲ သားကြီးကို ခေါ်
 ပြီး လာခဲ့ပါ့မယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ
 မယ်'

ပျော်လိုက်တာ ကိုကိုရာ. . .
 ကိုကိုက ခုချိန်လောက်ဆို ခန့်ချောကြီး ဖြစ်နေလောက်

ဆောင်ညှိသီတလ

ရောပေါ့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုကိုစာဝါက ချောပြီးသားလေ. .
 ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ စုံတိုင်း ကိုကို့ကို လွမ်းသလို ညီလေး
 တွေကို တမ်းတခဲ့ရတဲ့ ကောင်ပါကွာ. .

ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာတော့ပါဘူး. . တို့ညီအစ်ကိုတွေ ပြန်
 ဆုံရတော့မှာပါ. . . ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့အတူ မျှော်လင့်ရဦးမှာပဲ
 လေ. . . .

* * *

ဆောင်ညှိသီတလ

စာဝါသည် ဒယ်ဒီခေါ်လို့ ထလိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် ဆေးရုံ
ရောက်တော့ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ တစ်သက်မမေ့နိုင်သည့် ခါးပိုက်
နှိုက်တစ်ကောင်၏ မျက်နှာကို ကျက်သရေမရှိစွာ တွေ့လိုက်ရသော
အခါ သွေးတွေက ချက်ချင်းပင် ဆူလာသည်။ မိုက်သွေးတွေ ကြွလာ
သည်။

ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် စာဝါက ဒင်နီယယ်၏မျက်နှာ
ကို ဆွဲပြီး ထိုးပစ်လိုက်သည်။

'ငါ့ပိုက်ဆံအိတ် နှိုက်တဲ့ကောင်... ကဲကွာ... စာဝါတဲ့...
မင်း ငါ့ကို တစ်ခါပဲ ကျောလှိုရမယ်ကွ... ဟေ့ကောင်... ထစမ်း
နှုတ်ခမ်းမှသွေးတွေကို သုတ်ရင်း ဒင်နီယယ် ပြန်ထလာ

ဆောင်ညပြာသိုတုန

သည်။ သူလည်း ယောက်ျားပျိုလေးပဲ... အရှက်ဆိုတာ ရှိသေးတာ
ပေါ့... လူပုံအလယ်မှာခါးပိုက်နှိုက်လို့ပြောပြီး ဆွဲထိုးခံရတာလောက်
ရှက်စရာကောင်းတာ ရှိပါဦးမလား။

ဒေါက်တာသန့်စင်လည်း ကြောင်ပြီး သတိလက်လွတ်ဖြစ်
နေရာမှ စာဝါကို ဝင်ဆွဲပြီးထိန်းလိုက်ရသည်။ စာဝါအတွက် ရန်ဖြစ်
ရတာ သိပ်မဆန်းပေမယ့်... သူ့အတွက်ကတော့ ဒီလိုဆေးရုံမျိုးမှာ
သူ့တပည့်တွေ များစွာရှိနေတာမို့ ရှက်ဖို့ ကောင်းပါသည်။

'မဆွဲနဲ့ ဒယ်ဒီ... ဟိုတစ်ခါက ဒယ်ဒီဆေးဝယ်ခိုင်းတဲ့ ပိုက်
ဆံတွေ ဒီကောင် နှိုက်သွားတာ'

'မင်းမှာ လူစိတ်မရှိဘူးလား... ရတယ် ဟေ့ကောင် သတ္တိ
ရှိရင် one by one ပဲ... ကြိုက်တဲ့နေရာရွေး'

လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားသူတွေ ရောက်လာပြီး ဆေးရုံမှာ
ရန်မဖြစ်ဖို့ လာပြီး တားမြစ်ကြသည်။

သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်က

'ဒေါ်ရင်ငွေရဲ့လူနာရှင် ရှိပါသလားရှင်... ဒေါ်ရင်ငွေရဲ့
လူနာရှင် ဘယ်မှာလဲ'

ဆိုပြီး မေးသံကြားရသည်။ စာဝါက မေမေ့နာမည် ကြား
လိုက်ရ၍ အံ့ဩနေသည်။

ဆောင်ညပြာသိုတုန

ဒင်နီယယ်က

'ရှိပါတယ် ခင်ဗျ. . ကျွန်တော်ပါ. . မေမေ ဘာများဖြစ်လို့
လဲဟင်'

'ရှင်အမေ သတိပြန်ရလာပြီ. . လာ. . မြန်မြန်လိုက်ခဲ့'
ဦးသန့်စင်လည်း အခုမှ ဆက်စပ်ပြီး တွေးကြည့်လို့ရတော့
သည်။ ဒါဆို ဒီကောင်လေးက သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့. . စုဘူး ဆိုတာ
များလား. .

'ခဏ. . ခဏနေပါဦး. . သားက စုဘူးဆိုတာလား'

'ဟုတ်ပါတယ်. . အန်ကယ်က ဒေါက်တာသန့်စင်လား. .

ဒါ. . ဒါဆို. . ကိုကိုရော. . ကိုကိုစာဝါ ဘယ်မလဲဟင်'

ဘုရား. . ဘုရား. . ငါထိုးလိုက်တာ ငါ့ညီဆိုပါလား။ စုဘူး
ညီလေး စုဘူး တဲ့။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီလေးရာ. . ကိုကိုညီလေးက
ဆရာဝန်သိပ်ဖြစ်ချင်တာ. . အခု ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ. .

ဝမ်းနည်းစိတ်၊ ယူကြုံးမရစိတ်တွေက သူ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်
သိပ်နေသည်။ ညီလေးကိုခေါ်ဖို့ သူ မနည်းအားယူနေရသည်။

'ညီ. . ညီလေး. . ညီလေးရေ. . စုဘူး'

'ကိုကို. . ကိုကိုစာဝါ'

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖက်ပြီး ငိုမိကြသည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

လူမမယ်အရွယ်လေးကတည်းက ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ ညီလေးကို
ဒီလိုပုံစံ၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင်
မမက်ခဲ့ဖူးဘူး။

'ကိုကို. . ကိုကို လုပ်ပေးထားတဲ့ ချိုးရုပ်ကလေး ညီလေး
သိမ်းထားတာ ခုထိရှိသေးတယ် သိလား'

'ကိုကိုလည်း ညီလေးအတွက် မှန်းပြီး ဝယ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ
လေးတွေသိမ်းထားတယ်. . ညီလေး နာသွားလားဟင်. . အဖြစ်ဆိုး
လှချည်လား ညီလေးရာ'

စုဘူး၏လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျနေ
သော စာဝါ။

'ညီလေးရှေ့မှာ ကိုကိုတစ်ယောက်လုံးရှိနေပြီပဲ. . ညီလေး
ကြိုးစားမှာပါ ကိုကို. . မေမေဆီသွားရအောင်နော်'

ဒေါက်တာသန့်စင်က ဒေါ်ရင်ငွေကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
'ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိရဲ့လား မရင်ငွေ. . ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း
ပါဦး. . ဘယ်သူလဲလို့'

စုဘူးဘေးမှာရပ်နေတဲ့သူဟာ သားကြီးစာဝါပဲ. . ဟုတ်ဝါ
တယ်. . စာဝါမှစာဝါအစစ်။ သားကြီးက ငယ်ရုပ်အခံနှင့်သိပ်တွော
သွားသည့်အတွက် ရုပ်ဖမ်းရတာ လွယ်ကူပါသည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

'သား.. စာဝါ.. သားမေမေကို ဂါရဝပြုလိုက်ဦးလေ'

စာဝါက ပေးပြီးရပ်နေသည်။ အမေကို နာကြည်းနေသမျှ နှုတ်မှ မေမေလို့ခေါ်ဖို့ ရာ အင်မတန်မှဝန်လေးနေမိသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝက လူတကာ သတ်မှတ်ထားတဲ့.. လူမိုက် အပေအတေတစ်ယောက်.. ညီလေးဘဝက လမ်းပေါ်က ခါးပိုက် နှိုက်.. ကျန်တဲ့ညီလေးတွေကရော ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ..

ဒါတွေအားလုံးကို မေမေဖန်တီးယူခဲ့တာပဲ။ မေမေကြောင့် မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။

'မေမေဆီ လာပါဦး သားရယ်'

လေသံယဲ့ယဲ့လေးဖြင့် ဒေါ်ရင်စဉ့်က လက်ယပ်ပြီးခေါ်ရှာ သည်။ ဒေါ်ရင်ငွေ၏အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးဦးသန့်စင်ကစာဝါ အကြောင်းသိပ်မပြောချင်ပေ။ နှလုံးရောဂါဆိုတာ.. အချိန်မရွေး ထဖောက်နိုင်တာ မဟုတ်လား။ သူမသား စာဝါသာ ဆယ်တန်းမ အောင်ဘဲ လူဆိုးလေးဖြစ်နေတာများ သိခဲ့ရင် ပိုပြီး ရင်ထုမနာဖြစ် ရှာမှာ။ မရင်ငွေက သူ့သားလေးကို သိပ်ပြီး မြှင့်မားစေချင်တာလေ။

ဦးသန့်စင်သည် စာဝါကို အောင်မြင်အောင် ပုံဖော်မပေး နိုင်သည့်အတွက် တာဝန်မကင်းသလို ခံစားရသည်။

စာဝါက ဒေါ်ရင်ငွေအနားမှာ ခြေစုံချပြီ ရပ်လိုက်သည်။

'မေမေ့ကို မုန်းနေပြီလား သားရယ်၊ မေမေ ဘာမှထပ်မသိ ချင်တော့ဘူး၊ သိဖို့ အင်အားမရှိတော့ဘူး သား၊ မေမေ အိမ်ပြန်ချင် ပြီ.. မေမေ့အခြေအနေ မေမေသိနေပါပြီ။ မေမေ ဒီနေရာမှာ မသေ ချင်ဘူး သားရယ်၊ သားညီလေးတွေကို ခေါ်ပြီး မေမေတို့နေခဲ့ဖူးတဲ့ လယ်စောင့်ထဲကလေးဆီ ပြန်ကြရအောင်နော်.. မေမေ့နောက်ဆုံး ခရီးကို သားတွေအားလုံး လိုက်ပို့ပေးဖို့ မေမေတောင်းပန်ပါတယ်၊ သားညီလေးတွေ သွားခေါ်ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်'

စကားအရှည်ကြီးပြောပြီးနောက် မောဟိုက်ကာ အသက် ကို လှပြီးရှုနေရသောမိခင်ကို စာဝါ သနားလာသည်။ ဘယ်လောက် ပဲ နာကြည်းပါစေ.. အမေမေတ္တာကို တိတ်တခိုးမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတာ သူပဲ သိသည်။

အမေ့မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို အသနားခံသလို သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာမည့်စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ငဲ့လင့်နေသလိုရှိသည်။

'လိပ်စာပြောလေ.. ကျွန်တော် သွားခေါ်လာပေးမယ်'

'ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ' အမေက သူ့အကျိုးကိုထိုးပြနေသည်။ စာဝါ သတိရနေသေး သည်။ သူတို့ငယ်စဉ်က အမေသည် သူ့အတွင်းခံအကျိုးအိတ်တစ် ကလေးထဲတွင် ပိုက်ဆံတွေကိုခေါက်ပြီး သိမ်းထားတတ်သည်။

စာဝါက အမေပြသောနေရာမှ စာရွက်ကလေးခေါက်ထား
တာကို ယူပေးလိုက်သည်။

'မေမေ စာမဖတ်တတ်ဘူး သား. . သား ဖတ်ကြည့်ပြီး စုံ
စမ်းပေးပါကွယ်'

စာဝါက အထိတ်တလန့်ဖြင့် အမေ့ကိုကြည့်မိသည်။ အမေ
စာမတတ်တာ သူ့ဘာဖြစ်လို့ မသိခဲ့တာလဲ။ ဘာလို့ ဒီလောက်ညံ့ဖျင်း
ရတာလဲ။ စာမတတ်တဲ့အမေဆီ စာတွေရေးပြီး သက်သက်ညှဉ်းဆဲ
သလိုဖြစ်နေပြီလား။ စာပြန်မရေးလို့ စိတ်နာခဲ့ဖူးသည်။ အထင်လွဲ
ခဲ့ဖူးသည်။

'မေမေ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ. . အိမ်မှာပဲ အသေခံမယ်. . သား
မေမေ အိမ်ပြန်ပါရစေ'

အိမ်ပြန်ဖို့ တစ်ချိန်လုံးတောင်းဆိုနေသောမေ့ကို စာဝါ
သနားလာသည်။

ဒယ်ဒီကိုကြည့်မိတော့ ဒယ်ဒီက တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရ
သည်။ စာဝါကို အပြင်ထွက်ဖို့ လက်ပြနေသည်။

'မေမေ. . ခဏနေနော်. . ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်'

မေမေလို့ သူ့နှုတ်က အလိုလို ထွက်သွားသည်။ ဒယ်ဒီက
သူ့နောက်မှလိုက်လာသည်။

အခန်းအပြင်ရောက်တော့ ဒယ်ဒီက
'သား. . သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်ပါတော့ကွယ်. .
ဒယ်ဒီ မေးပြီးသွားပြီ. . သားအမေ အခြေအနေသိပ်မကောင်းဘူး၊
ဒါကြောင့် သူ့ဆန္ဒအတိုင်းသာ လုပ်ပေးလိုက်ပါတော့'

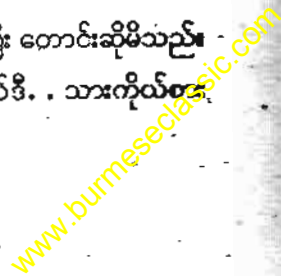
စာဝါသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။
အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လုံး ခွဲပြီးနေရတဲ့ အမေ။
ခုပြန်တွေ့တော့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့လား. . ဝိတစ်ခါ

မေမေက သားတို့ကို အပြီးခွဲသွားတော့မှာလား။
'သိပ်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့သားရယ်. . သားက အကြီး
ဆုံးဆိုတော့ စိတ်ကိုတင်းထားမှပေါ့. . စုဘူးနဲ့သားအမေကို ရွာပြန်
ဖို့ ဒယ်ဒီ ကားငှားပေးမယ်၊ သားက ကျန်တဲ့ညီသုံးယောက်ကို အမြန်
ဆုံးရှာပြီး လိုက်ခဲ့ပေတော့'

ပြောသာ ပြောရသည်။ မေမေ့အခြေအနေက ရွာပြန်ဖို့ဖြစ်
ပါမလား။
လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ရွာကို
ရှောရှောရှူရှူမှရောက်ပါမလား။

စာဝါသည် ဒယ်ဒီရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းဆိုမိသည်။
'မေမေ့ကို ရွာအရောက်ပို့ပေးပါ ဒယ်ဒီ. . သားကိုယ်တင်'

စာဝါသည် ဒယ်ဒီရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းဆိုမိသည်။
'မေမေ့ကို ရွာအရောက်ပို့ပေးပါ ဒယ်ဒီ. . သားကိုယ်တင်'

ဒယ်ဒီ လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်ပေးပါ. . အဲဒီအတွက် ဒယ်ဒီဖြစ်စေချင်
သလို သားနေပေးပါမယ်'

ဒယ်ဒီက ခေါင်းကိုညိတ်ပြုသည်။ သူ့ဆံပင်လေးတွေကို
သပ်တင်ပေးရင်း နှစ်သိမ့်ပေးပါသည်။

'သားအရေးဟာ ဒယ်ဒီအရေးပဲပေါ့. . ဘာခွဲခြားနေစရာ
လိုလို့လဲ သားရယ်'

ဒီလောက်ဆို သူ စိတ်ချသွားပါပြီ။ မေမေအနားမှာ ဒယ်ဒီ
တစ်ယောက်လုံး ပါနေပြီပဲ။

မေမေ သိပ်ပြန်ချင်တဲ့ အိမ်လေးဆီ အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်ပါ
စေတော့. . .

* * *

ဘောလုံးကို သိပ်ပြီး ခဲရာခဲဆစ် မရှာလိုက်ရပါ။ ရန်ကုန်က
လိပ်စာအတိုင်း လိုက်သွားတော့ ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိပုံရသော
အိမ်လေးကို တွေ့ရသည်။ အိမ်ထဲမှ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်
ရှိမည့် မိန်းမဝစ်ယောက် ထွက်လာပြီး

'ဘာကိုစွန့်လိုလဲ'

ဟု မေးသည်။

'ဒါ ဦးပန်းလှတို့အိမ်လား ခင်ဗျ'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဘောလုံးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ'

'ဪ. . မောင်လေး မရှိဘူး၊ အလှပြင်ဆိုင်သွားတယ်. .

သူနဲ့တွေ့ချင်ရင် ( )လမ်းက ဥဩချိုအလှပြင်ဆိုင်ကို လိုက်သွား

စာဝါ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ဘောလုံးက ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဘာကိစ္စ အလှပြင်ဆိုင် သွားရတာလဲ။ ဧကန္တ ဆံပင်တွေဘာတွေများ သွားညှပ်နေသလား။

သိပ်ပြီး စဉ်းစားမနေဘဲ စာဝါက 'ဥဩချို' အလှပြင်ဆိုင်ကို လိုက်ရပြန်သည်။ သူဝင်လာတာလည်း တွေ့ရော အလှပြင်ဆိုင်က မာမီကြီးငယ်တွေက ဝိုင်းပြီး ရှိုးကြတော့သည်။ သူတို့၏အကြည့်တွေ က ကျောချမ်းချင်စရာကောင်းသည်။

'ဟဲ့ကောင်မတွေ... ပြူးပြီပဲ ကြည့်မနေကြနဲ့၊ ဒီမှာ အနေ ရခက်နေပြီဟဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ... ဟဲ့... အမေဆူနေပြီ၊ မျက်နှာပိုးတွေ သတ်ထားကြဟေ့'

မာမီတို့ရဲ့အမေက ဘယ်သူများလဲ။

'ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး'

'ဟိုလေ... ဘောလုံးနဲ့တွေ့ချင်လို့'

သူ့အသံနဲ့အတူ မာမီတွေရဲ့ရယ်သံတွေက လိုက်ပြီးထွက် လာသည်။

'ဟိ... ဟိ... ဘောလုံးနဲ့ တွေ့ချင်တာများ ဘောလုံးတွင် သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလှပြင်ဆိုင်မှာ လာရှာရတယ်လို့'

'ဘောလုံးဆိုတာ ဘာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး ရှင်က ဘယ်သူလဲ... ဘာကိစ္စ ကျွန်မနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ'

မိုးကြိုးအပစ်ခံရတဲ့သို့တွေ ဘယ်လိုနေသလဲတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ဦးခေါင်းခွဲနှစ်ခြမ်း ပြန်းပြန်းကွဲသွားသလို ခံစားလိုက် ရသည်။

ဘောလုံးရဲ့ငယ်ဘဝပုံရိပ်ကလေးတွေ အာရုံမှာ ထင်ဟပ် လာလေ ကိုယ့်မြင်လွှာရှေ့မှာ ရှိနေသော မိန်းမလျှာလုံးလုံးဖြစ်နေ သည့် ညီလေးကို နှမြောမိလေပင်။

မေမေရယ်... ညီလေး ဘောလုံး ဘာဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ လာကြည့်လို့ပါဦး။ အိမ်မှာ အရေရင့်ဆုံး၊ သတ္တိအကောင်းဆုံးကလေး က သူစိမ်းတွေလက်ထဲမှာ လုံးလုံးဘဝပြောင်းသွားရသလား။

'ညီလေး... ကိုကိုစာဝါလေ မှတ်မိလား... မှတ်မိရဲ့လား ဘောလုံး'

ဘောလုံးရဲ့ မျက်နှာက အစ်ကိုကို တွေ့လိုက်လို့ ဝမ်းသာ သွားပုံမရပါ။ မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲသိပ်မတွေ့ရဘဲ စိတ်မပါ လက်မပါ ပြန်ဖြေပုံက

'အင်း... အင်း... မှတ်မိပြီ... အခုလာတာ ဘာကိစ္စလဲ' စိမ်းသက်သက်နိုင်လိုက်တာ။

စာဝါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် နှစ်တွေကြာလို့ သူစိမ်း
ဆန်သွားတာနေမှာ ဆိုပြီး စိတ်ဖြေယူရသည်။

‘မေမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ လာခေါ်တာ. . လိုက်ခဲ့
နော် ညီလေး’

‘ဘာအမေလဲ. . ခုမှ လာခေါ်မနေနဲ့. . ပေးတုန်းက တစ်
ယောက်မကျန် ပေးပစ်ပြီးတော့. .’

စာဝါက ဘောလုံးကို မနည်းဖျောင်းဖျာယူရသည်။ မလိုက်
ဘူး အတင်းလုပ်နေလို့ ဇွတ်ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ဒယ်ဒီဆီက ဖုန်းလာတာက မေမေအခြေအနေကို အားမရ
လို့ အမြန်လိုက်လာကြဖို့ ပြောသည်။

* * *

ဘောလုံးကို ခေါ်ပြီး တုံတုံနေတဲ့လိပ်စာနောက် လိုက်ပြန်
သည်။

အခြောက်မ ဖြစ်သွားတဲ့ ဘောလုံးအတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတုန်းမှာ တုံတုံတို့အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှဘွဲ့ရဇာတ်ပုံ
ကြောင့် ညီလေးနောက်တစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ယူမိပြန်သည်။

စာဝါက ဘွဲ့သာ မရတာ. . တုံတုံရဲ့ဘွဲ့ဝတ်စုံပေါ်က အဝါ
ရောင်အစင်းကိုတွေ့ပြီး သူ့ညီ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီဆိုတာ အတပ်သိလိုက်
သည်။

တုံတုံရဲ့မွေးစားအဖေအမေက သဘောကောင်းကြသည်။
ဖော်ရွေကြသည်။ တုံတုံ ဆေးခန်းထိုင်တဲ့လိပ်စာကို ပြောပြကြသည်။
အချိန်မရလို့ စကားစဖြတ်ပြီး တုံတုံရဲ့ဆေးခန်းတို့ လိုက်

ရပြန်သည်။ ဆေးခန်းရောက်တော့ တုံတုံနှင့်မတွေ့ဘဲ သူ့တပည့် တစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

‘ဆရာကို လာရှာတာလား... ဆရာ မရှိဘူး၊ ဒီနေ့ ချိန်းပွဲရှိ လို့သွားပြီ၊ ခဏနေ ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားပြီး အားပေးတော့မလို့’
‘ဘယ်က ချိန်းပွဲလဲ’

‘သူ့ကို စိန်ခေါ်ထားတဲ့လူရှိတယ်လေ... လက်ဝှေ့ထိုးမလို့ သွားတာ’

‘ငါ့ညီက ဆရာဝန် မဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့ လက်ဝှေ့ သမားဖြစ်နေတာလဲ’

‘အစ်ကို့ညီက ဆေးကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဆုတွေ အများကြီးရထားတာ မသိဘူးလား’

ညီလေးတုံတုံအတွက် သူ အများကြီးဂုဏ်ယူပါသည်။ ညီ လေး ပိုပြီး အားရှိသွားအောင် နီတွတ်လေးကို ဝင်ခေါ်ပြီး လိုက်အား ပေးဖို့ စဉ်းစားမိသည်။

‘အစ်ကိုတို့ လူတစ်ယောက်ဝင်ခေါ်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်လေ... ဒါနဲ့ သူ့လက်ဝှေ့နာမည်က ဘာလဲ’

‘ငရဲမီး’

* * *

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

စာဝါက သေချာ မှတ်ပြီး နီတွတ်မွေးစားအမေ နေသော လိပ်စာအတိုင်း သွားရပြန်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ညီအစ်ကိုတွေအားလုံး ဆုံဆည်းခွင့်ရတော့ မှာပဲ... မေမေမျှော်လင့်နေတဲ့ မေမေ့သားတွေ မေမေ့ဆီ လာကြ တော့မှာပါ။

တက္ကသိုလ်က ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ဟာ ငိုးငိုးရှင်းရှင်း လေးဖြင့် တစ်မျိုးတင့်တယ်နေပါသည်။

ဆရာမဟုယူဆရသော မျက်မှန်တပ်ထားသည့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပုတီး ထိုင်စိပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရ သည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

'အန်တီ. . ဒါ ဆရာမ ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်အိမ် ဟုတ်ပါသလား'

'ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်. . သားတို့က. . .'

'နီတွတ်လေးရဲ့အစ်ကိုပါ ခင်ဗျာ. . အမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ညီလေးကို ခဏလာခေါ်တာပါ'

'ဪ. . နီတွတ်လေးရဲ့အစ်ကိုတွေကိုး၊ ထိုင်ပါဦးကွယ်. . မင်းတို့ညီအကြောင်းတော့ မပြောချင်ပါဘူးကွယ်. . ခုလဲ လက်တွေ့ ထိုးဖို့သွားပြန်ပြီ၊ ပြန်လာရင် သွေးသံတရဲရဲနဲ့ အန်တီမှာ သူ့အတွက် စိတ်ပူပြီး ဆုတောင်းပေးနေရတာ. . ဒီကလေးဟာလေ စိတ်ထင်ရာ ငွတ်လုပ်တတ်တာဆိုးတာ. .'

ညီအငယ်နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့များ လာပြီး ဝါသနာ တူနေရတာလဲ။

ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း လက်တွေ့၊ ဒီတစ်ယောက်လည်း လက်တွေ့. . .

'နီတွတ်က ဘယ်သူနဲ့ယှဉ်ထိုးရမှာလဲ အန်တီ'

'အမယ်လေး. . . သူက စပြီး သွားစိန်ခေါ်တာတဲ့လေ. . သူ့ပြိုင်ဖက်က နာမည်ကျော် ငရဲမီးတဲ့. . ဒါကြောင့် အန်တီ စိတ်ပူ နေရတာပေါ့'

'ဟာ. . သွားပြီ. . ငရဲမီးဆိုတာ သူ့အစ်ကိုပဲ အန်တီ၊ မသိဘဲနဲ့ ညီအစ်ကိုချင်း ထိုးကြသတ်ကြတော့မယ် မဖြစ်ဘူး. . မဖြစ်ဘူး မြန်မြန်သွားတာမှ'

'စိတ်ညစ်ပါတယ်တော် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြမှန်းကို မသိဘူး'

ဘောလုံး(ဥသြချို)က ပွစိ ပွစိလုပ်ပြီး စာဝါနောက်ကို အစီပြေးလိုက်ရပြန်သည်။

အဲဒါလေ အမေ့ကြောင့်ပေါ့။ တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ပေးထားတာကိုး။ ညီအစ်ကိုချင်း ပြန်တွေ့တာတောင် မသိတော့ဘဲ ပြိုင်ဖက်လို ရန်သူလို ထင်နေကြပြီ. . .

* * *

www.burmeseclassic.com

ငရဲမီးက တုံးကျော်ကိုအလစ်ချောင်းပြီး ဘယ်ကို အယောင်ပြကာ ညာဝိုက်လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။ တုံးကျော် အငိုက်မိသွားသည်။ ဒီကောင်ရဲ့ ဘယ်ဝိုက်လက်သီးကို ရှောင်နေချိန်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသားနာတော့ ပိုပြီး သွေးဆူလာသည်။

တုံးကျော်က အတင်းလိုက်ပြီး ထိုးလေ... ငရဲမီးက ရှောင်လေ... အမှန်က တုံးကျော်ကို တမင် မမော,မောအောင် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ချို့မှာတော့ တုံးကျော်ကို ရှောင်လိုက်စဉ်မှာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး တုံးကျော်၏ ခူးပျံ့က သူ့မေးစေ့နှင့် ဝမ်းဆက်ဖြစ်သွားသည်။ နာလိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်မရှိတော့။ ဒါပေမယ့် ဒီပွဲမှာ သူ့နှုံးလို့မဖြစ်

ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်စာပေ

ဘူး၊ ဒီကောင်က စိန်ခေါ်ထားတဲ့သူဆိုတော့ နှုံးသွားရင် ကိုယ့်သိက္ခာပဲ ကျမှာ။

ကိုယ်ကလည်း သူ့အသားကို နာအောင် ထိုးရမှ... သူ့စာလည်း ကိုယ့်အသားကို နာအောင်ထိုးဖို့ ချောင်းနေသည်။

တကယ်လို့သာ ငရဲမီးဟာ သူ့အစ်ကိုမှန်းသိရင် တုံးကျော်က ဆက်ပြီးထိုးပါဦးမလား။ တုံးကျော်ဟာ သူ့ညီလေးဆိုတာသိရင် ငရဲမီး ဘယ်လိုခံစားသွားရမလဲ။

စာဝါ နည်းနည်းနောက်ကျသွားပါသည်။ သူ့ရောက်သွားချိန်မှာ သူ့ညီနှစ်ယောက်ဟာ သူ့သေကိုယ်သေ ရေကုန်ရေခန်းယှဉ်ပြိုင်ပြီး ထိုးသတ်နေပြီဖြစ်သည်။ တားဖို့အချိန်မရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ နာကျင်ခံစားရသည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ နီတွတ်လေးက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အနီးထုပ်ကလေးထဲမှာကတည်းက အစ်ကိုတွေ ဝိုင်းပြီး ချစ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ကိုယ့်ညီနှစ်ယောက် ထိုးသတ်နေတာ ကြည့်ရသည့်သတ္တိ သူ့မှာမရှိပါ။ ခေါင်းကိုင့်ရင်း မျက်စိကိုမှိတ်ထားမိသည်။

ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်စာပေ

ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရသည်။ ကြေကွဲရသည်။ ဘဝရဲ့အချိုး
အကွေ့မှာ ညီအစ်ကိုတွေ ပြန်ဆုံရပုံက မလှပပါလား။

‘ငရဲမီးကွ’

‘တုံးကျော်ကွ. . ထိုးထား. . လုံးဝမလျှော့နဲ့’

အဲဒီအသံတွေဟာ နားထဲကို သံရည်ပူတွေ လောင်းထည့်
သလို ပူလောင်စေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးလာသည်။ မျက်
ရည်တွေ စို့လာသည်။ သူ့လက်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ထိန်းကျောင်းလာ
ခဲ့တဲ့ ညီလေးတွေပဲ မချစ်ဘဲ နေပျံမလား။

ဘုန်းကြီးကျောင်းက ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်လေးတွေ ရရင်
တောင်မှ မစားရက်ဘဲ အိမ်အပြန်ယူသွားပြီး ညီလေးတွေကို ကျွေး
ခဲ့တဲ့သူပါ။

နီတွတ်လေးက သူ့ကို မှတ်မိချင်မှမှတ်မိတော့မည်။ တုံတုံ
လေးကရော သူ့ကိုသိပါဦးမလား။

စာဝါ သိလိုက်တာတစ်ခုက သူ့ငိုနေမိပြီဆိုတာပါပဲ။ သည်း
ခံပြီး ဆက်ကြည့်ဖို့အင်အား သူ့ဆီမှာမရှိတော့ပါ။

စာဝါသည် ကြိုးဝိုင်းအတွင်းသို့ ဇွတ်ဝင်ပြေးသွားပြီး ပရိ
သတ်အားလုံး ကြားအောင် အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးကြပါခင်ဗျာ. . ဟောဒီ ငရဲမီး’

နဲ့တုံးကျော်ဟာ တကယ်တော့ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေပါ. . . တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ညီအစ်ကိုမှန်းမသိလို့ ထိုးသတ်နေကြတာကို
အစ်ကို ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မကြည့်နိုင်တော့လို့ ဒီနေ့ပွဲကို
ရပ်ဆိုင်းဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်. . . ရွာမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အမေ
အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ပါခင်ဗျာ’

စာဝါသည် တုံတုံနှင့် နီတွတ် လက်ကို ဆွဲပြီး ထွက်လာမိ
သည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးနေကြသောအသံတွေ
ကို လျစ်လျူရှုပြီး ထားရစ်ခဲ့သည်။

သူတို့ အမေဆီ အမြန်ရောက်ဖို့ လိုနေသည်။

* * *

(ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာများ ပေးပို့လိုပါက
အမှတ်-၄၁၊ မြေညီထပ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ရုပ်ရှင်၊
လမ်း ၉၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

ကားတစ်တန်၊ လှည်းတစ်တန် စီးပြီး ငယ်ငယ်တုန်းက နေ ခဲ့ဖူးသည့် ပတ်ဝန်းကျင်လေးကို လွမ်းဆွတ်စွာပြန်လာခဲ့ရသည်။ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ မိုးရေခဲချိုးခဲ့တာ . . . လယ်ပုစွန်လုံး တွေ နှိုက်ခဲ့ကြတာ . . . ငါးဖမ်းခဲ့ကြတာတွေဟာ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ လတ်ဆတ်နေတုန်းပါပဲ။ အတိတ်ဟာ အတိတ်မှာပဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့ ပြီလား။

ခုချိန်မှာတော့ ခပ်တန်းတန်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေကြသော ညီတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့ သက်ပြင်းချရသည်။ အနေဝေးလို့ ဒီလိုစိမ်း ကုန်ကြတာလား။

စီးလာသောလှည်းက တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ လှည်းမောင်း သူက ကြိမ်နဲ့တို့လည်း နွားက ဆက်မသွားဘဲ ပေပြီး ရပ်နေပါသည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

'ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို'
စာဝါက မေးတော့ လှည်းသမားက ရှင်းပြသည်။
'ဒီနွားက ကလေးမွေးထားတာ မကြာသေးဘူး အစ်ကို့ဒီ အချိန်က သူ့သားတွေကို နို့တိုက်နေကျအချိန်မို့လို့ သတိရပြီး ရပ် ရပ်သွားတာ'

တိရစ္ဆာန်တောင်မှ သားသမီးကို သတိရသေးတာပဲ။မေမေ ကရော . . . မေမေလည်းသားတို့ကို သတိရနေမှာပဲနော် . . . မေမေ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်တောင် အထီးကျန်ခဲ့ရှာမလဲ။

'နွားလေး သနားပါတယ်ဟယ်'
နွားမကြီးဆီမှ နို့တွေ ပန်းထွက်နေသည်။ သူ့ကလေးတွေ နို့ဆာနေရောပေါ့။ အငယ်နှစ်ယောက်က သိပ်ပြီး မှတ်မိမှာမဟုတ် ပေမယ့်စာဝါနှင့်ဘောလုံးကတော့ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ အမေက သားတွေကို သူမနို့ရည် တစ်မျိုးတည်းဖြင့် လူလားမြောက်အောင် တိုက်ကျွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ဒါဆို အမေ့ကို သူတို့နာကြည်းသင့် လို့လား။ အမေ့ကျေးဇူးတွေ သူတို့အပေါ်မှာ ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ . . .

'ဟဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်ငယ်ငယ်တုန်းက အမေ့နို့ကို တစ် ယောက်တစ်ဖက် စို့ကြတာငါမှတ်မိသေးတယ်သိလား'

တုံ့တုံနှင့်နီတွတ်လေးတို့အာရုံမှာ အမေဆိုတာ ဖြူသလား

ဆောင်ညပြာသိုစာပေ

www.burmeseclassic.com

မည်းသလားလို့ မကွဲပြားဘဲ ဝါးတားတားသာ ရှိတော့မှာ သေချာပါ သည်။

‘တော်ကြပါတော့ကွာ . . ခဏနေအမေဆီရောက်တော့မှာ ညီလေးတုံတုံ . . ဆရာဝန်အလုပ်ဟာအင်မတန်မှမွန်မြတ်တဲ့အလုပ် ကွ . . ဟောဒီလယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ကြည့်စမ်း . . အစ်ကိုတို့ငယ်ငယ် က ဆော့ကစားခဲ့ကြတာလေ . . ဆေးပညာအသိမရှိလို့ ဖေဖေဟာ ပိုးထိပြီး မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတယ် . . ဒီလိုကျေးလက်ဒေသမှာ ညီ လေးရဲ့ပညာတွေကို လာပြီး အသုံးချရင် ဘယ်လောက်များ အဖိုး တန်လိုက်မလဲ’

တုံတုံကိုပြောပြီးနောက် လယ်ကွင်းကိုဖြတ်ပြီး တိုက်ခတ် လာတဲ့ လေနုအေးလေးတွေကို တဝကြီး ရှူရှိုက်မိသည်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းက ပြန်လာတိုင်း ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားပြီးပြန်လာခဲ့ဖူးတာ ခု ချိန်မှာတော့ အံ့မှတ်တရတစ်ခုအနေနဲ့ ကျန်နေခဲ့ပြီပေါ့။ လှည်းလေး က အမေအိမ်နှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။ စုဘူးက အိမ်ရှေ့မှာ သူတို့ကို ထွက်ပြီး စောင့်နေရှာသည်။

‘အမေရော . . အမေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ စုဘူး’
‘စုဘူးမျက်နှာ သိပ်မကောင်းပါ။’
‘အစာမဝင်တော့ဘူး ကိုကို . . နေ့လားညလားပဲတဲ့’

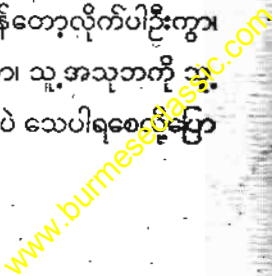
ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အမေရော . . ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေ ပြန်ဆုံကြပြီလေအမေပျော်နေရမှာ . . ကျန်းမာနေရမှာ . . အမေဆန္ဒ အတိုင်း ညီလေးတွေကို ကျွန်တော် ခေါ်လာပြီလေ။ ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အမေရင်ခွင်နဲ့ဝေးရာမှာ ထားတယ်။ အခုကျွန်တော်တို့ကြီးလာတော့အမေကကျွန်တော်တို့နဲ့ဝေးရာကိုထွက် သွားတော့မှာလား။

မေမေ မတရားဘူးနော် . . မေမေ အရမ်းရက်စက်တယ် သိလား . . ဒီအိမ်လေးမှာပဲ မေမေနေပါ . . သားတို့ မေမေကို တစ် လှည့်ပြန်ပြီး လုပ်ကျွေးပြုစုပါရစေ . . ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုပါရစေ နော် မေမေ။

နေပူပူ မိုးရွာရွာ နီတွတ်လေးကို ကျောမှာလွယ်ပိုးပြီး မေမေ ကောက်စိုက်သွားခဲ့တာ သား သိတယ် . . သိနေသေးတယ် မေမေ။ မေမေ ဆိုပြတဲ့ သားချောတေးလေးကိုလည်း သားရနေသေးတယ် လေ . . .

ဒယ်ဒီက သူ့ပခုံးကို လာပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်သည်။

‘လူစုံတုန်း မင်းတို့အမေကို သွားကန်တော့လိုက်ပါဦးကွာ။ သူက ဆေးရုံမသွားဘူးလို့ အတင်းငြင်းနေတာ။ သူ့အသုဘကို သူ့ သားတွေလူစုံလာပို့မှာတဲ့ . . ဒီအိမ်ကလေးမှာပဲ သေပါရစေလို့ပြော

တယ်. . . တကယ်တော့ မင်းတို့အမေဟာ မင်းတို့ကို သိပ်ချစ်လို့ သာပေးဆပ်ရင်း စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ. . . အင်မတန်မှသနားစရာကောင်း တဲ့ မိန်းမ'

'တော်ပါတော့ ဒယ်ဒီရယ်. . . သား ဆက်ပြီး မကြားပါရစေ နဲ့. . .'

ဝါးကြမ်းခင်းလေးပေါ်မှာ စန့်စန့်ကလေးလှဲပြီး တရားမှတ် နေသော အမေ။ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကိုသိလို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင် နေတာများလား။ ခြေသံကြားတော့ မျက်လုံးကို အသာဖွင့်ပြီးကြည့် သည်။

'သားတို့ရောက်လာကြပြီလား'

'ရောက်ပါပြီ မေမေ'

မေမေက တစ်ယောက်ချင်းစီကို အားယူပြီး ကြည့်သည်။ ဘောလုံးကို အရင်ရှာနေပုံရသည်။ သူ့သားတွေအားလုံး ကျားကျား လျားလျားရှိနေမှာပဲလို့ အမေထင်ထားပုံ ရသည်။ မျက်လုံးတွေထ တုံတုံနှင့်နီတွတ်ဆီမှာပဲ ဝဲနေသည်။

စာဝါက အလိုက်တသိပင် အမေ စိတ်ချမ်းသာမည်စကား ကိုရွေးပြီး ပြောပေးလိုက်သည်။

'သူက တုံတုံလေ မေမေ. . . ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်နေပြီ'

ဆောင်ညပြာသိုစာလ

'ဟုတ်လား. . . မေမေ ပျော်လိုက်တာ သားရယ်' ပျော်လွန်းလို့ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာသလား ထင်ရသည်။ ပျော်တော့လည်း မေမေ မောတာပါပဲ။

'ဒါက မေမေ့သားထွေးကလေး နီတွတ်လေ. . . နာမည်ကြီး လက်ဝှေ့သမားဖြစ်နေပြီ မေမေ. . . ဂုဏ်ယူလိုက်တော့နော်'

မေမေက ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည်။ ကျေနပ်နေတဲ့အရိပ် အယောင်တွေက မေမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ အတိုင်းသားပေါ်နေသည်။ မျက်လုံးက ဟိုဟိုဒီဒီဝေဝဲလျက် တစ်ယောက်သောသူကို ရှာနေ၏။

'ဘောလုံးလေးရော သားကြီး. . . သူက စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်နေ ပြီလားဟင်'

အမေ့ကိုကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ ပြောမထွက်ဘူး မေမေ. . . မေမေ့ဆန္ဒနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီးအလှပန်တီးရှင်ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က မထွက်ရက်ဘူး။

စာဝါက ဘောလုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြလိုက်သည်။

'သူပဲ မေမေ'

အမေက ဘောလုံးကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသည်။ ပြီး နောက် မျက်နှာကလေး ညှိုးကျသွားသည်။

ဆောင်ညပြာသိုစာလ

'ညီလေးတို့ ထိုင်လေ... မေမေ့ကို ကန်တော့ရအောင်'
သူတို့တွေက သူငွေသားတွေဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အမေ့အိမ်
က ကြမ်းခင်းပေါ်မှာထိုင်ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေပုံရသည်။ အားလုံးက
မိုး တိုးမတ်တတ်တွေရပ်လို့။

အမေက ပြုံးသည်။

ဘယ်လိုအပြုံးလဲဆိုတာ မခွဲခြားတတ်အောင်ကို လေးနက်
စွာပြုံးနေသည်။

သို့သော် အမေ့မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်များစွာ အိုင်ထွန်း
နေပါသည်။

'သားတို့... မေမေ့မျက်လုံးကို ကြည့်စမ်း... မြင်အောင်
ကြည့်ကြစမ်း... မေမေပြုံးနေတယ်မဟုတ်လား... ဒါပေမယ့်မေမေ
ငိုနေတယ်... အရမ်းဝမ်းနည်းလို့ ဒီမျက်လုံးက မျက်ရည်တွေကျနေ
တာနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီလေ... ဒါကသားတို့မြင်နိုင်တဲ့နေရာ
တစ်ခုတည်းကိုပြတာ... မေမေ့ရင်ထဲကိုဝင်ကြည့်ကြစမ်းပါ... ဘယ်
လောက်တောင် နာကျင်ကြေကွဲနေသလဲ... သားတို့မှမမြင်နိုင်တာ။
ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီးမွေးခဲ့တဲ့သားတွေကို ကိုယ့်လက်နဲ့ပဲ ကိုယ်တိုင်
ပုံသွင်းချင်တာပေါ့... လယ်ကွင်းထဲမှာကြီးတဲ့သားတွေကို မေမေထု
ဆစ်လိုက်ရင် ရွှံ့ ရုပ်ကလေးတွေဖြစ်ပြီး တန်ဖိုးမရှိမှာစိုးလို့တင့်တယ်

လှပတဲ့ ပန်းပုရုပ်ကလေးတွေဖြစ်အောင် ထုဆစ်နိုင်မယ်ထင်တဲ့သူ
စိမ်းတွေလက်ထဲကို မေမေရင်ကွဲခံပြီးအပ်ခဲ့ရတာ... ခုတော့ မေမေ
မှားသွားပြီ... ဘယ်လိုမှပြန်ပြင်လို့မရအောင်ကို မှားသွားပြီ... မေမေ
မရှိတဲ့နောက်မှာ သားတို့ မေမေ့ကို သနားတယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုရင်...
မေမေ ဖြစ်စေချင်သလို အမြင့်ဆုံးကို ပျံပြစမ်းပါ သားတို့ရယ်...
မေမေ တမလွန်ကနေ စောင့်ကြည့်နေမှာပါ'

မေမေ့အသံက တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်သွားသည်။

တော်တော်လည်း မောဟိုက်နေပုံရသည်။ မတ်တတ်ရပ်နေ
သောသားတွေ ခူးထောက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

အလိုလိုမတိုင်ပင်ရပါဘဲနှင့် လက်အုပ်ကလေးတွေ ချီလိုက်
ကြသည်။

စာဝါက စပြီး

'သားတို့ မေမေ့အပေါ်မှာ ဗသိလို့ အထင်လွဲခဲ့မိတာ ခွင့်
လွှတ်ပါ မေမေ... မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြမယ်လို့
ကတိပေးပါတယ်'

'သားတို့လည်း အတူတူပါပဲ မေမေ'

သားတွေ သူမအနားမှာဝိုင်းပြီး ကန်တော့နေကြသည်။ သို့
သော် ဒေါ်ရင်ငွေက သဲကွဲစွာ မမြင်ရတော့ပါ။

အမြင်အာရုံတွေက ဝေဝါးလာကြသည်။

‘မေမေသားတွေကို လွမ်းရင် မေမေသီချင်းလေးဆိုတယ်
လေ... မိုးချုပ်ပြီလားဟင်... မေမေမျက်လုံးထဲမှာ မည်းမှောင်နေ
တာပဲ... ကြယ်တွေရော စုံပြီလား’

နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးကို မိုးချုပ်နေပြီလားတဲ့။ စာဝါ
က သူ့ဒယ်ဒီကို ကြည့်တော့ ဒယ်ဒီက ခေါင်းရမ်းပြသည်။ မေမေ
သူတို့အနားမှာနေဖို့ အချိန်နည်းလာပြီတဲ့။

‘သားတို့ကို မေမေ ချော့သိပ်ရဦးမယ်’

‘သားချော့တေး’

♪ လယ်ကွင်းထဲမှာရှိနေတာ
အမေ့ရဲ့အိမ်ကလေး
ခြေတံကလေးရှည်
အမိုးက ယိုလို့ ကြမ်းပေါက်တယ်...
အမေ့သားလေးတွေရှိနေရင်
ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝလေးပါ
ရှစ်ပါးမကတဲ့ လောကဓံတွေ
လာစမ်းပါစေလေ... .

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

ခါးစည်းခံဖို့ ရင်ကိုဖွင့်ကာ
ဘာမှမမှုဘူး
အမေ မကြောက်ဘူးကွယ်...
လယ်ကွင်းထဲက ရွှေ့တွေတာ
တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အသွင်ပြောင်းကာ
အမေပုံသွင်းမယ့် ရွှေ့ရုပ်တွေ... .

‘မေမေ... တော်ပါတော့... မေမေ မဆိုပါနဲ့တော့နော်... .

မေမေ မောနေပြီလေ’
စာဝါက ငိုပြီး တားသည်။ စုဘူးက အသံတိတ် ရှိုက်ငိုနေ
သည်။ ဘောလုံးကတော့ တနှံ့နှံ့ငိုနေသည်။ တုံတုံနှင့်နီတွတ်လုံး
လည်း ငိုနေကြတာပဲ။ အမေ့မေတ္တာကို သူတို့နားလည်လာတဲ့အချိန်
ကျမှ... .

♪ က... မှာ... ကျော်... မယ့်... ရွှေ့... ရုပ်တွေ... .

အမေ့သီချင်းသံလေးက ရပ်သွားပါပြီ။ ဒါဆို နှလုံးခုန်သံက
ရော... မေမေ ငြိမ်ကျသွားပြီလေ... .

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

ပြီလ'

'ဒယ်ဒီ. . မေမေ့ကိုကြည့်ပါဦးဗျာ. . မေမေ ဘာဖြစ်သွား

ဒယ်ဒီက အမေ့ကိုစမ်းသပ်ကြည့်ပြီး

'သူ အသက်မရှိတော့ဘူး'

'ဗျာ. . မေမေ. . ဟင့်အင်း. . မေမေ မသေရဘူး'

သားတို့ မေမေ့အနားမှာ စုံနေပြီလေ. . ဒီည ကောင်းကင်
မှာလည်း ကြယ်တွေ စုံဦးမှာ. . . မေမေ ထကြည့်ပါဦးဗျာ. . ကမ္ဘာ
ကျော်မယ့် ရွှံ့ရုပ်တွေဆို. . မေမေ့သားတွေ ကြိုးစားမှာပါ. . မေမေ
ပြုံးနေတယ်နော်။

ဘာကို ကျေနပ်သွားတာလဲ မေမေ. .

ဒါမှမဟုတ် မကျေနပ်တာတွေကို ဖုံးဖို့များ ပြုံးပြသွားတာ
လား မေမေရာ. .

ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်းမှာ မေမေသိပ်ချစ်တဲ့ ရင်သွေး
လေးတွေနဲ့ မခွဲမခွာနေရပါစေလို့ သားတို့ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်
မေမေ. . .

'မေမေ. . ကိုယ့်အမေဟာ ဖြူသလား မည်းသလားလို့ ဒီ
နေ့မှမြင်ဖူးတာပါဗျာ. . မေမေက သားတို့ကို ထားပြီး ထွက်သွားပြီ
လား'

ဆောင်ညပြာသိုစာလ

တုံတုံလေးရဲ့ မချီတင်ကဲဝမ်းနည်းစကားတွေ. .

'ကျွန်တော့်ကိုမြင်ပြီး မေမေ စိတ်ပျက်သွားတာမဟုတ်လား
ဟီး. . ကျွန်တော် သိတယ်. . စိတ်ချပါ မေမေ. . ကျွန်တော် မေမေ
မွေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ယောက်ျားစစ်စစ်ဖြစ်အောင် နေပါ့မယ်'

ဘောလုံးရဲ့ ကတိပေးနှုတ်ဆက်သံ. .

'အမေ့ကို အမေ့မှန်းမသိဘဲ ပိုက်ဆံတွေယူခဲ့တဲ့သားမိုက်၊
ဒီတစ်သက်လုံးကျွန်တော် ဖြေလို့ရပါဦးမလား မေမေ. . ကျွန်တော်
လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ မေမေ'

စုဘူးရဲ့ ဝမ်းနည်းနှုတ်ဆက်စကားများ. .

နီတွတ်လေးက အမေ့ရဲ့ ပါးလေးတစ်ဘက်ကို မျက်ရည်များ
ဖြင့် နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်နေသည်။

အမေကတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘဝခြားသွားပါပြီ။ အမေ
ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ လောကဓံရိုက်ချက်တွေ
က သိပ်ကိုပြင်းလွန်းပါတယ်. .

အမေချစ်တဲ့ လယ်ကွင်းကလေးထဲမှာ ထာဝရလဲလျောင်း
ပြီးအိပ်စက်ပါတော့ အမေ. . အနားယူပါတော့နော်. . ညီလေးတွေ
ကို သားစောင့်ရှောက်ပါမယ်. . သားတို့ညီအစ်ကိုတွေ တာတွဲတပြား
စီ မဖြစ်စေရတော့ဘူးဆိုတာ မေမေ ယုံလိုက်တော့နော်. .

ဆောင်ညပြာသိုစာလ

ကောင်းကင်ကြီးမှာမိုးတွေညိုနေသည်။ မိုးတိမ်တောင်တွေ တလိပ်လိပ်တက်လာနေသည်။ လယ်ကွင်းတစ်ပြင်လုံး ငြိမ်သက်နေသည်။

လယ်ကွင်းထဲမှာပဲ မွှေးပြီး လယ်ကွင်းထဲမှာပဲ အသက်စွန့် သွားတဲ့ ဒေါ်ရင်ငွေ... ကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့ဘဝထဲမှာမှ သူမ၏သစ္စာ တရားက စံတင်လောက်ပေသည်။

စွန့်လွှတ် ပေးဆပ်ရဲတဲ့စိတ်ကလည်း လေးစားလောက်ပေသည်။

ဒေါ်ရင်ငွေ၏သားကြီးစာဝါက ရှေ့ဆုံးမှနေပြီး အမေ့ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ကာ လျှောက်လာနေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ နဲ့ပေါ့။

သူ့နောက်မှာတော့ ကျန်တဲ့သားလေးယောက်က အမေ့ရုပ်အလောင်းကို ထမ်းပြီး လျှောက်လာကြသည်။

သူတို့လေးယောက်လုံး အသံတိတ်တိတ်ကြွေးနေကြတာ ဘယ်သူသိလို့လဲ။

လောကမှာ အသုံးမဝင်တော့တဲ့ ဘယ်ပစ္စည်းမဆို စွန့်ပစ်ကြတာ ဓမ္မတာဆိုပေမယ့် အခု သူတို့စွန့်ပစ်ရမှာက နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီး သူတို့ကို မွေးခဲ့တဲ့အမေလေ... ဘယ်စွန့်ချင်ပါ့မလဲ... စိတ်ချပါ

ဆောင်ညပြာသီစာပေ

အမေ... ရွှံ့ရုပ်ပေမယ့်လည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရွှံ့ရုပ်၊ ကမ္ဘာကျော်တဲ့ ရွှံ့ရုပ်တွေဖြစ်အောင် သားတို့ကြိုးစားမှာပါ။

မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်သည်။ မိုးရေတွေနှင့်အတူ စီးကျသွားတဲ့ သူတို့မျက်ရည်တွေ... မေမေ အေးချမ်းစွာအနားယူအိပ်စက်ပါတော့နော်...

မူပိုင်နှင်းဆီ
8:57 PM,
18th January,
2010, Monday

မူပိုင်နှင်းဆီကို Facebook ပေါ်တွင်လည်း အားပေးနိုင်ပါသည်။
Find "Mu Paing Rose" on Facebook and become a fan

ဆောင်ညပြာသီစာပေ